

Dan și Radiana Cordoș

**Ce înseamnă cu adevărat „învierea morților”?
Ce se întâmplă, de fapt, când morții învie?
Este această promisiune un eveniment viitor,
o realitate vie și prezentă care atinge sufletul
celui credincios chiar acum, sau o taină
desfășurată în timp, din generație în
generație?**

**Explorând teme precum moartea adamică,
nașterea din Dumnezeu și veșnicia Noului
Legământ, această carte propune o viziune
profundă ca răspuns la întrebările formulate
chiar de apostolul Pavel: „Cum înviază
morții? Cu ce trup se vor întoarce?”**

**Întrebări vechi cât credința însăși își găsesc
răspunsul înrădăcinat în textul Scripturii –
oferind o perspectivă care unește creația,
mântuirea și învierea într-un plan coerent și
viu.**

**O lectură necesară pentru toți cei care doresc
să înțeleagă ce înseamnă a fi înviat împreună
cu Hristos.**

ISBN 978-973-85595-8-5

9 789738 559585

ÎNVIEREA MORTILOR ÎNTR-O NOUĂ CREAȚIE

**CUM ÎNVIAZĂ MORTII? CU CE TRUP SE VOR
ÎNTOARCE?**

Dan Cordoș

și

Radiana Cordoș

Editura Candela, Arad, 2025

ÎNVIEREA MORȚILOR ÎNTR-O NOUĂ CREAȚIE CUM ÎNVIDIAZĂ MORȚII? CU CE TRUP SE VOR ÎNTOARCE?

© 2025 Dan și Radiana Cordoș

Citatele din Scriptură sunt luate din traducerea Cornilescu.

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea scrisă a autorilor.

Contact: facerea.contact@gmail.com; <https://facerea.ro>

Ediția: prima ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României Cordoș, Dan

**ÎNVIEREA MORȚILOR ÎNTR-O NOUĂ CREAȚIE: CUM ÎNVIDIAZĂ
MORȚII? CU CE TRUP SE VOR ÎNTOARCE?**

**/ Dan Cordoș și Lidia Radiana Cordoș. - Arad :
Candela, 2025**

ISBN 978-973-85595-8-5

I. Cordoș, Lidia Radiana

2

CUPRINS

<u>PREFATĂ.....</u>	<u>1</u>
----------------------------	-----------------

<u>INTRODUCERE.....</u>	<u>3</u>
--------------------------------	-----------------

MOARTEA ADAMICĂ ȘI NATURA EI	3
------------------------------------	---

<u>ÎNVIEREA MORTILOR ÎN VECHIUL TESTAMENT.....</u>	<u>10</u>
---	------------------

ÎNVIERI ALE TRUPULUI FIZIC.....	10
---------------------------------	----

PROFEȚII EXPLICITE ALE ÎNVIERII MORTILOR	11
--	----

PROFEȚII IMPLICITE ALE ÎNVIERII MORTILOR	18
--	----

<u>ÎNVIEREA MORTILOR ÎN NOUL TESTAMENT</u>	<u>29</u>
---	------------------

ÎNVIERI ALE TRUPULUI FIZIC.....	30
---------------------------------	----

ÎNVĂȚĂTURA LUI PETRU DESPRE ÎNVIEREA MORTILOR.....	51
--	----

ÎNVĂȚĂTURA LUI PAVEL DESPRE ÎNVIEREA MORTILOR	64
---	----

O ANALIZĂ ASUPRA ÎNVIERII EXPLICATE ÎN 1 CORINTENI 15	87
---	----

PRIMA ȘI A DOUA ÎNVIERE	115
-------------------------------	-----

<u>CONCLUZII</u>	<u>122</u>
-------------------------------	-------------------

PREFAȚĂ

În prima noastră carte, „Facerea, de la Geneza la Apocalipsa? 'Iată, Eu fac toate lucrurile noi'”, am abordat pe scurt și tema învierii morților. În paginile acestui studiu vom explora subiectul în profunzime. Învierea este un subiect care a iscat și continuă să stârnească numeroase controverse. Pentru creștini, credința în învierea morților este esențială, pentru că își are temelia în învierea Domnului Isus Hristos.

Dumnezeu este Cel care dă viață și înviază morții, iar Noul Testament afirmă că primul care a înviat din morți a fost Domnul Isus Hristos. În acest studiu, vom analiza în detaliu de ce Hristos este numit „Cel dintâi înviat dintre cei morți” și vom încerca să aducem claritate asupra acestui aspect fundamental al credinței creștine.

De asemenea, vom analiza natura învierii promise în Scripturi, întrebându-ne: Este aceasta fizică? Sau este ea spirituală? Sau ar putea fi oare ambele aspecte valabile? Răspunsul la aceste întrebări fundamentale va fi oferit exclusiv pe baza învățăturii Scripturii. Nu vom apela la alte scrieri, experiențe sau mărturii subiective. În ceea ce ne privește, considerăm că autoritatea Scripturii este incontestabilă, întrucât autorul este Dumnezeu, iar cei prin care ea a fost scrisă au fost doar instrumente prin care El a comunicat.

Un alt subiect demn de explorat este legătura dintre creație și învierea morților. Există vreo conexiune între creația descrisă în *Geneza 1* și promisiunea învierii morților? Dacă da, care este natura acestei legături? Sau, dimpotrivă, să fie vorba despre o realitate complet nouă, diferită de ceea ce este creația din *Geneza*? Aceste întrebări ne invită să privim în profunzime la modul în care Scripturile descriu atât începutul din *Geneza*, cât și sfârșitul din *Apocalipsa*, având în vedere măreția și intențiile lui

Dumnezeu, după planul Său alcătuit înainte de întemeierea lumii.

Apoi, vom explora și modul în care învierea este prezentată ca o speranță fundamentală a credinței creștine, un adevăr esențial care stă la temelia Evangheliei. Apostolul Pavel afirmă cu tărie că, dacă Hristos nu a înviat, atunci credința noastră este zadarnică (vezi *1 Corinteni 15:14-17*). Prin urmare, învierea este o realitate care dă sens vieții creștinului și împlinește promisiunea lui Dumnezeu din Vechiul Testament.

În plus, vom încerca să clarificăm diferențele dintre diversele interpretări legate de înviere. Vom răspunde la întrebări precum: Ce se întâmplă cu omul după moarte? Care este legătura dintre învierea lui Hristos și învierea celor credincioși?

Un alt lucru important este numărul învierilor și timpul învierii/învierilor și care este ordinea acestor învieri și cum se integrează ele în planul lui Dumnezeu. De asemenea, vom studia când au loc aceste învieri și care este legătura lor cu celelalte evenimente profetice. Toate aceste teme necesită o analiză atentă, având ca punct de plecare textele relevante din Scripturi.

Pe măsură ce vom înainta în acest studiu, ne propunem să lăsăm Scriptura să vorbească, fără a impune concluzii bazate pe învățături denominaționale specifice, sau alte interpretări speculative. Scopul nostru este să descoperim adevărul revelat de Dumnezeu și să înțelegem mai profund speranța pe care El ne-o oferă prin înviere.

În acest demers, vom analiza pasaje-cheie din Scriptură care tratează tema morții și a învierii, încercând să înțelegem sensul profund al acestor învățături. Vom lua în considerare atât scrierile Vechiului Testament, cât și revelațiile Noului Testament, prezentate de Domnul Isus și apostolii Săi.

INTRODUCERE

Pentru ca să înțelegem ce este ÎNVIEREA, trebuie să clarificăm ce este moartea. De aceea vom începe studiul cu:

Moartea adamică și natura ei

Învierea morților este un subiect intens dezbătut, atât de către creștini, cât și de cei mai înverșunați oponenți ai creștinismului – așa-numiții atei.

Prima grupare, creștinii, deși au credința că morții înviază, nu au o înțelegere unitară asupra acestui subiect. Ei sunt divizați, având vederi diferite atât cu privire la natura morții, cât și la cea a învierii (trupească sau/și spirituală).

A doua grupare, atei, care reduc existența la lumea fizică, naturală și materială, contestă vehement posibilitatea învierii morților. Asemenea saducheilor din vremea Domnului Isus, ei nu cred nici în existența spiritului, nici în învierea morților, negând totodată faptul că Isus a înviat din morți. Pentru ei, totul este materie, iar gândirea și tot ceea ce ține de personalitatea omului nu sunt decât produse ale creierului uman.

Așadar, pentru a înțelege natura învierii, trebuie mai întâi să înțelegem natura morții. Ce fel de moarte a intrat în lume prin păcatul lui Adam? Există doar aceste posibilități:

1. Moartea fizică
2. Moartea spirituală
3. Sau amândouă sunt valabile

Care era starea lui Adam înainte de a păcătui?

Scriptura ne spune că Adam și Eva „*erau amândoi goi și nu le era rușine.*” Porunca pe care a primit-o Adam de la Dumnezeu, interdicția de a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, i-a fost dată tocmai pentru a-l conștientiza că, dacă face această alegere, urma să moară:

Geneza 2:16-17 „*Poți să mănânci **după plăcere din orice pom din grădină**; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci **în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.***”

Să observăm că această poruncă implică libertatea omului de a alege – ba chiar îl determină pe Adam să facă o alegere: fie **pomul cunoștinței binelui și răului**, singurul care avea menirea să aducă moartea, fie **toți ceilalți pomi**, inclusiv **pomul vieții**, singurul care putea oferi viața veșnică (vezi Geneza 3:22).

Este interesant de remarcat că toți ceilalți pomi din grădină (în afară de pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului) nu aveau menirea nici de a da moarte, nici de a da viață. Scriptura subliniază un alt rol al lor: **acela de a oferi un loc unde omul s-a ascuns de Fața Domnului după ce a păcătuit**, deși aveau o însoțire comună cu pomul cunoștinței binelui și răului, fiind „*buni de mâncare și plăcuți la vedere*” (vezi Geneza 2:9 și Geneza 3:6). Aceasta ne face să ne gândim la încercarea omului pământesc de a se ascunde după **faptele lui „bune”**, care sunt rodul a tot felul de „pomi buni de mâncat și plăcuți la vedere”, simbolizând fapte cu care omul încearcă să primească acceptarea lui Dumnezeu.

Ce a urmat după alegerea lui Adam?

1. **Descoperirea goliciunii**, după care încearcă să o acopere cu o **haină făcută de el — din frunze de smochin —** și apoi se ascunde de Dumnezeu, cuprins de **frică**.

2. **Promisiunea nimicirii capului șarpelui** de către sămânța femeii (*adică de Hristos*).
3. **Pedepsirea femeii** cu suferință mare, cu durerile nașterii și supunere față de bărbat (întâi a fost amăgită Eva apoi Adam).
4. **Blestemarea pământului** din pricina bărbatului și pedepsirea lui, astfel încât, prin trudă și sudoarea feței, să-și scoată hrana dintr-un pământ care avea să rodească spini și pălămidă – până când se va întoarce în țărâna din care a fost luat.
5. **Numele pe care Adam i-l dă nevastei sale: „Eva”**, *adică „viață”,* deoarece ea a fost mama tuturor celor vii (după căderea în păcat).
6. **Îmbrăcarea lui Adam și a Evei cu haine de piele**, făcute de Dumnezeu – implicit rezultând și dezbrăcarea de hainele din frunze de smochin, făcute de mâinile lor. Hainele de piele implică un sacrificiu și vorbesc peste veacuri despre îmbrăcarea omului cu Hristos (vezi *Romani 13:14*), care S-a jertfit pentru păcatele omenirii.
7. **Izgonirea omului din grădina Eden**, pentru a i se opri dreptul/accesul la pomul vieții (care avea menirea să dea viață veșnică). Înțelegem implicit că păcatul a ridicat un zid de despărțire între om și viața din Dumnezeu. **Restaurarea acestui drept** urma să vină **doar prin credința în jertfa lui Hristos** (vezi *Apocalipsa 2:7; 22:14*).

Acestea sunt principalele aspecte evidențiate de Scriptură cu privire la schimbarea adusă de păcatul lui Adam.

Cea mai comună înțelegere a consecinței păcatului adamic este că acesta a marcat începutul morții fizice, care a survenit ulterior, la vârsta de 930 de ani. Această idee presupune că omul, fiind făcut din țărâna pământului, a avut inițial viață fizică veșnică. Totuși, Scriptura nu oferă nicio susținere pentru această

idee. Singurul verset care ar putea fi interpretat greșit în acest sens este *Geneza 3:19*, care spune:

„În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

Observăm că **pedeapsa** nu **era** moartea fizică (*întoarcerea în pământ*), ci **muncirea pământului și câștigarea hranei cu trudă**. Expresia „*până te vei întoarce în pământ*” indică doar durata pedepsei, nu pedeapsa însăși. De asemenea, expresia „*căci țărână ești și în țărână te vei întoarce*” nu vorbește despre o schimbare produsă prin păcat, ci despre **natura pământească a lui Adam încă de la creația sa**. Pasajul nu spune că Adam a devenit „țărână” prin păcat, căci era țărână de la început.

Concluzia care se desprinde din această analiză este că omul nu a murit fizic în ziua în care a păcătuț. Totuși, el a murit în acea zi, deoarece Dumnezeu a declarat acest lucru. Prin urmare, moartea despre care a vorbit Dumnezeu este moartea spirituală, care constă în pierderea accesului la pomul vieții, a cărui menire era să dea viață veșnică (vezi *Geneza 3:23*).

Alegerea omului a fost de natură spirituală (nu a fost vorba despre o hrană fizică), fiind o alegere între cuvintele lui Dumnezeu și cuvintele șarpelui. Omul a trebuit să decidă în cine să creadă: în Dumnezeu sau în șarpe. Astfel, în urma încrederii sale în cuvintele șarpelui – necrezând cuvintele lui Dumnezeu, omul a ajuns să-și cunoască goliciunea pe care nu o conștientizase anterior. Drept urmare, și-a acoperit trupul cu frunze de smochin și s-a ascuns de Fața lui Dumnezeu printre pomii din grădină.

Cuvântul „gol” exprimă ideea de neîmbrăcat, adică lipsa unei acoperiri, nu neapărat fizice, ci în primul rând spirituale. Grădina Eden a fost creată de Dumnezeu ca un loc destinat omului în starea sa inițială de „neîmbrăcat” spiritual. Astfel, Edenul devine „grădina alegerii”, locul în care omul a hotărât cu ce „haină” să se îmbrace. A afirma că grădina Edenului este același lucru cu Raiul lui Dumnezeu este o greșeală. În Rai este doar pomul vieții care se află pe malurile râului vieții (vezi *Apocalipsa 22:1-2*).

Deși Dumnezeu îl avertizase să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, pentru că acesta aduce moartea, **omul a ales liber** să creadă amăgirea șarpelui, fiind responsabil de alegerea sa. Este remarcabilă ordinea în care Dumnezeu stabilește responsabilitatea și pronunță judecata:

1. **Șarpele** – este blestemat și i se declară vrăjmășia dintre sămânța lui și Sămânța femeii, care îi va zdrobi capul.
2. **Femeia** – este pedepsită prin mărirea suferinței și prin supunerea față de bărbat.
3. **Omul** – este pedepsit prin blestemarea pământului, din care își va scoate hrana cu trudă.

Această responsabilizare/pedeapsă trebuie înțeleasă tot spiritual la fel ca starea inițială a omului (starea de „gol”).

Am văzut că, în urma alegerii lui Adam și a Evei, îmbrăcați acum cu moartea de la „pomul cunoștinței binelui și răului”, a urmat alungarea lor din Eden pentru a li se opri accesul la pomul vieții. Desigur, ne putem întreba:

De ce a pus Dumnezeu în grădină pomul cunoștinței binelui și răului?

Aceasta este o întrebare profundă, care îi determină pe mulți să pună la îndoială bunătatea lui Dumnezeu. Cel mai frecvent

răspuns dat de creștini este că Dumnezeu nu a creat roboți, ci ființe libere. Acest lucru este adevărat, însă realitatea este și mai adâncă. Dumnezeu a avut un plan alcătuit în Sine însuși înainte de întemeierea lumii (vezi *Efesenii 1*). Este **un plan tainic al alegerii în dragoste**, al înfierii prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său. Tot ceea ce s-a petrecut în Eden face parte din drumul spre împlinirea acestui plan dumnezeiesc. Dacă avem în vedere acest plan bun făcut de Dumnezeu, cu un final glorios, atunci și problema suferinței poate fi înțeleasă mult mai bine. Căderea lui Adam nu a fost un accident, ci a fost cuprinsă în planul lui Dumnezeu (vezi *Romani 11:32; Galatenii 3:22*), și cu toate acestea omul este responsabil pentru că a ales moartea în mod liber, în urma amăgirii șarpelui. La fel, facerea șarpelui și prezența lui în grădina Edenului au fost parte din acest plan făcut de Dumnezeu. Șocant, nu-i așa?

Este greu să acceptăm aceste lucruri dacă mintea noastră este prinsă într-un sistem de gândire bazat strict pe bine și rău (după modelul șarpelui). Însă, atunci când mintea noastră este luminată și transformată de dragostea lui Dumnezeu, înțelegem că El a dorit să ni Se facă cunoscut, iar acest lucru nu era posibil decât prin întruparea lui Hristos. Viața veșnică este cunoașterea singurului Dumnezeu adevărat și al lui Isus Hristos (vezi *Ioan 17:3*). În Eden Adam nu l-a cunoscut pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, ca să fi putut avea viață veșnică. De aceea, Edenul este locul unde Dumnezeu a creat toate premisele necesare – nevoia de răscumpărare – astfel încât Hristos să ni-L descopere pe Tatăl. Scriptura ne învață că Dumnezeu este dragoste (agape), iar dragostea nu poate fi cunoscută decât atunci când apare nevoia profundă de-a fi iubit. Prin urmare, putem afirma cu tărie că primul om, Adam, nu avea viață veșnică pe care să o fi pierdut prin păcat. Din starea de „gol” a ajuns „îmbrăcat” cu moartea, nu cu viața, pe care – ipotetic vorbind – ar fi putut s-o acceseze luând din pomul vieții. Singurul care dă viață veșnică este

Hristosul întrupat, iar această viață a fost adusă la urmă. Putem spune că Isus Hristos este întruparea dragostei lui Dumnezeu care dă viață, dragoste făcută cunoscută lumii doar după ce El S-a întrupat.

În concluzie, moartea care a intrat în lume prin Adam este spirituală, nu fizică. Moartea fizică a existat de la început, deoarece face parte din lucrurile văzute, materiale, iar acestea sunt trecătoare. Pavel ne învață în *2 Corinteni 4:18* astfel:

*„Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci **lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice.**”*

Credem că nimeni nu poate afirma că trupul fizic al lui Adam ar fi fost invizibil. Iar dacă a fost vizibil, atunci era și trecător, lucru confirmat de generațiile care s-au succedat de-a lungul timpului și care vor continua să se succedă. Lucrurile care se văd au fost trecătoare încă de la început, chiar înainte de căderea în păcat, pentru că așa le-a creat Dumnezeu. Însă, din această lume în care generațiile se succed neconținut, Dumnezeu îi aduce la viață veșnică pe toți cei morți în Adam, dar care își pun încrederea în Isus Hristos, prin ascultarea de Evanghelie. De aceea era necesar să înțelegem ce este moartea, pentru ca apoi să explicăm ce este învierea ținând cont de natura morții adamice.

Moartea adamică nu este fizică ci spirituală.

ÎNVIEREA MORȚILOR ÎN VECHIUL TESTAMENT

După intrarea morții în lume prin păcatul lui Adam, Dumnezeu promite în repetate rânduri că morții vor învia. Învierea este din moartea adamică iar acest lucru ar trebui să ne împiedice să facem speculații nescriturale cu privire la natura învierii, desigur dacă luăm în considerare ceea ce spune Scriptura. Am văzut în introducere că moartea adamică nu este fizică ci spirituală. Prin urmare și învierea promisă trebuie să fie din această moarte. Cu toate că învierea din moartea adamică este spirituală, avem și câteva exemple ale învierii trupului fizic.

Învieri ale trupului fizic

Scripturile Vechiului Testament vorbesc explicit de învieri fizice doar în câteva pasaje. Le vom cita și vorbi foarte pe scurt despre ele:

*1 Împărați 17:22 – „Domnul a ascultat glasul lui Ilie, și **sufletul copilului s-a întors în el, și a înviat.**”*

*2 Împărați 8:5 – „Și pe când istorisea împăratului cum **înviase pe un mort**, tocmai **a venit femeia pe al cărei fiu îl înviase Elisei** să roage pe împărat pentru casa și ogorul ei. Ghehazi a zis: «Împărate, domnul meu, iată femeia, și iată fiul ei pe care l-a înviat Elisei.»”*

*2 Împărați 13:21 – „Și, pe când îngropau un om, iată că au zărit una din aceste cete, și au aruncat pe omul acela în mormântul lui Elisei. **Omul s-a atins de oasele lui Elisei, și a înviat** și s-a sculat pe picioare.”*

Aceste pasaje ne relatează trei cazuri de înviere din moartea fizică. Este important să înțelegem că aceste învieri sunt miracole și nu reprezintă învierea morților promisă de Dumnezeu în Scripturile Vechiului Testament. Toți care au înviat fizic au avut parte din nou de moartea fizică.

Profeții explicite ale învierii morților

Prima promisiune pe care o vom analiza este:

1 Samuel 2:6 – „Domnul omoară și învie, El pogoară în Locuința morților și El scoate de acolo.”

Acest verset face parte din rugăciunea Anei (*Cântarea Anei*) și, în înțelegerea noastră, este o profeție despre biruința Hristosului întrupat în timpul generației apostolice. Versetul arată că Dumnezeu îi trimite pe oameni în Locuința morților – prin moartea fizică –, dar tot El îi scoate de acolo. Așadar, Locuința morților este arătată ca un loc din care Dumnezeu aduce la viață pe cei morți din perioada Vechiului Testament. Această aducere la viață este o ieșire din moartea adamică – moartea spirituală a primului Adam, nu moartea fizică. Nu trupul fizic este scos din Locuința morților, ci sufletul. Singurul care a avut parte de înviere în ambele aspecte este Isus. În *Psalmul 16:10*, aceste două dimensiuni ale învierii Lui sunt profețite de David:

1. „Nu-mi vei lăsa sufletul în locuința morților” – aspectul spiritual. Locuința morților era un loc al sufletelor.
2. „Nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea” – aspectul fizic. Mormântul este un loc al trupului.

Alte pasaje care ne vorbesc explicit despre învierea morților sunt:

Isaia 25:8-9 – „nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!»”

Isaia 26:19 – „Să învie, deci, morții Tăi! Să se scoale trupurile ~~mele~~ moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți.”

(am tăiat peste „mele” și „iarăși” pentru că lipsesc în alte traduceri)

Primul pasaj din Isaia este o profeție a învierii morților, exprimată prin cuvintele „**nimicește moartea pe vecie**”. În finalul pasajului, ni se arată că nimicirea morții este realizată prin mântuire. Acest lucru este clar exprimat și de apostolul Petru:

*1 Petru 1:9-10 – „pentru că **veți dobîndi**, ca sfârșit al credinței voastre, **mântuirea sufletelor voastre**. Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare.”*

În următorul citat Domnul Isus face o distincție clară între trupul fizic și sufletul omului:

Matei 10:28 „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot uicide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.”

În contextul pasajului se vorbește despre prigonirea ucenicilor de către oameni. Așadar, sufletul omului nu poate fi ucis de alți oameni, ci ei au putere **doar** asupra trupului fizic. Chiar dacă sufletul locuiește într-un trup, omul poate ucide doar trupul. Distincția este clară încă din *Geneza 2:7*, unde trupul este din țărâna pământului, iar sufletul reprezintă suflarea de viață de la Dumnezeu.

Astfel, atunci când Isaia vorbește despre nimicirea morții prin mântuire, se referă la sufletul omului, nu la trupul fizic. Același principiu îl afirmă și Domnul Isus în *Matei 16:26*: „*Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau,*

ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?”. Observăm că Domnul Isus nu se referă și la pierderea trupului fizic, ci doar la pierderea sufletului.

Al doilea pasaj din *Isaia* este mai greu de înțeles deoarece se pare că vorbește de învierea trupului fizic din țărână. Deși acest verset are la bază o imagine simbolică, fizică, acesta exprimă o realitate spirituală. Astfel de imagini apar frecvent în paginile Scripturii. Versetul unu, din același capitol, clarifică faptul că această înviere este într-o cetate tare, ale cărei ziduri sunt mântuirea:

*Isaiah 26:1 – „În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: «**Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură.**»”*

Iar înainte de învierea morților din versetul 19, versetul 5 ne arată că „*El a plecat cetatea îngâmfată; a doborât-o la pământ, și a aruncat-o în țărână.*” În înțelegerea noastră, acest pasaj face referire la distrugerea Ierusalimului apostat din primul secol, care L-a dat la moarte pe Domnul Isus și a prigonit dealungul istoriei pe prooroci, iar în generația Sa pe apostolii Săi.

Și versetul 14 confirmă acest lucru, deoarece pomenirea celor morți din cetatea îngâmfată le-a fost ștersă („*le-ai șters pomenirea*”). Acest fapt a fost profețit cu mult timp înainte și de Moise, care spune în *Deuteronom 32:26*: „*[...] Le voi șterge pomenirea dintre oameni*”. Capitolul 32 este o profeție clară despre distrugerea Ierusalimului din primul secol, care a părăsit „**Stânca**” („*Stânca care te-a născut*” - v.18), adică pe Hristos, cerându-i lui Pilat să-l răstignească.

La fel ca în *Isaia 26:19*, învierea morților este profețită și de *Daniel*, astfel:

*Daniel 12:1-2 – „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strîmtorare, cum n-a mai fost de când Sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, **poporul tău va***

fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.

Din nou vedem că profetul folosește imagini simbolice despre înviere: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula.” Cei găsiți scriși în carte (cartea vieții - din Apoc. 20) fac parte din poporul mântuit iar ceilalți sunt judecați, idee exprimată de cuvintele: „*pentru ocară și rușine veșnică.*” Expresia „*țărâna pământului*” nu se referă la morminte fizice. Dacă s-ar referi la morminte, cum se rezolvă problema celor care au murit înecați în mare, a celor ce au fost mâncați de pești sau de fiare sălbatice, arși de foc ...? Cineva poate că ar spune: ce, nu crezi că Dumnezeu poate să aducă la existența fizică pe cineva complet dezintegrat? Credem că toate lucrurile sunt cu puțință la Dumnezeu, însă nu credem că putem forța „mâna” lui Dumnezeu să înfăptuiască orice aberație care ne poate trece nouă prin minte. După cum am arătat deja, învierile fizice au fost doar semne și minuni.

Dacă citim mai departe *Daniel 12*, vedem că învierea profețită de el urma să aibă loc când „*puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot*” (v.7), după trecerea celor 70 de săptămâni de ani din *Daniel 9:24*. Între săptămâna 69 și săptămâna 70 este distanță de o generație (aproximativ 40 de ani) iar acest lucru s-a împlinit la distrugerea Ierusalimului și a Templului (anul 70, conform istoriei), lucru profețit și de Domnul Isus în *Matei 24*. Atunci puterea poporului Israel a fost zdrobită de tot, fiind desființați ca națiune, împrăștiați printre neamuri. Nu vorbim de Israelul de astăzi, ci de Israelul Vechiului Legământ a cărui putere s-a sfârșit în primul secol.

Profetul Ezechiel profețește deasemenea despre învierea morților:

Ezechiel 37:5 – „Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: „Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia!”

*Ezechiel 37:6 – „Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, **voi pune duh în voi, și veți învia. Și veți ști că Eu Sunt Domnul.**”*

*Ezechiel 37:10 – „Am proorocit, cum mi se poruncise. **Și a intrat duhul în ei, și au înviat**, și au stat pe picioare: era o oaste mare, foarte mare la număr.”*

Morții din casa lui Israel sunt văzuți de *Ezechiel* într-o vedenie, ca o mulțime de oase uscate, fiind dus de Duhul Domnului într-o vale. Domnul întreabă pe *Ezechiel*: „*Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?*” Răspunsul este în versetele următoare: „*voi pune duh în voi, și veți învia.*”

Așadar, învierea este rezultatul intrării Duhului în cei morți, și cu toate că în continuarea pasajului se spune că a crescut carnea pe oase și au stat în picioare, această înviere nu este fizică, deși imaginea pare să indice acest lucru. Să ne amintim ce spune Domnul Isus în Ioan 6:63: „***Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.***” Dacă Duhul ar da viață fizică în *Ezechiel 37*, atunci această înviere, în carne și oase, conform învățaturii Domnului Isus, „*nu folosește la nimic.*”

Osea, de asemenea, profețește învierea celor morți, a celor din locuința morților, în următoarele pasaje:

*Osea 6:1-2 – „Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfișiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănile. El **ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui.**”*

(Am tăiat peste „iarăși” deoarece lipsește în alte traduceri.)

*Osea 13:14 – „**Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte.** Moarte, unde îți este ciuma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea? Căința este ascunsă de privirile Mele!”*

Primul pasaj vorbește despre viața primită prin învierea lui Hristos, care este Cel dintâi înviat din morți, a treia zi, după Scripturi. În prima carte pe care am scris-o¹, am arătat că cele trei zile se referă și la zilele creației din *Geneza 1* (ziua 4, 5, 6 – ca perioade istorice), care corespund zilelor celei de-a doua lumi a Vechiului Legământ, nu doar celor trei zile naturale, cât timp a stat trupul Domnului Isus în mormânt.

În cel de-al doilea pasaj, vedem că în Locuința morților se aflau sufletele celor morți. Prin urmare, învierea profețită de *Osea* este învierea sufletelor care au ajuns în Locuința morților în urma morții fizice. Vom explica această profeție în detaliu atunci când vom studia *1 Corinteni 15*.

Iov, de asemenea, a crezut în învierea morților. Următoarele pasaje arată acest fapt:

Iov 7:9-10 – „Cum se risipește norul și trece, așa **nu se va mai ridica cel ce se pogară în Locuința morților! Nu se va mai întoarce în casa lui, și nu-și va mai cunoaște locul în care locuia.**”

Iov 19:25-27 – „Dar știu că **Răscumpărătorul meu** este viu, și că **se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.**”

Este de remarcat faptul că *Iov* nu credea că, dacă cineva moare, se mai întoarce vreodată fizic în lumea văzută, lucru arătat de cuvintele: „**Nu se va mai întoarce în casa lui.**” Însă el credea că

¹ Dan și Radiana Cordoș – Facerea, de la Geneza la Apocalipsa? „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” <https://facerea.ro>

Răscumpărătorul său este viu și că la urmă se va ridica pe pământ. Aceste cuvinte ne arată că *Iov* știa că Răscumpărătorul, adică Hristos, urma să se întrupeze **la urmă** (în zilele din urmă) pentru a împlini lucrarea de răscumpărare.

Iov era conștient că, la acea vreme, el va fi în Locuința morților. Acest lucru se înțelege din cuvintele: „*Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu [...]; ochii mei îl vor vedea [...].*” Dar care ochi îl vor vedea, dacă nu mai are carne? Desigur, *Iov* se referă la vederea pe care o are sufletul/spiritul, nu trupul fizic. Așa cum cu ochii fizici vedem lumina fizică, tot astfel, cu ochii spirituali vedem lumina spirituală a lui Hristos, Cel înviat din morți.

Nici noi și nici *Iov* nu L-am văzut pe Hristos fizic. Însă *Iov* urma să audă cuvintele Evangheliei propovăduite de Hristos Cel înviat în duh (*vezi 1 Petru 3:18*), în care S-a dus să vestească Evanghelia și celor morți (din Locuința morților), după cum ne arată *1 Petru 4:6*:

„Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh.”

Am auzit persoane de frunte din lumea teologică spunând că nu înțeleg acest verset. Cred că neînțelegerea lor provine din teama că acest pasaj ar susține posibilitatea mântuirii și după moarte. Însă, dacă înțelegem că Locuința morților nu mai există în lumea Noului Legământ în care ne aflăm noi, după cum ne arată *Apocalipsa 20:13-14*, atunci lucrurile se clarifică. Vom relua în discuție aceste aspecte pe parcursul studiului.

Profeții implicite ale învierii morților

Textul care stă la baza explicațiilor legate de promisiunea implicită a învierii morților din Vechiul Testament îl găsim în Noul Testament, în *Matei 22*, *Marcu 12* și *Luca 20*. Acest pasaj explică și natura învierii făgăduite de Dumnezeu. Cităm pasajul din *Luca 20:27-40* :

27 „Unii din **Saduchei**, **care zic că nu este înviere**, s-au apropiat și au întrebat pe Isus:

28 „Învățătorule, iată ce ne-a scris Moise: „Dacă moare fratele cuiva, având nevastă, dar fără să aibă copii, fratele lui să ia pe nevasta lui, și să ridice urmaș fratelui său.”

29 Au fost, deci, șapte frați. Cel dintâi s-a însurat, și a murit fără copii.

30 Pe nevasta lui, a luat-o al doilea; și a murit și el fără copii.

31 A luat-o și al treilea, și tot așa toți șapte; și au murit fără să lase copii.

32 La urma tuturor, a murit și femeia.

33 Deci, la înviere, nevasta căruia dintre ei va fi femeia? Fiindcă toți șapte au avut-o de nevastă.”

34 Isus le-a răspuns: „**Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită;**

35 **dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți**, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita.

36 Pentru că nici nu vor putea muri, căci **vor fi ca îngerii**. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, **fiind fii ai învierii**.

37 **Dar că morții înviază, a arătat însuși Moise**, în locul unde este vorba despre „Rug” când numește pe Domnul: „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui

Iacov.”

38 Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți Sunt vii.”

39 Unii din cărturari au luat cuvântul, și au zis: „Învățătorule, bine ai zis.”

40 Și nu mai îndrăzneau să-I mai pună nici o întrebare.”

Din acest pasaj observăm că Saducheeii încercau să-L pună pe Isus într-o situație imposibilă, așteptându-se ca El să nu poată da un răspuns. Ei nu credeau în învierea morților, iar întrebarea lor arată că înțelegeau învierea profețită în Scripturi ca fiind una fizică, în carne și oase, dovadă fiind întrebarea: **„Nevasta căruia dintre ei va fi femeia?”** Răspunsul Domnului Isus este surprinzător.

În primul rând, Domnul Isus explică faptul că oamenii „*veacului acesta*” se însoară și se mărită, ceea ce indică în mod clar că se referă și la lumea fizică, nu doar la realitatea Vechiului Legământ în care se aflau interlocutorii Săi. Pentru aceștia existau doar două opțiuni: fie rămâneau în moartea adamică caracteristică perioadei veacului Vechiului Legământ, fie aveau parte de învierea din morți, care îi făcea părtași **veacului viitor** — un veac iminent pentru generația lor.

Prin urmare, numai cei care erau „*fii ai învierii*” urmau să aparțină acestui veac viitor. Această afirmație implică o realitate profundă: **oamenii pot aparține unor veacuri diferite**, în funcție de relația lor cu învierea adusă prin Hristos.

Distincția dintre cele două veacuri:

- **Veacul acesta** este timpul în care moartea este încă prezentă — nu ne referim doar la moartea fizică, ci mai

ales moartea adamică (separarea de Dumnezeu). Este o perioadă marcată de căsătorii, nașteri, viață naturală și moarte fizică. În acest veac, oamenii își încep viața în cadrul unui sistem de gândire moștenit prin căderea din Eden — dualitatea bine/rău — caracteristic Vechiului Legământ.

Cei care ascultă și primesc Evanghelia trec din moartea adamică la viața veșnică spirituală, chiar în timpul acestui veac. Totuși, moartea fizică rămâne o realitate prin care toți oamenii, inclusiv cei ce au ieșit din moartea adamică, au trecut, trec și vor trece.

„Veacul acesta” a coincis și cu **perioada Vechiului Legământ** în care se aflau contemporanii lui Isus, perioadă în care învierea adevărată (spirituală) nu putea avea loc decât după biruința lui Hristos asupra morții. (Învierile fizice anterioare au fost doar semne temporare.) Este important de remarcat că Domnul Isus face aceste afirmații *înainte* de propria Sa moarte și înviere — motiv pentru care vorbește despre realitățile viitoare la timpul viitor.

- **Veacul viitor** aparține celor care au parte de înviere. În acest veac nou, Hristos — *Cel dintâi înviat* — devine duh dătător de viață, nu un trup fizic înviat, generator de viață biologică.

De aceea, Domnul afirmă că cei care vor fi înviați vor fi „ca îngerii” și vor fi „fiii lui Dumnezeu”. Aceste expresii subliniază natura duhovnicească a învierii. Evrei 1:14 confirmă că îngerii sunt „duhuri slujitoare”, întărind astfel ideea că învierea introduce credinciosul într-o realitate spirituală, proprie veacului nou.

În al doilea rând, Domnul Isus arată dovada învierii morților, citând *Exodul 3:6*, unde Moise Îl numește pe Domnul:

„Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.”

Am auzit în repetate rânduri creștini afirmând că Dumnezeu este Dumnezeul universului. Totuși, Scriptura nu spune acest lucru, chiar dacă Dumnezeu a creat universul. El nu este Dumnezeul materiei fără viață, ci Dumnezeul celor vii.

Acest adevăr îl găsim și în *Exodul 3:15*, unde Dumnezeu spune:

*„Acesta este **Numele Meu pentru veșnicie**, acesta este **Numele Meu din neam în neam**.”*

Care Nume?

„Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov” (spus și în *Exodul 3:6* – la rugul aprins). Cu alte cuvinte:

Promisiunea fundamentală a învierii morților – exprimată implicit – constă în Numele Lui Dumnezeu pe care Îl spune la Rugul Aprins: Eu sunt „Dumnezeul lui Avraam, Dumezeul lui Isaac și Dumezeul lui Iacov.”

Dacă Domnul Isus nu ne-ar fi explicat că morții înviază prin însăși faptul că Dumnezeu Se numește pe Sine Dumnezeul părinților Avraam, Isaac și Iacov, poate că nu am fi înțeles niciodată acest adevăr.

Afirmația „[...] *căci pentru El toți sunt vii*” este cu adevărat surprinzătoare. Cum poate fi acest lucru adevărat chiar înainte de învierea morților?

O primă explicație se leagă de veșnicia lui Dumnezeu, pentru care toate lucrurile sunt la prezent. Este un concept dificil de pătruns pentru mintea umană, limitată de timp și spațiu. Totuși, există și o altă explicație, legată de creația din *Geneza 1*. În prima noastră carte² am arătat că, în ziua a șaptea, Dumnezeu S-a odihnit după ce a sfârșit toată creația – o creație care nu se limitează doar la lumea fizică, ci include și **noua creație în Hristos**. Având în vedere acest fapt, putem înțelege că toți morții care au fost în Locuința morților, din perspectiva lui Dumnezeu, au fost deja înviați la sfârșitul zilei a șasea când toate lucrurile „*erau foarte bune*”, adică erau desăvârșite.

Dar de ce, în răspunsul dat Saducheilor, Domnul nu a citat din *Ezechiel 37*, *Isaia 26:19* sau *Daniel 12*, unde găsim promisiuni explicite ale învierii (aparent fizice)? Credem că aceste pasaje, care oferă o imagine fizică a învierii, pot deschide calea răstălmăcirii învierii după gândirea firească a omului pământesc. *Petru* vorbește despre unii dintre contemporanii săi care răstălmăceau Scripturile spre pierzarea lor (vezi *2 Petru 3:16*). Acești oameni, neavând Duhul Sfânt, interpretau Scripturile după mintea lor, bazându-se pe o logică pur omenească, concentrată pe lucrurile care se văd cu ochii fizici.

Să ne amintim că după întoarcerea celor șaptezeci de ucenici plini de bucurie, Domnul Isus spune următoarele cuvinte:

² Dan și Radiana Cordoș – Facerea, de la Geneza la Apocalipsa? „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” <https://facerea.ro>

Luca 10:21 „[...] ***Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor***. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu.»”

Cei care se considerau înțelepți și pricepuți erau elitele vremii: cărturarii, fariseii, saducheeii și preoții cei mai de seamă. Aceștia au refuzat să fie învățați de Isus, socotindu-se superiori în cunoaștere. De aceea credem că pasajele care vorbesc explicit despre învierea morților au fost răstălmăcite de ei, deoarece, neavând parte de descoperire de la Dumnezeu, aceste adevăruri, care țin de planul spiritual, le-au rămas „ascunse”.

Scripturile Vechiului Testament au fost scrise într-un mod care nu permite înțelegerea lor deplină decât prin descoperirea Duhului Sfânt (vezi *1 Corinteni 2:9-14*). Iar acest har al descoperirii este dat de Duhul doar celor smeriți, celor care sunt dornici să înțeleagă și dispuși să fie învățați de Hristos și de apostolii Săi. Saducheeii, cărturarii și alții asemenea lor se credeau înțelepți de aceea au fost împiedicați să priceapă Scripturile.

Din explicațiile Domnului Isus reiese că adevărurile profunde despre înviere nu sunt afirmate direct, ci sunt dezvăluite în mod implicit. Felul în care Dumnezeu Se prezintă la Rugul Aprins conține cea mai importantă promisiune – una veșnică, ce se extinde din generație în generație. Această promisiune, primită mai întâi de părintele credinței, Avraam, arată că învierea despre care vorbește Isus este întemeiată pe credință, fiind o realitate promisă și garantată de Dumnezeu. O găsim în *Geneza 17:8*:

*„Ție și seminței tale după tine îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și **Eu voi fi Dumnezeul lor**.”*

În capitolul 17 din *Geneza* găsim legământul pe care Dumnezeu îl face cu Avram. Dumnezeu își atribuie acest legământ, spunând

în versetul 4: „lată legământul **Meu**” (spre deosebire de cel din *Geneza 15*, pe care nu și-l atribuie în același mod), după care AVRAAM (vezi numele vechi în *Geneza 17:1,3,5*) **primește numele cel nou: AVRAAM**. Acest nume nou este primit în baza unui legământ veșnic (vezi versetul 7), prin care Domnul promite că, **în viitor**, va fi Dumnezeuul lui Avraam și al seminței lui după el.

Avraam este primul om din Scripturi care primește promisiunea învierii din morți, întemeiată fiind pe legământul lui Dumnezeu din *Geneza 17*.

De asemenea, este promisă stăpânirea unei țări, țara Canaanului, ca moștenire veșnică, Dumnezeu întărind promisiunea prin cuvintele: „**și Eu voi fi Dumnezeuul lor.**” Însă tocmai această întărire a promisiunii reprezintă, în mod implicit, **promisiunea învierii morților** – Dumnezeu este **Dumnezeul celor vii**. Iar Canaanul, dat în stăpânire veșnică, nu se poate referi la o țară pământească, ci la una cerească, dintr-o altă zidire.

Autorul epistolei către evrei, vorbind despre credința lui Avraam cu privire la moștenirea țării făgăduite, afirmă:

*Evrei 11:16 – „Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-l este rușine să Se numească **Dumnezeul lor**, căci le-a pregătit o cetate.”*

După ce, în versetul 10 al aceluiași capitol, se spune:

*„Căci el (Avraam) aștepta **cetatea** care are temelii tari, **al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu**”,*

ni se arată clar că patria sau cetatea în care urma să locuiască Avraam pentru veșnicie nu este pământească, ci cerească, zidită de Dumnezeu. De aceea, lui Dumnezeu „*nu-l este rușine să Se numească Dumnezeul lor*”, deoarece Avraam și descendenții săi, Isaac și Iacov, **au așteptat prin credință** această cetate. Aceste pasaje ne trimit înapoi la Rugul Aprins din Exodul 3, unde Dumnezeu afirmă același adevăr: Eu sunt Dumnezeul lor.

Iacov, cel de-al treilea părinte al națiunii Israel, fugind de fratele său Esau, care căuta să-l omoare, s-a oprit să înnopteze la Luz, în drumul său spre Haran. În acea noapte, a avut un vis în care a văzut scara cerului (vezi *Geneza 28:10-15*). La trezire, el a făcut un jurământ, consemnat în următorul pasaj:

*Geneza 28:20-21 – „Iacov a făcut o juruință și a zis: «Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, **dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac**, și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, **atunci Domnul va fi Dumnezeul meu**»»*

Este remarcabil faptul că, la prima vedere, Iacov pare să pună condiții pentru ca Domnul să fie Dumnezeul său, legând acest angajament de protecția Sa pe timpul călătoriei, de hrană și de îmbrăcăminte. Acest lucru ar putea părea un fel de negoț cu Dumnezeu, ca și cum doar în aceste condiții L-ar recunoaște ca Dumnezeu. Totuși, înțelegerea noastră este că aceste cuvinte au o semnificație profetică profundă, cu implicații pe termen lung. Călătoria lui Iacov, în urma căreia, la întoarcerea sa din Padan-Aram, primește și el (ca și Avraam) un nou nume – Israel („*Cel ce luptă cu Dumnezeu*”, *Geneza 32:28*) – este un tipar al călătoriei poporului Israel de-a lungul Vechiului Legământ. La sfârșitul acestei călătorii, Domnul urma să devină Dumnezeul lor. Acest lucru era posibil doar prin primirea Pâinii vieții și a Hainei albe de la Hristos. Fără jertfa trupului lui Hristos și fără haina curățită în

sângele Său, Dumnezeu nu putea deveni cu adevărat Dumnezeu lui Israel, adică să aibă parte de învierea din morți.

Privită în această lumină, aparenta condiție pusă de Iacov nu este o negociere, ci mai degrabă o recunoaștere smerită, o rugăciune care exprimă dependența lui de harul lui Dumnezeu (vezi *Osea 12:3-4* , „[...] *s-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat*”).

Versetul următor confirmă că Domnul a devenit Dumnezeul său:

*Geneza 33:20 – „Și acolo a ridicat un altar pe care l-a numit El-Elohe-Israel (**Domnul este Dumnezeul lui Israel**).”*

Promisiunea învierii este prezentă în numeroase pasaje din Vechiul Testament, unde Dumnezeu reafirmă apartenența poporului Său. Cităm câteva dintre acestea:

*Exodul 19:5 – „Acum, **dacă** veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, **veți fi ai Mei** dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu.”*

Deoarece Dumnezeu este Dumnezeul celor vii, promisiunea învierii din morți se desprinde clar din expresia: „**veți fi ai Mei**.”

Scripturile Vechiului Testament abundă în afirmații care sugerează învierea morților, formulate prin expresii precum: „**voi fi Dumnezeul lor**”, „**veți fi ai Mei**”, „**ca să fiu Dumnezeul lor**” etc.

Iată încă câteva versete care prezintă acest adevăr:

*Exodul 29:45 – „Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și **voi fi Dumnezeul lor**.”*

*Exodul 29:46 – „Ei vor cunoaște că **Eu sunt Domnul Dumnezeul lor**, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor.”*

*Leviticul 20:26 – „Voi să-Mi fiți sfinți, căci Eu Sunt Sfânt, Eu, Domnul; Eu v-am pus de o parte dintre popoare, **ca să fiți ai Mei**.”*

*Leviticul 26:44-45 – „Dar și când vor fi în țara vrăjmașilor lor, nu-i voi lepăda de tot și nu-i voi urî până acolo încât să-i nimicesc de tot și să rup legământul Meu cu ei, căci **Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor**. Ci îmi voi aduce aminte spre binele lor de Vechiul Legământ, prin care i-am scos din țara Egiptului, în fața neamurilor, **ca să fiu Dumnezeul lor**. Eu sunt Domnul.”*

*Rut 1:16 – „Rut a răspuns: «Nu stăruie de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și **Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu**.»”*

*Ieremia 31:33 – „Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și **Eu voi fi Dumnezeul lor**, iar ei vor fi poporul Meu.”*

*Ieremia 32:38 – „Ei vor fi poporul Meu, și **Eu voi fi Dumnezeul lor**.”*

*Ezechiel 11:20 – „Ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar **Eu voi fi Dumnezeul lor**.”*

*Ezechiel 14:11 – „Ca să nu se mai rătăcească de la Mine casa lui Israel și să nu se mai spurce cu toate fărădelegile ei. Atunci vor fi poporul Meu, și **Eu voi fi Dumnezeul lor**, zice Domnul Dumnezeu!”*

*Ezechiel 34:24 – „**Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor, și Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!**”*

*Ezechiel 37:23 – „Nici nu se vor mai spurca, prin idolii lor, cu urâciunile lor, și cu toate fărădelegile lor. Îi voi scoate din toate abaterile cu care au păcătuit, și-i voi curăți; ei vor fi poporul Meu, și **Eu voi fi Dumnezeul lor.**”*

*Ezechiel 37:27 – „Locuința Mea va fi între ei; **Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.**”*

*Maleahi 3:17 – „**Ei vor fi ai Mei**, zice Domnul oștirilor, **Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește.**”*

Am studiat până aici promisiunea învierii morților în a doua lume, cea a Vechiului Legământ. A fost oare făcută vreo promisiune a învierii și în prima lume, cea de dinainte de potop?

În încheierea acestui capitol, vom răspunde pe scurt la această întrebare, subliniind faptul că nu am identificat niciun pasaj în *Geneza* în care Dumnezeu să fi făcut o promisiune clară a învierii morților în prima lume. Singura promisiune importantă pe care o găsim este aceea că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Zdrobirea capului șarpelui simbolizează pedeapsa pentru amăgirea omului — amăgire care a adus moartea în lume. Cel dintâi înviat urma să fie Isus Hristos, Sămânța femeii, care a zdrobit capul șarpelui, împlinind această promisiune la sfârșitul celei de-a doua lumi, cea a Vechiului Legământ.

ÎNVIEREA MORȚILOR ÎN NOUL TESTAMENT

Atunci când citim Noul Testament, trebuie să conștientizăm că, din punct de vedere istoric, evenimentele relatate se desfășoară încă în timpul Vechiului Legământ. Chiar și învierea lui Isus are loc în această perioadă, când Legea Vechiului Legământ era încă în vigoare. Prin urmare, învierile fizice și promisiunile învierii morților, pe care le întâlnim în paginile Noului Testament, aparțin încă acestui cadru.

Deși prin propovăduirea Evangheliei a fost anunțată înlocuirea Vechiului Legământ cu Noul Legământ, în perioada apostolică, această tranziție era un proces treptat: Vechiul Legământ se micșora, în timp ce Noul Legământ era în creștere. Acest adevăr este exprimat chiar de Ioan Botezătorul, cel mai mare și ultimul profet al Vechiului Legământ, prin următoarele cuvinte:

*Ioan 3:30 – „Trebuie ca **El să crească**, iar **eu să mă micșoresc**.”*

(N.L. crește, V.L. se micșorează până la încetarea lui)

Chiar și după învierea lui Isus, tranziția dintre Vechiul și Noul Legământ era încă în desfășurare. Jertfele care continuau să fie aduse la Templul din Ierusalim demonstrează că Vechiul Legământ nu dispăruse încă (vezi *Evrei 9:8-9*). Punctul final al acestuia este marcat de distrugerea Templului și a Ierusalimului (vezi *Matei 24*). De aceea, învățătura care susține că schimbarea definitivă a Vechiului Legământ cu Noul Legământ a avut loc odată cu învierea lui Isus credem că este eronată. Noul Legământ are la bază o nouă creație, al cărei fundament este Isus, Cel dintâi înviat dintre morți. Învierea lui Isus marchează începutul noii creații, care urma să se desăvârșească la momentul învierii tuturor morților și la revenirea Sa spirituală de la sfârșitul generației apostolice, așa cum El a promis în *Matei 24:34*.

Învieri ale trupului fizic

În continuare, prezentăm pe scurt câteva dintre învierile fizice relatate în Noul Testament.

Învierea fiului văduvei din Nain

*Luca 7:12-15 – „Când S-a apropiat de poarta cetății, iată că duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al maicii lui, care era văduvă; și cu ea erau o mulțime de oameni din cetate. Domnul, când a văzut-o, I s-a făcut milă de ea, și i-a zis: «Nu plânge!» Apoi S-a apropiat, și S-a atins de raclă. Cei ce o duceau, s-au oprit. El a zis: «Tinerelule, scoală-te, îți spun!» **Mortul a șezut în capul oaselor, și a început să vorbească.** Isus l-a dat înapoi maicii lui.”*

Aceasta este prima înviere săvârșită de Domnul Isus și face parte din șirul de semne miraculoase, menite să arate că El este Hristosul vestit în Scripturile Vechiului Testament. În același timp, pentru văduva din Nain, a fost un act mare de milă și îndurare care a adus o deosebită bucurie în viața ei.

Învierea fiicei lui Iair

Pasajul următor ne relatează învierea fiicei lui Iair:

Luca – 8:49-56 „Pe când vorbea El încă, vine unul din casa fruntașului sinagogii, și-i spune: «Fiica ta a murit, nu mai supăra pe învățătorul.» Dar Isus, când a auzit lucrul acesta, a zis fruntașului sinagogii: «Nu te teme; crede numai, și va fi tămăduită.» Când a ajuns la casa fruntașului, n-a lăsat pe nici unul să intre împreună cu El, decât pe Petru, pe Iacov, pe Ioan, pe tatăl și mama fetei. Toți plângeau și o boceau. Atunci Isus a zis:

*«Nu plângeți; fetița n-a murit, ci doarme.» Ei își băteau joc de El, căci știau că murise. Dar El, după ce i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână, și a strigat cu glas tare: «**Fetițo, scoală-te!**» Și duhul ei s-a întors în ea, iar **fata s-a sculat numaidecât**. Isus a poruncit să-i dea să mănânce. Părinții ei au rămas uimiți. Isus le-a poruncit să nu spună nimănui cele întâmplate.»*

Aceasta este cea de-a doua înviere fizică săvârșită de Isus. Pe lângă bucuria imensă pe care a adus-o familiei lui Iair, această înviere face și ea parte din semnele mărețe prin care Domnul Isus a dovedit că El este Mesia, pentru ca cei ce văd să creadă.

Învierea lui Lazăr. Învățătura lui Isus despre înviere

Spre deosebire de primele două învieri, învierea lui Lazăr are o semnificație și mai profundă. Ea este relatată în Ioan capitoul 11:

*Ioan 11:20-26 – „Când a auzit Marta că vine Isus, l-a ieșit înainte; iar Maria ședea în casă. Marta i-a zis lui Isus: «Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Ți va da Dumnezeu.» Isus i-a zis: «Fratele tău va învia.» «Știu» l-a răspuns Marta «că va învia la înviere, în ziua de apoi.» Isus i-a zis: «**Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată.** Crezi lucrul acesta?»»*

*Ioan 11:42-45 – „Știam că totdeauna Mă ascuți; dar **vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.**» După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: «**Lazăre, vino afară!**» Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fîșii de pânză, și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: «Deslegați-l, și lăsați-l să meargă.» Mulți din Iudeii, care veniseră la Maria, când au văzut ce a făcut Isus, au crezut în El.»*

Evenimentul morții lui Lazăr are loc aproape de momentul răstignirii lui Isus. Lazăr, din Betania, avea două surori: Marta și Maria – aceasta din urmă l-a uns pe Domnul cu mir și i-a șters picioarele cu părul ei. Deși *Ioan 11:1* îl descrie pe Lazăr ca fiind un oarecare, versetul 3 subliniază că Isus îl iubea. Așadar, deși Lazăr este prezentat ca un oarecare, el era „un oarecare” iubit de Isus.

După ce trimișii celor două surori au anunțat pe Isus că Lazăr este bolnav, El a mai rămas două zile dincolo de Iordan, unde Ioan botezase la început, în Betabara din Perea. Isus plecase din Iudea din pricina Iudeilor, care au căutat să-L omoare cu pietre. Observăm că Isus nu s-a grăbit să meargă să-L vindece pe Lazăr, pe care îl iubea, așa cum ne-am fi așteptat. Doar după ce au trecut cele două zile, Isus le-a spus ucenicilor: *„Haidem să ne întoarcem în Iudea.”* Răspunsul lor a fost: *„Învățătorule, de curând iudeii căutau să te ucidă cu pietre, și acum te întorci în Iudea?”*

În continuare, Isus le explică treptat situația. La început, le-a spus: *„Lazăr, prietenul nostru, doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn.”* Ucenicii nu au înțeles că Isus vorbea despre moartea lui Lazăr. Atunci, El a afirmat clar: *„Lazăr a murit.”* Toma a luat inițiativa și a spus celorlalți ucenici: *„Haidem să mergem și noi să murim cu El!”* Se pare că teama lor de moarte era atât de puternică încât nu au realizat că prietenul lor Lazăr a murit, iar Isus a spus că merge să-l trezească, adică să-l învieze. Presiunea exercitată de Iudei creștea tot mai mult, iar ucenicii o simțeau.

La sosirea lui Isus, I S-a spus că Lazăr era de patru zile în mormânt. Dialogul pe care îl are cu surorile Marta și Maria este foarte important. Marta spune cu regret și durere: *„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!”* Și continuă: *„Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”*

Isus i-a zis: „**Fratele tău va învia.**”

Marta i-a răspuns: „*Știu, că **va învia la înviere**, în ziua de apoi.*”

Din răspunsul Martei înțelegem că ea a crezut că va fi o înviere, „**în ziua de apoi**”, a tuturor morților din perioada Vechiului Testament. Durerea ei era cauzată de pierderea vieții fizice a fratelui ei, care a murit tânăr. Atunci când Isus înviază pe fiul văduvei din Nain – singurul fiu al acesteia – îi spune: „*Tinerelule, scoală-te, îți spun!*”, demonstrând că și această înviere se referă la o persoană tânără. La fel, fiica lui Iair era singura copilă a acestuia și avea vreo 12 ani.

Cele trei învieri fizice pe care Scriptura ni le prezintă ca fiind săvârșite de Isus, din milă pentru cei care au suferit pierderea (vezi *Luca 7:13*), se referă la persoane tinere. Orice despărțire de cineva drag este dificilă, însă atunci când cineva moare de tânăr, durerea este mult mai intensă. De asemenea, observăm că nu ni se spune nimic de părinții celor trei frați, ceea ce ne face să ne gândim că și aceștia muriseră deja. În acest caz, suferința Martei și a Mariei a fost și mai mare.

Următoarele cuvinte spuse de Isus Martei reprezintă o revelație nemaipomenită: „***Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi***” (versetul 25). Ce vrea să spună Domnul Isus prin aceste cuvinte? La ce înviere și la ce viață se referă? Este aceasta o înviere și o viață strict fizică?

Cu siguranță, Domnul Isus se referă la învierea celor morți fizic, așa cum indică expresia „***chiar dacă ar fi murit***”. Lazăr era de patru zile printre cei morți fizic și, totuși, a auzit Glasul Fiului lui Dumnezeu, care l-a strigat: „*Lazăre, vino afară!*”. Prin aceasta, Isus a dovedit că are puterea de a chema la viață și pe cei morți din perioada Vechiului Testament (vezi *Ioan 5:25; 28*). Iar dacă Domnul S-ar fi referit numai la puterea Sa de-a reada viața fizică,

atunci, din afirmația „*Eu sunt învierea și viața*”, s-ar înțelege că El dă viață trecătoare, deoarece Lazăr a murit din nou, ca orice alt om. Cuvintele lui Isus depășesc cu mult puterea de restaurare a trupului fizic, care a fost doar un miracol temporar. El este învierea și viața veșnică într-o nouă creație în care El urma să fie Cel întâi înviat. Așadar, învierea lui Lazăr este doar un semn, după cum se spune în Ioan 12:18, o prefigurare a adevăratei învieri din ziua de apoi, înviere care trebuia să se conformeze naturii duhovnicești a lui Dumnezeu (vezi Ioan 4:24). Dacă învierea promisă în Scripturi este cea fizică, atunci Lazăr ar fi fost printre noi și astăzi.

Următoarele cuvinte spuse de Isus – „***Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată***” – aduc o mare clarificare. Dacă cineva este fizic în viață și crede în Isus, atunci nu va muri niciodată spiritual, chiar dacă moare fizic. De aceea, Isus nu a spus de la început ucenicilor că Lazăr a murit, ci că doarme. La fel și Pavel când vorbește despre creștinii care au murit fizic în generația apostolică, folosește expresia „*cei ce au adormit*” (vezi 1 Tesaloniceni 4:13).

Dacă moartea la care se referă Isus prin cuvintele „*nu va muri niciodată*” ar fi fost cea fizică, atunci toți cei care au crezut în El de atunci încolo nu ar mai trebui să moară fizic. Faptul că oamenii continuă să moară fizic dovedește că moartea *adamică* este spirituală. Moartea fizică este parte a realității văzute încă de la început, înainte de căderea lui Adam. Prin urmare, și viața primită prin credință este tot spirituală.

Acest adevăr, al naturii spirituale a învierii, este reafirmat de Isus în următorul pasaj:

*Ioan 5:24 – „Adevărat, adevărat vă spun, că **cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.**”*

Așadar, cine crede, nu mai este mort spiritual, cum era mai înainte de-a crede, deoarece a trecut deja din moarte la viață. Prin urmare, viața și moartea la care se referă Isus sunt de natură spirituală: moartea este *adamică*, iar viața este strict duhovnicească – nu se referă la trupul fizic, ci la sufletul mântuit.

În concluzie:

Învierea fizică a lui Lazăr a fost doar un semn temporar, menit să-L arate pe Isus ca fiind trimisul Tatălui și să prefigureze adevărata înviere din ziua de apoi. Deși Lazăr a fost readus la viața trupească, aceasta era doar o restaurare trecătoare, un simbol al puterii lui Isus asupra morții adamice. Scopul mai profund al acestei minuni era să dezvăluie puterea Sa de a aduce la viață în plan spiritual, o înviere conformă naturii lui Dumnezeu, care oferă oricărui om viață veșnică prin credință.

Aceste învieri, ce reprezintă readucerea la viață a trupului fizic, fac parte din semnele miraculoase săvârșite de Domnul Isus, menite să confirme că El este Acela care a fost vestit în Scripturile Vechiului Testament. În acest sens, pasajul din *Isaia 35:4-6* este deosebit de relevant, profețind lucrarea Sa:

*„Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari, și nu vă temeți! Iată **Dumnezeul vostru**, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; **El însuși va veni, și vă va mântui.**” Atunci **se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci schiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor tășni ape, și în pustietate pâraie;**”*

După ce Ioan Botezătorul a fost întemnițat de Irod (vezi *Matei 11*), a avut un moment de îndoială, nesigur dacă Isus era „Acela” promis. A trimis câțiva dintre ucenicii săi să-L întrebe: „*Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe Altul?*” Răspunsul dat de Isus face apel la profețiile care vorbeau despre El:

Luca 7:22 – „*Și, drept răspuns, le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, schiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, **morții înviază**, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.”*

Toate miracolele săvârșite de Domnul Isus, consemnate în paginile Noului Testament, au scopul de a dovedi că El este Hristosul. Învierile fizice, ca semne vizibile, erau menite să dezvăluie Dumnezeirea Sa. Totuși, Scripturile ne arată că aceste învieri, fiind semne temporare, nu reprezintă însăși realitatea făgăduită de Dumnezeu, ci sunt doar umbre care ne îndreaptă privirea spre adevărurile spirituale mai profunde. Ele ne sunt date pentru a ne ajuta, prin credință, să pătrundem adevărurile din „lumea lui Dumnezeu”, din domeniul lucrurilor nevăzute (vezi *2 Corinteni 4:18*).

Un exemplu grăitor este semnul tăierii împrejur trupești, dat lui Avraam în Geneza 17, care își găsește împlinirea deplină în tăierea împrejur a inimii, realizată în duh (vezi *Romani 2:29*) — un act invizibil, dar profund, tocmai datorită naturii sale spirituale.

Scriptura ne spune în *1 Timotei 1:17*, că Dumnezeu este nevăzut:

„A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.”

Așadar, Împăratul veșnicilor, singurul Dumnezeu, nu poate fi văzut cu ochii de carne. Iar în *1 Timotei 6:16* ni se spune că nici un om nu L-a văzut (și, prin urmare, nici măcar Adam) și nici nu-L poate vedea. Dumnezeu este Duh (vezi *Ioan 4:24*) și poate fi „văzut” doar dacă primim vedere prin „naștere din Duh”, prin naștere din nou:

Ioan 3:3 – „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că, **dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.**»”

Prin urmare, vederea Împărăției lui Dumnezeu – adică perceperea acesteia și a prezenței Împăratului, care este Dumnezeu – este posibilă doar prin nașterea din Dumnezeu, adică prin primirea „vederii” spirituale. Pasajul din *Ioan 9*, care relatează vindecarea orbului din naștere, este extrem de revelator. Simbolic vorbind, orbul din naștere întruchipează starea oricărui om; nu a existat și nu există, cu excepția Domnului Isus, niciun om care să se fi născut cu această vedere de natură spirituală. Isus este singurul care ne poate deschide ochii pentru a vedea Lumina Feței Sale. Înțelegerea acestor adevăruri este esențială pentru a pătrunde adevărul învierii morților, așa cum a fost făgăduit în Scripturi.

Pentru unii creștini de azi, semnele și minunile reprezintă ținta căutărilor lor, însă nici pe vremea Domnului Isus nu erau și nici acum nu trebuie să fie un scop în sine. Acest aspect se evidențiază în următorul pasaj:

Ioan 4:48 – „Isus i-a zis: ‘Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!’”

Cuvintele acestea sunt spuse ca o mustrare, deoarece Domnul ar fi dorit ca ei să-L creadă pe cuvânt. Astfel, semnele și minunile erau săvârșite din cauza necredinței lor în cuvintele Sale. Scopul lui Isus era ca oamenii să creadă în Cuvântul Său, prin care Tatăl a fost revelat. Însă semnele s-au dovedit inutile pentru iudeii lipsiți de credință, lucru evidențiat și de pasajul următor:

Ioan 12:37 – „Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El.”

Ei nu credeau, și, în aroganța lor, nu realizau că erau „orbi”, ci credeau că „văd” și că nu aveau nevoie de nimeni să le deschidă „ochii”. În ceea ce îi privește, s-au împlinit cuvintele lui Isus din *Ioan 9:38*: „**Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca *cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să ajungă orbi.***”

Așadar, cei care se considerau înțelepți au fost împietriți, astfel încât să nu înțeleagă că Cel care le vorbea era Dumnezeu în Persoană (vezi *Isaia 6:9-10*, *Ioan 12:40-41*). Condiția esențială pentru ca omul să „vadă” este smerenia, urmată de dorința sinceră de a primi învățătură de la Duhul Sfânt, Cel care îl face cunoscut pe Dumnezeul Scripturilor. Elita iudaică, deși cunoscătoare a Scripturilor, s-a opus cu aroganță și înverșunare învățaturii lui Isus.

Să analizăm încă câteva pasaje în care Domnul Isus ne învață despre înviere:

*Luca 15:24 – „căci **acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.**” Și au început să se veselească.”*

Luca 15:32 – „Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru

*că acest frate al tău **era mort, și a înviat, era pierdut și a fost găsit.***

În *Luca 15*, găsim binecunoscuta pildă a fiului risipitor. Aceasta ne spune povestea unui tată care avea doi fii. Cel mai mic, dorind independență, și-a cerut partea de moștenire și a plecat într-o țară îndepărtată, unde și-a risipit averea în plăceri și distrăbălare. După ce a ajuns într-o stare de sărăcie extremă și foame, și-a venit în fire și a hotărât să se întoarcă la tatăl său, dorind măcar să fie primit ca slugă, conștientizând că nu mai era vrednic să fie considerat fiu. Însă, în loc de mustrare sau respingere, tatăl îl întâmpină cu brațele deschise. Îl îmbracă în haina cea mai bună, îi pune un inel în deget și încălțămintă în picioare – semne ale restaurării demnității și a primirii sale ca fiu, nu ca slugă. Apoi, poruncește să fie tăiat vițelul cel îngrășat pentru o mare sărbătoare. Motivul bucuriei este exprimat clar: **„Acest fiu al meu era mort și a înviat.”**

Această pildă ne oferă o profundă lecție spirituală. Tatăl din poveste îl reprezintă pe Dumnezeu, iar cuvintele sale ne arată ce înseamnă adevărata moarte și adevărata viață. A fi „mort” față de Tatăl înseamnă a-L părăsi, a nu avea relație cu El. A fi „viu” înseamnă a te întoarce acasă, a intra în relație cu Dumnezeu. Așadar, moartea și învierea prezentate în această pildă nu au nimic de-a face cu moartea și învierea trupului fizic.

*Ioan 5:25-29 – „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când **cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și ceice-l vor asculta, vor învia.** Căci, dupăcum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și l-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că **vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.**”*

Aceste cuvinte sunt rostite de Domnul Isus înainte de învierea lui Lazăr. Învierea la care se referă aici este cea a celor din morminte, adică a celor care au murit fizic începând cu lumea de dinainte de potop. Afirmatia lui Isus: „**Vine ceasul, și acum a și venit**” indică faptul că învierea morților era iminentă în generația apostolică.

Oricât am încerca să plasăm această înviere – adică ieșirea sufletelor din Locuința morților – într-un viitor nedefinit, nu o putem face decât dacă ignorăm cuvintele lui Isus. Neînțelegerea naturii spirituale a învierii, îi poate face pe unii creștini să creadă că învierea celor din morminte este fizică și încă în viitor. Potrivit acestei interpretări, singurul care a înviat până în prezent este Isus, despre care **acești creștini spun că ar avea un trup fizic de slavă**.

Învierea fizică a lui Hristos

Cu toate că Isus a înviat și fizic, Scriptura nu afirmă nicăieri că trupul fizic al lui Isus, după înviere, era unul slăvit. Însă, această idee este învățată în multe biserici. Argumentul conform căruia Isus ar fi avut un trup slăvit doar pentru că putea trece prin ușile închise nu este valid (era carne și oase, vezi *Luca 24:39*). Și înainte de crucificare, El manifesta puteri supranaturale – de exemplu, când a poruncit mării: „**Taci, fără gură!**” sau când a mers pe ape.

Confuzia cu privire la înviere provine dintr-o neînțelegere a faptului că **Isus a înviat atât în trup, cât și în duh**, aspect explicat de Petru și Pavel în epistolele lor. Vom analiza ulterior aceste pasaje în detaliu.

Domnul Isus a spus ucenicilor că va fi omorât dar după trei zile va învia (vezi *Marcu 8:31*). Cu toate acestea El nu dă multe

clarificări cu privire la natura învierii sale. Totuși, atunci când Cărturarii și Fariseii îi cer un semn El le răspunde:

*Matei 12:39-40 – „Drept răspuns, El le-a zis: „**Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona. Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecele chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.**”*

Din acest pasaj înțelegem că, așa cum Iona a fost timp de trei zile și trei nopți ca și mort, tot astfel și Fiul Omului urma să stea în pământ. Prin urmare, se subînțelege că Isus urma să iasă din mormânt, la fel cum Iona a fost readus la viață. Acest lucru implica învierea Sa fizică, fapt confirmat de Scriptură.

Este remarcabil că Isus numește învierea Sa fizică „*un semn*”, singurul semn oferit acelei generații viclene și preacurvare. Acest semn nu se referă strict la învierea Sa fizică, ci și la evenimentele care au urmat pe durata acelei generații. Așa cum Iona a propovăduit, mergând „*cale de o zi*” prin cetate și vestind: „*Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!*”, tot astfel, Evanghelia și judecata ce urma, au fost vestite timp de aproximativ 40 de ani de Biserica apostolică — fiecare zi simbolizând un an.

Generația apostolică a durat aproximativ patruzeci de ani (din anul 30 până în 70), iar în acest timp, Evanghelia și avertizarea cerească au fost propovăduite, începând din Ierusalim și ajungând atunci până la marginile pământului (vezi dovada în *Romani 10:18; 16:25-26; Coloseni 1:23*). Ninive a fost cruțată pentru că s-a pocăit la propovăduirea lui Iona, însă Ierusalimul nu a fost scăpat, deoarece a respins Evanghelia lui Isus și pe apostolii pe care El i-a trimis (vezi *Matei 28:18-20*).

Viclenia elitelor iudaice a atins un nivel extrem. După ce au auzit mărturia străjerilor puși să păzească mormântul la cererea lor și

au aflat că acesta este gol, i-au mituit pe ostași cu bani, cerându-le să mintă și să spună că ucenicii lui Isus i-au furat trupul în timp ce ei dormeau. Cei ce stăteau pe scaunul lui Moise au ajuns mai răi decât tâlharii, căci tâlhăria lor nu viza doar bunuri materiale, ci era îndreptată împotriva adevărului însuși: faptul că Isus a înviat.

Deși Isus a înviat fizic și ar fi putut să Se arate și altor oameni în afară de ucenici, inclusiv elitelor iudaice, acest lucru nu s-a întâmplat, deoarece Dumnezeu nu se descoperă celor falși și plini de sine. Apostolul Petru subliniază acest fapt în următorul pasaj:

Faptele Apostolilor 10:40-41 *„Dar **Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngădui să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți.**”*

Așadar, martorii învierii au fost aleși dinainte de Dumnezeu și nu s-au limitat doar la cei doisprezece apostoli, ci au inclus și alți ucenici. Faptul că Isus a mâncat și a băut împreună cu ei confirmă realitatea învierii Sale fizice.

Primii martori ai învierii lui Isus au fost femeile (vezi *Matei 28:1,9*). În Evanghelia după *Ioan*, capitolul 20, ni se relatează întâlnirea dintre Isus și Maria Magdalena:

Ioan 20:13-16 „«Femeie» i-au zis ei (îngerii) «pentru ce plângi?» Ea le-a răspuns: «Pentru că au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus.» După ce a zis aceste vorbe, s-a întors, și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus. «Femeie» i-a zis Isus «de ce plângi? Pe cine cauți?» Ea a crezut că este grădinarul, și l-a zis: «Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau.» Isus i-a zis:

«**Marie!**» Ea s-a întors, și l-a zis în evreiește: «**Rabuni!**» adică: «Învățătorule!»»

Acest episod este unul dintre cele mai emoționante relatări din Noul Testament. Maria Magdalena, copleșită de durere, se duce dis-de-dimineață la mormânt, în prima zi a săptămânii, și descoperă că piatra fusese luată, iar trupul Domnului nu mai era acolo (vezi *Ioan 20:1*). Aceasta este cauza lacrimilor ei: Trupul Domnului ei, Cel pe care Îl iubea atât de mult, nu mai era în mormânt. Remarcabil este faptul că, deși Isus murise, pentru Maria El rămânea tot „Domnul meu”.

Expresia „Domnul meu”, folosită de Maria, răsună peste veacuri, amintindu-ne de cuvintele Sarei, soția lui Avraam, care îl numea pe acesta „domnul meu” (vezi *Geneza 18:12; 1 Petru 3:6*). Maria Magdalena nu doar că Îl recunoștea pe Isus ca Domn, dar Îl iubea profund, conștientizând harul iertării primite din partea Lui.

„Femeie” – un nume cu o semnificație profundă

Atât îngerii, cât și Isus se adresează Mariei Magdalena cu apelativul „Femeie”. Această adresare ne poartă gândul înapoi până la *Geneza 2:23*, unde Adam spune despre Eva:

„Și omul a zis: «**lată în sfârșit** (la final) *aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!* Ea se **va numi, femeie** (ebr.: *ișa = femeie*), pentru că a fost luată din om (ebr.: *iș = bărbat*).»” (în *sfârșit* / de această dată - din ebr.: "pa'am")

Acest nume apelativ („Femeie”) nu este întâmplător. Eva, creată din coasta lui Adam, prefigurează Biserica, născută din coasta străpunsă a lui Isus pe cruce (vezi *Ioan 19:34; 20:24*). Apostolul Pavel confirmă această paralelă în *Efesenii 5:30-32*:

*„[...] pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mamă-sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup”. Taina aceasta este mare-(**vorbesc despre Hristos și despre Biserică**)*

Pasajul ne arată că în *Geneza 2:23-24* este ascunsă o mare taină, care nu se referă doar la Adam și soția lui, ci prefigurează relația dintre Hristos și trupul Său, Biserica. Expresia lui Adam – ***„lată, în sfârșit, aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!”*** – anticipează faptul că «Femeia» (Biserica), cea destinată să fie Mireasa Lui, avea să fie primită doar la sfârșit, la împlinirea creației din *Geneza 1*, odată cu înnoirea tuturor lucrurilor, așa cum este descrisă în Apocalipsa. O implicație importantă a acestui fapt este că viețuitoarele cărora omul le-a dat nume nu reprezintă doar animale, ci simbolizează și oameni. Expresia din *Geneza 2:20* – *„dar pentru om nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească”* – nu poate fi înțeleasă ca o simplă referire doar la animale, deoarece ar însemna că s-a căutat un ajutor potrivit printre acestea, ceea ce este imposibil. Acest verset sugerează că Adam a fost pus în fața tuturor ființelor create până atunci, dar niciuna nu era cu adevărat potrivită lui. Aceasta indică și o așteptare profetică a unui „ajutor potrivit” care avea să fie descoperit la momentul potrivit, iar în plan spiritual, se împlinește prin Biserică, Mireasa lui Hristos, Cel de-al doilea Adam.

Perspectiva aceasta ne ajută să înțelegem mai profund taina unirii dintre Hristos și Biserică, prefigurată încă de la începutul creației. Așa cum Eva a fost făcută din Adam și ea i-a fost dată ca soție, tot astfel Biserica este creată din Hristos, prin jertfa Lui, și ea easte unită cu El într-o relație de dragoste eternă.

Implicația acestui fapt este că, pe tot parcursul Vechiului Testament, și în special de-a lungul Vechiului Legământ, nu s-a

găsit o soție potrivită pentru Domnul. Deși Dumnezeu a încheiat un legământ cu Israel și a dorit să-și aibă poporul ca soție credincioasă, acesta s-a dovedit a fi necredincios, asemenea unei femei adultere (vezi *Ieremia 3:20*).

Imaginea aceasta o găsim în cartea lui Osea, unde Israel este comparat cu o soție necredincioasă, iar Dumnezeu, cu un soț care o cheamă înapoi la pocăință: „*Du-te, iarăși, și iubește o femeie iubită de un ibovnic, și prea curvă*” (Osea 3:1).

Această alegorie subliniază faptul că Israel, deși era chemat să fie poporul ales și soția Domnului, ea a fost necredincioasă. Idolatria și neascultarea repetată au făcut ca vechiul Israel să nu poată fi mireasa pe care Dumnezeu o căuta. De aceea, în final, Mireasa autentică este revelată în Noul Testament – Biserica, cea curățită prin jertfa lui Hristos fiind sfințită ca să fie fără pată și fără zbârcitură (*Efesenii 5:27*).

Aceeași adresare, „*Femeie*”, este folosită și de Isus la începutul lucrării Sale, când săvârșește prima minune – transformarea apei în vin la nunta din Cana Galileii (vezi *Ioan 2:4*). De această dată, însă, „*Maria*” căreia I se adresează este mama Sa biologică, care, din punct de vedere simbolic, reprezintă Israelul – soția lui Dumnezeu în Vechiul Legământ, din care avea să Se nască, după trup, Mesia.

În cadrul acelei nunți, vinul vechi – simbol al Vechiului Legământ – se terminase. Maria îi cere lui Isus să intervină, iar El îi răspunde:

„Femeie, ce am Eu a face cu tine? Nu Mi-a sosit încă ceasul.”

Cu toate acestea, Isus transformă apa în vin, iar vinul cel nou, vinul cel bun, lăsat la sfârșit, simbolizează Noul Legământ pe care El urma să-l instituie.

Astfel, de la nunta din Cana până la dimineața învierii, apelativul „Femeie” străbate Noul Testament ca un fir roșu, indicând că din Israel se va naște Biserica, simbolizată prin Maria Magdalena, „Femeia” care plânge după Domnul ei. Tot astfel, „Femeia” din *Geneza 2* reprezintă pe Eva, dar simbolizează și Biserica, iar legătura dintre primul Adam și al doilea Adam, Isus Hristos, devine evidentă în acest context.

Această simbolistică a „Femeii” se integrează perfect în tema creației din Evanghelia cunoscută sub numele de *Ioan*, o Evanghelie a creației complete. Încă din primele cuvinte, aceasta face referire la ceea ce era „la început” în *Geneza*, când toate lucrurile au fost făcute prin Cuvânt, adică prin Hristos, înainte de întruparea Sa. Prin această paralelă, ni se arată că creația se încheie cu Noua Creație, desăvârșită în Hristos și Biserica Sa. Această introducere din *Ioan 1* oglindește cele șase zile ale creației din *Geneza 1*, o creație care urma să fie încheiată deplin doar prin moartea, învierea, înălțarea și revenirea lui Isus în Slava Sa, la sfârșitul zilei a șasea – aspect pe care l-am demonstrat în prima noastră carte³. Repetarea expresiei „A doua zi” de trei ori în *Ioan 1* și menționarea „A treia zi” în *Ioan 2* sugerează faptul că nunta din Cana are loc în „ziua a șasea” — un detaliu cu o profundă semnificație simbolică atunci când este pus în legătură cu creația descrisă în *Geneza 1*.

Această viziune a desăvârșirii creației prin Hristos este întărită și de cuvintele pe care El i le adresează lui Petru după înviere: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?” (*Ioan 21:22*).

³ Facerea, de la *Geneza* la *Apocalipsa*? Iată, Eu fac toate lucrurile noi.

Prin aceste cuvinte, Isus sugerează că venirea Sa — evenimentul prin care creația urma să fie complet încheiată și desăvârșită — avea să se întâmple înainte ca acel ucenic să moară fizic.

Această afirmație nu lasă loc pentru interpretări speculative, ci subliniază certitudinea sfârșirii creației Sale (din *Geneza 1*) înainte de moartea ucenicului despre care Petru se interesează.

Deoarece acest ucenic este prezentat în text ca fiind cel ce a scris evanghelia, vom face în continuare câteva observații despre identitatea scriitorului Evangheliei atribuite lui Ioan, chiar dacă acest lucru ne va îndepărta pentru scurt timp de tema principală a acestei cărți.

Conform tradiției, această Evanghelie poartă numele *Ioan*, bazându-se pe presupunerea că *Ioan*, fiul lui Zebedei, ar fi scris-o. La fel se spune și despre epistolele *1 Ioan*, *2 Ioan* și *3 Ioan*. Totuși, la o analiză mai atentă a Noului Testament, această ipoteză nu se confirmă. În opinia noastră, Evanghelia este scrisă de un alt ucenic al lui Isus, care nu face parte dintre cei doisprezece. Iată câteva argumente în sprijinul acestei perspective:

1. Identitatea „ucenicului pe care-l iubea Isus”

Evanghelia numită după Ioan este scrisă de ucenicul pe care-l iubea Isus (*Ioan 21:20-24*). În *Ioan 11:3,5*, ni se spune explicit că Isus îi iubea pe *Lazăr* și pe cele două surori ale lui, *Marta* și *Maria*. Aceasta sugerează o legătură specială între Isus și *Lazăr*.

2. Caracterul lui Ioan și nepotrivirea cu imaginea „ucenicului iubirii”

Ioan și fratele său *Iacov* sunt numiți de Isus „Fiii Tunetului” (*Marcu 3:17*), iar în *Luca 9:54* cer permisiunea să cheme foc din cer peste o cetate de-a samaritenilor. Aceasta nu se potrivește cu imaginea unui „ucenic al iubirii”.

3. Problema lipsei numelui autorului

Dacă *Ioan* nu și-ar fi dat numele din smerenie (cum se mai spune), atunci de ce își precizează numele când scrie *Apocalipsa*? (*Apocalipsa 1:1, 4, 9*).

4. Prezența altor ucenici la Cina cea de Taină

Se presupune că la Cina cea de Taină ar fi fost doar cei doisprezece. Totuși, *Marcu 14:20* spune despre vânzător: „Este unul din cei doisprezece.” Formularea aceasta sugerează că erau mai mulți prezenți. Dacă ar fi fost doar cei doisprezece atunci ar fi spus: „Este unul dintre voi, cei prezenți aici.” În plus, în *Marcu 14:51-52* se spune că, după Cina cea de Taină, un tânăr care îl urma pe Isus în grădina Ghetsimani a fugit dezbrăcat când soldații au încercat să-l prindă. Este foarte probabil ca acest tânăr să fi fost cu ei la cină, ceea ce confirmă faptul că nu erau prezenți doar cei doisprezece.

5. Prezența la cruce

Ucenicul acesta este singurul care este menționat ca fiind prezent la cruce împreună cu *Maria*, mama lui

Isus (*Ioan 19:26-27*). Totuși, despre cei doisprezece, Scriptura afirmă că s-au împrăștiat:

- *Matei 26:31*: „Atunci Isus le-a zis: «În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris»: «Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite.»”
- *Marcu 14:50*: „Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.”

6. Cum de Ioan face excepție?

Dacă toți ucenicii L-au părăsit de frică, conform *Matei 26:31* și *Marcu 14:50*, cum se explică faptul că *Ioan* ar fi făcut excepție și ar fi fost prezent la cruce alături de Maria?

7. De ce nu se include autorul printre ucenicii Săi?

În *Ioan 20:30* citim: „Isus a mai făcut, **înaintea ucenicilor Săi**, multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta.”

Prin această formulare, autorul Evangheliei pare să nu se includă pe sine între „ucenicii Săi” – adică cei 12 – în fața cărora Isus a făcut aceste „alte semne”. Dacă autorul ar fi fost apostolul Ioan, unul dintre cei 12, ne-am fi așteptat ca el să se includă natural printre martorii acestor semne, nu să vorbească despre ei la persoana a treia.

8. Întrebarea lui Petru din Ioan 21

În *Ioan 21:21*, Petru îl întreabă pe Isus: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?”. Este important de remarcat că Petru nu îl numește pe acest ucenic pe nume. Dacă ar fi fost Ioan, credem că Petru l-ar fi numit direct. De asemenea, faptul că Petru întreabă doar despre acest ucenic și nu despre alții prezenți acolo, sugerează o curiozitate specială legată de identitatea lui.

9. Zvonul despre nemurire

Răspunsul lui Isus la întrebarea lui Petru a dus la răspândirea zvonului că acest ucenic nu va muri niciodată (*Ioan 21:23*). Acest lucru ar avea sens dacă ar fi vorba despre Lazăr, cel care fusese înviat din morți (*Ioan 11:43-44*), dând naștere presupunerii că avea deja o viață fizică fără sfârșit. De ce s-ar fi spus lucrul acesta despre Ioan? Cu ce era Ioan diferit de ceilalți doisprezece ucenici? Lazăr era diferit deoarece trecuse prin moarte și fusese înviat de Isus.

Concluzie

Argumentele de mai sus sugerează că autorul Evangheliei după Ioan nu este Ioan, fiul lui Zebedei, ci mai degrabă ar fi fost Lazăr (totuși rămâne o umbră de îndoială), pe care Isus îl iubea în mod deosebit și care avea o experiență unică, fiind înviat din morți. Aceasta ar explica și de ce Petru se interesează în mod special de destinul său.

În încheiere, amintim că, pe paginile Noului Testament, sunt consemnate încă două învieri fizice: cea a Tabitei și cea a lui Eutih. De asemenea, mulți dintre sfinții din Vechiul Testament au

înviat trupește în momentul morții lui Isus, când perdeaua Templului s-a rupt, și s-au arătat multora în Ierusalim (*Matei 27:52-53*). Totuși, nu le vom mai discuta, deoarece și acestea se încadrează în categoria semnelor despre care am vorbit deja.

Învățătura lui Petru despre învierea morților

Apostolul Petru a fost un ucenic cu un temperament aparte, care L-a iubit profund pe Isus, chiar dacă s-a lepădat de El din cauza fricii de iudei. Teama de moarte l-a copleșit în momentul în care, cu blesteme și jurăminte, a negat că Îl cunoaște (vezi *Matei 26:72-74*). În *Luca 22:31-34*, citim:

*„Domnul a zis: «Simone, Simone, **Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.**» «Doamne» I-a zis Petru **„cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte.**» Și Isus i-a zis: «Petre, îți spun că nu va cânta astăzi cocoșul, până te vei lepăda de trei ori că nu Mă cunoști.»”*

Din acest pasaj, observăm că Satana a avut permisiunea de a-i cerne pe ucenicii lui Isus. Textul nu menționează că Dumnezeu s-ar fi opus acestei cereri, ci doar că Isus S-a rugat pentru ca să nu se piardă credința lui Simon Petru. Se înțelege că Satana deținea anumite drepturi obținute prin amăgirea omului în Eden, drepturi pe care Dumnezeu nu i le-a încălcat. Dreptatea lui Dumnezeu este atât de desăvârșită încât respectă chiar și drepturile vrăjmașilor Săi.

Aceeași idee o întâlnim și în cartea Iov, unde Dumnezeu îi permite Satanei să-l supună pe Iov la încercări extreme. Totuși, în ambele cazuri — atât al lui Iov, cât și al lui Petru — totul se

încheie cu biruință, cu o cunoaștere profundă a lui Dumnezeu și o credință mare.

Înainte ca Petru să se întoarcă la Dumnezeu, era necesar să își vadă propria neputință. Deși credea că va putea rămâne alături de Isus până la capăt, în realitate acest lucru s-a dovedit imposibil. Petru, asemenea lui Adam în Grădina Edenului, și-a pus încrederea în propria putere, fără să se sprijine pe ajutorul lui Dumnezeu. Adam credea că, prin cunoașterea binelui și răului, va putea alege doar binele și va deveni ca Dumnezeu, însă, în realitate, și el a fost cuprins de frică. La fel, Petru a fost convins că va putea rămâne credincios chiar și atunci când era confruntat cu pericolul pentru viața lui, dar, de frică, s-a lepădat de Isus în fața unei simple slujnice.

După a treia lepădare, cocoșul a cântat, iar Petru a ieșit afară din curtea marelui preot, plângând cu amar. Această confruntare cu realitatea l-a făcut să înțeleagă cât de neputincios era, iar această realizare a fost esențială pentru recuperarea sa spirituală.

Întoarcerea lui Simon Petru la Dumnezeu are loc după ce Isus Cel înviat i Se arată personal, ca parte a procesului de restaurare spirituală. Apostolul Pavel afirmă în *1 Corinteni 15:5* că Isus S-a arătat mai întâi lui Petru, apoi celor doisprezece, ceea ce subliniază importanța acestei întâlniri pentru recuperarea lui Petru. Toți ucenicii Săi devin copii ai lui Dumnezeu după ce, în *Ioan 20:20*, Isus le arată mâinile și coasta Sa, din care ei sunt născuți într-o nouă creație, atunci când El suflă peste ei și spune: „*Luați Duh Sfânt*”. Acest act al suflării Duhului Sfânt amintește de suflarea de viață pe care Dumnezeu a dat-o la început primului Adam în Geneza 2:7, când „*Domnul Dumnezeu a suflat în nărilor lui suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.*” Însă, paralela aceasta scoate în evidență un contrast profund: primul Adam, creat din țărână, a devenit un suflet viu, dar

imperfect, dând naștere unei genealogii de oameni carnali, supuși păcatului și morții. În schimb, al doilea Adam, Isus Hristos, prin suflarea Duhului Sfânt, inaugurează o genealogie de oameni duhovnicești, născuți din Duh, transformați prin harul Său, făcuți neprihăniți și meniți să trăiască veșnic.

Prin această suflare a Duhului Sfânt, Hristosul înviat inaugurează o nouă creație, o instaurare spirituală care îi face pe ucenici cei dintâi copii ai lui Dumnezeu, născuți din jertfa Sa, chiar în seara zilei învierii. Într-un sens spiritual profund, cuvintele din *Geneza 2:23* — *„Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!”* — își găsesc împlinirea spirituală în relația dintre Hristos, Noul Adam, și Biserica Sa, creată din jertfa Sa de pe cruce. Petru și ceilalți ucenici care L-au părăsit, restaurați acum prin harul lui Hristos, devin cei dintâi născuți ai Noii Creații în Hristos, născuți din Duh și uniți cu El într-o comuniune veșnică.

După ce am discutat despre căderea și restaurarea lui Petru, să vedem acum ce învață el despre învierea lui Isus și despre învierea morților. Primul pasaj la care ne vom referi este cuvântarea lui Petru din *Fapte 2:22-36*.

Petru se adresează mulțimii adunate în Ierusalim la sărbătoarea Cincizecimii, cu ocazia pogorării Duhului Sfânt. După ce începe cuvântarea cu apelativul *„Bărbați Israeliti”*, el îi face responsabili de răstignirea lui Hristos prin mâna celor fărădelege. Totuși, subliniază imediat că *„Dumnezeu L-a înviat”*. Apoi, pentru a demonstra că învierea lui Hristos a fost profețită dinainte, citează din *Psalmul 16*:

Fapte 2:25-28 **„Căci David zice despre El: «Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima, și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău**

să vadă putrezirea. *Mi-ai făcut cunoscut căile vieții, și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.»”*

Petru argumentează că David, fiind profet, a vorbit despre învierea lui Hristos, nu despre propria sa înviere, deoarece trupul lui David a rămas în mormânt și a cunoscut putrezirea. În schimb, Hristos a fost înviat și înălțat la ceruri, la dreapta lui Dumnezeu, de unde a trimis Duhul Sfânt, așa cum a promis. Petru întărește acest adevăr citând din *Psalmul 110*, arătând că David nu s-a suit în ceruri, căci profeția se referă la Hristos:

Fapte 2:29-32 *„Cât despre patriarhul **David**, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că **a murit** și a fost îngropat; **și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi**. Fiindcă David era prooroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, **despre învierea lui Hristos a proorocit și a vorbit el**, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea. **Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui.**”*

Așadar, David a proorocit despre învierea lui Hristos în *Psalmul 16*, nu despre el însuși, pentru că David a murit, iar mormântul său era cunoscut în acea vreme. În schimb, Hristos, după ce a înviat, S-a înălțat la ceruri, la dreapta lui Dumnezeu, și a trimis Duhul făgăduit. David, pe de altă parte, se afla în Locuința morților, deoarece el însuși a vorbit despre Domnul în *Psalmul 110*, din care Petru a citat primul verset:

Fapte 2:34-35 *„Căci **David nu s-a suit în ceruri**, ci el singur zice: «Domnul a zis Domnului meu: „**Șezi la dreapta Mea, pânăce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.**»”*

Prin toate aceste explicații, Petru dovedește că învierea și înălțarea lui Hristos au fost profețite în Scripturi, iar șederea Sa la dreapta lui Dumnezeu are loc în așteptarea supunerii tuturor

vătămașilor sub picioarele Sale. Iar în versetul 32 spune că ei, apostolii, sunt martori ai învierii lui Hristos.

Petru, cel care din frică s-a lepădat de Isus chiar și în fața unei simple slujnice, acum se arată plin de îndrăzneală în fața unei mari mulțimi, proclamând cu putere:

Fapte 2:36 *„Să știe bine, deci, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest **Isus pe care L-ați răstignit voi.**”*

Ce s-a schimbat în Petru de nu mai avea frică? Răspunsul este simplu și profund: L-a cunoscut pe Hristos Cel înviat, a crezut cu toată ființa sa în puterea Lui și a primit o viață pe care nimeni nu mai putea să i-o ia. Oamenii pot lua doar viața trupului, dar viața primită din Suflarea de viață de la Hristos este eternă și de neatins pentru orice putere omenească. Înțelegerea acestui adevăr l-a eliberat de orice teamă. Acum știa cu certitudine ceea ce Isus spusese mai înainte:

Luca 12:4 *„[...] Să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic.”*

Transformarea lui Petru a fost lucrarea Duhului Sfânt, trimis de Hristos la Cincizecime. Acela îndrăzneală nu venea din el însuși, ci din viața nouă pe care o primise prin credința în Hristosul înviat. Această viață interioară era mai puternică decât orice frică, pentru că nu mai putea fi distrusă de moartea fizică. Aceasta a fost învierea propovăduită de Petru.

Prigonirea despre care Isus le spusese că vor avea parte a început foarte curând după Cincizecime. În capitolul 3 din Faptele Apostolilor este relatată vindecarea ologului din naștere. Petru și Ioan l-au găsit cerând milostenie la poarta Templului, numită „Frumoasă”. Deși ologul aștepta să primească de la ei lucruri materiale, ceea ce a primit a fost mult mai mult: vindecarea

completă la porunca lui Petru: *„În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”*

Mulțimea prezentă la Templu, văzând pe fostul olog umblând alături de Petru și Ioan, i-a urmat, fiind uimită de această minune. În acel moment, Petru li se adresează cu îndrăzneală: *„Bărbați Israeliti pentru ce vă mirați de lucrul acesta? [...]”* (vezi *Fapte 3:12-26*)

Așa cum procedase și în ziua Cincizecimii, Petru îi confruntă cu curaj, acuzându-i că s-au lepădat de Isus, dându-L la moarte și alegând în schimb un ucigaș (pe Baraba). Apoi, în versetele 15-16, afirmă cu putere:

„Ați omorât pe Domnul vieții pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui. Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții.”

Aceasta este o nouă mărturie publică a lui Petru despre învierea lui Isus. În versetul 2 din Faptele Apostolilor capitolul 4 ni se spune că elita iudaică era profund tulburată de faptul că apostolii predicau învierea morților în Numele lui Isus. Din această cauză, Petru și Ioan au fost aruncați în temniță până a doua zi, când urmau să fie judecați de Sobor.

Nimeni nu poate propovădui adevărata înviere decât dacă a avut deja parte de ea. Aceasta presupune o experiență personală și autentică a vieții noi oferite de Hristos. Duhul Sfânt este Cel care mărturisește în omul lăuntric că această viață nouă a fost primită și este reală. Petru a avut parte de această experiență transformatoare, a fost *„plin de Duhul Sfânt”* (Fapte 4:8), motiv pentru care nu mai avea nicio frică să-L mărturisească pe Cel de

care se lepădase odinioară. Astfel, el îi confruntă cu îndrăzneală pe cei sin sobor:

Fapte 4:9-12 *„Fiindcă suntem trași astăzi la răspundere pentru o facere de bine, făcută unui om bolnav, și suntem întrebați cum a fost vindecat, s-o știți toți, și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este «**piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului**».» În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”*

Relatarea continuă spunând că cei din sobor s-au mirat de îndrăzneala lui Petru și Ioan, înțelegând că acești oameni simpli, fără educație formală, au fost cu Isus. Fiindcă vindecarea ologului era un fapt incontestabil, soborul a decis să-i amenințe și să le interzică să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus. Însă răspunsul lor a fost ferm: *„Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.”*

În final, soborul, de teama mulțimii care slăvea pe Dumnezeu pentru vindecarea ologului din naștere, a hotărât să-i lase pe apostoli să plece.

Până în acest moment am văzut mărturia lui Petru despre învierea lui Isus în Ierusalim, adresată celor tăiați împrejur. Însă, Petru L-a mărturisit pe Hristos Cel înviat pentru prima dată și neamurilor. Relatarea acestui moment crucial o găsim în Fapte 10, unde este prezentată întoarcerea sutașului Corneliu.

Corneliu, un om temător de Dumnezeu din Cezarea, povestește tuturor celor adunați în casa lui, inclusiv lui Petru, despre felul în

care un înger i se arătase cu patru zile în urmă, în timp ce se ruga. Îngerul i-a poruncit să-l cheme pe Simon Petru din cetatea Iope. După ce-l ascultă pe Corneliu, Petru își începe cuvântarea cu această mărturisire importantă: „*În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor*”, recunoscând astfel că Dumnezeu primește pe oricine se teme de El și face voia Lui, indiferent de neam sau origine. Acesta este un moment cheie, pentru că marchează începutul vestirii Evangheliei și neamurilor, nu doar poporului Israel.

Petru continuă prin a depune mărturia despre Isus Hristos, spunând:

*Fapte 10:37-43 „Știți vorba făcută prin toată Iudea, începând din Galilea, în urma botezului propovăduit de Ioan; cum **Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El. Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atîrnându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți. Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.**”*

Mesajul lui Petru este clar și puternic: Isus Hristos, Cel care a fost omorât de iudei, a fost înviat de Dumnezeu a treia zi și a fost rânduit să fie Judecătorul celor vii și al celor morți. Martorii învierii lui Isus au fost doar cei pe care Dumnezeu i-a rânduit mai dinainte, fapt evidențiat prin cuvintele: „*a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu.*” Aceștia au fost mulți, iar Pavel menționează că S-a

arătat la peste 500 de frați deodată (vezi *1 Corinteni 15:6*). Dumnezeu nu a îngăduit să se arate elitelor poporului Israel care L-au dat la moarte. De ce oare? Pentru că Domnul îi cunoștea și știa că nu erau din oile Lui, deoarece nu aveau credință. Învierea lui Hristos a fost descoperită celor care aveau inimile pregătite să creadă și să primească adevărul, nu celor care L-au respins cu împietrire. Mântuirea este oferită prin credința în El, iar iertarea păcatelor este accesibilă tuturor celor care îl primesc cu adevărat. Aceasta este vestea cea bună: Hristos Cel înviat nu este doar Mântuitorul lui Israel, ci al întregii lumi, oferind viața veșnică tuturor celor ce cred în Numele Lui. Acesta este mesajul care a adus mântuirea lui Corneliu și a celor din casa lui, un mesaj ce rămâne valabil peste veacuri. Hristos Cel înviat, Mântuitorul tuturor neamurilor, continuă să ofere viața veșnică tuturor celor ce cred în El. Această veste bună străbate istoria, schimbă inimi și aduce speranță oricui o primește cu credință adevărată. Mărturia lui Petru din Faptele Apostolilor rămâne un exemplu puternic al transformării prin Duhul Sfânt și al curajului de a proclama adevărul fără teamă.

El ne vorbește despre moartea și învierea lui Hristos și în prima sa epistolă.

1 Petru 3:18-20 ***„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.”***

Petru, în Faptele Apostolilor, a mărturisit că Hristos a înviat în trup, spunând: *„am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți”* (Fapte 10:41). Așadar, învierea trupească a

Domnului Isus este afirmată cu tărie de Petru, iar noi credem acest lucru. Totuși, ce este foarte interesant este ceea ce spune el în pasajul citat anterior: *„a fost omorât în trup dar a fost înviat în duh.”* Acest lucru sugerează că Petru ne învață ceva ce nu a fost clarificat în cuvântările sale din Faptele Apostolilor. Dincolo de învierea fizică, acum ne vorbește despre o înviere a lui Hristos „în duh.”

Așadar, Petru afirmă că Isus a înviat atât în trup cât și în duh.

Cum se explică această înviere? De ce face Petru referire la două aspecte ale învierii lui Hristos?

Am menționat deja că învierea trupească a lui Isus a fost un semn pentru generația Sa. Trupul fizic în care a înviat Isus era carne și oase, după cum El Însuși spune: *„un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am eu”*, împlinind astfel profeția din Psalmul 16:10b: *„nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.”* Așadar, Isus nu a văzut putrezirea pentru că era sfânt spre deosebire de orice alt om care a trăit, trăiește sau va trăi pe pământ. Scriptura spune: *„Căci toți oamenii au păcătuț și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23)*. Prin urmare, faptul că Isus este Cel dintâi înviat dintre cei morți sugerează că învierea Sa trupească nu reprezintă natura învierii din Noua Creație inaugurată prin El, ci este vorba despre o înviere în duh.

Prin urmare, învierea „în duh”, despre care vorbește Petru, este în armonie cu natura lui Dumnezeu, care este Duh.

În această natură S-a înălțat Isus la dreapta lui Dumnezeu — nu în carne și oase. Dacă cineva se întreabă ce s-a întâmplat cu trupul Său fizic, Scriptura afirmă că acesta „*n-a văzut putrezirea*”. Nu ni se oferă alte detalii, însă ni se spune limpede că Hristos Și-a recăpătat slava pe care o avea înainte de întemeierea lumii (Ioan 17:5), când exista în starea Sa neîntrupată.

Am văzut că, în Duhul Său înviat, Hristos S-a dus să vestească Evanghelia celor morți care au păcătuț în vremea lui Noe. Această idee este reluată și în capitoul următor, *1 Petru 4:6: „Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh.”*

Dacă nu înțelegem aceste pasaje despre vestirea Evangheliei și celor morți, nu putem înțeleg bine nici învierea lui Hristos, nici învierea în general. Sufletele celor ce se aflau în Locuința morților nu puteau fi mântuite fără lucrarea lui Hristos. Este important să observăm că mântuirea vizează sufletul, nu trupul fizic, așa cum afirmă Petru în *1 Petru 1:9: „Pentru că veți dobândi ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.”*

Așadar, sufletele morților din primele două lumi — cea dinainte de Potop și cea din perioada Vechiului Legământ — trebuiau să audă vestea bună a Evangheliei. Cum s-a realizat acest lucru depășește capacitatea noastră de înțelegere deplină. Totuși,

versetul arată că vestirea Evangheliei avea un scop clar: judecata și, respectiv, viața după Dumnezeu în duh. Judecata și primirea vieții veșnice de către sufletele acelor morți (nu ne referim la morții fizic din zilele noastre) urmau să fie determinate de felul în care ei se raportau la Evanghelia lui Hristos Cel înviat dintre cei morți.

Deoarece revelația Hristosului întrupat a avut loc la sfârșit, era necesar ca și cei care muriseră de-a lungul istoriei să audă Evanghelia, pentru ca toți să aibă parte de aceeași chemare la mântuire, bazată pe aceeași revelație. Cei morți din primele două lumi: lumea de dinainte de potop și lumea Vechiului Legământ, au avut parte doar de-o revelație de început, a lucrurilor începătoare ale lumii (vezi *Galateni 4:3*).

Petru mai spune câteva lucruri pe care le putem pune în contrast cu ce spune despre înviere în Faptele Apostolilor:

*1 Petru 3:21-22 : „Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume **botezul**, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci **mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos**, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s-a înălțat la cer, și **Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.**”*

Așadar, botezul este o mărturie autentică a credinței din inimă în învierea lui Isus Hristos. Scufundarea în apă este doar un act simbolic, ce ilustrează realitatea spirituală trăită de cel mântuit prin credință. Este foarte important de remarcat că, după ce Isus S-a înălțat la cer, Petru afirmă în epistola sa scrisă cu mult mai târziu că: „*Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.*” În Faptele Apostolilor, la începutul propovăduirii Evangheliei, Petru, citând *Psalmul 110:1*, spunea că, după înălțare, Isus „aștepta să-l fie puși vrăjmașii așternut al picioarelor Sale.” Acum, însă, spre

finalul perioadei apostolice, Petru ne spune că această supunere era deja o realitate împlinită.

Cum a fost împlinită?

Prin vestirea Evangheliei de către apostoli până la marginile pământului, conform chemării primite de la Domnul în Fapte 1:8: „*Îmi veți fi martori... până la marginile pământului.*” Această supunere se referă la domniile și stăpânirile spirituale care au fost aduse sub autoritatea lui Hristos prin puterea Evangheliei Sale care a fost crezută în lume (vezi 1 *Timotei* 3:16).

În continuarea pasajului citat anterior din 1 *Petru* 3, observăm că în 1 *Petru* 4:7 se afirmă: „*Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape.*” Această declarație sugerează că epistola a fost scrisă într-o perioadă apropiată de acel sfârșit despre care vorbește Noul Testament. Înțelegerea noastră este că sfârșitul se referă atât la încheierea Vechiului Legământ, cât și la încheierea creației descrise în *Geneza* 1-2:3, iar acesta a avut loc la finalul generației apostolice când toate lucrurile au fost făcute noi într-o realitate nouă, spirituală.

În concluzie:

Învierea lui Hristos, așa cum este mărturisită și învățată de Petru, se manifestă în două dimensiuni:

1. **Fizică:** Aceasta reprezintă împlinirea profeției din *Psalmul* 16:10 – „trupul Lui nu a văzut putrezirea.” Învierea trupească a lui Isus a fost un semn temporar pentru generația apostolică, dovedind că El a învins moartea și că este, într-adevăr, Mesia promis. Trupul Său a fost real, de carne și oase, iar acest lucru a fost

confirmat de mărturia ucenicilor care au mâncat și au băut împreună cu El după înviere.

2. **Spirituală (în Duh):** Această dimensiune a învierii se referă la natura duhovnicească a lui Hristos înviat, conformă cu natura lui Dumnezeu, care este Duh. Petru afirmă în Faptele Apostolilor că sufletul Lui nu a fost lăsat în Locuința morților. Așadar, **sufletul Său** — care reflectă natura Sa de Fiu al Omului (însă fără păcat, dar încărcat cu păcatele omenirii) — a înviat, fiind făcut **un Duh care dă viață**. Aceasta marchează victoria deplină asupra morții spirituale și **inaugurarea unei Noi Creații**, al cărei început este Hristos Însuși, Cel dintâi înviat, în natura Sa de Duh dătător de viață.

Învățătura lui Pavel despre învierea morților

Apostolul Pavel, deși nu face parte dintre cei doisprezece apostoli, a primit descoperiri de la Dumnezeu de o importanță extraordinară. Printre aceste revelații, învierea morților ocupă un loc central, fiind unul dintre subiectele pe care le abordează și le explică pe larg în epistolele sale. Pavel clarifică nu doar realitatea învierii, ci și natura acesteia, oferind o înțelegere mai profundă asupra modului în care învierea se leagă de mântuire, de viață veșnică și de instaurarea unei noi creații.

Vorbind despre chemarea sa de-a vesti Evanghelia lui Isus Hristos, el spune:

Romani 1:3-4 „Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru [...]”

Dacă citim cu atenție acest pasaj, observăm că Pavel face o distincție clară între natura Sa trupească (firească, provenind din sămânța lui David) și natura Sa duhovnicească, de Fiu al lui Dumnezeu, în care a preexistat înainte de întemeierea lumii. Această natură duhovnicească, invizibilă ochilor fizici, a fost totuși dovedită în mod evident prin învierea Sa fizică din morți. Prin urmare, învierea Sa trupească a avut loc pentru a dovedi că El este Fiul lui Dumnezeu din punct de vedere spiritual. Pavel subliniază diferența dintre aceste două naturi, afirmând că, „în ce privește duhul” — nu trupul fizic — Hristos a fost dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu.

Astfel, Isus Hristos, în natura Sa omenească, este Fiul lui David, iar în natura Sa duhovnicească, este Fiul lui Dumnezeu. În Hristos avem unirea desăvârșită dintre om și Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu este Duh (vezi *Ioan 4:24*), Fiul Său împărtășește aceeași natură ca și Tatăl. Deși a trăit ca om, Isus nu a păcătuit niciodată, în niciun fel, fiind singurul om fără păcat din întreaga creație, desăvârșit și sfânt.

Totuși, faptul că Isus nu a păcătuit nu se datorează naturii Sale de Fiu al lui David, ci naturii Sale de Fiu al lui Dumnezeu, în care locuia Tatăl. Așa cum spune *Psalmul 16:8*: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei; când este El la dreapta mea, nu mă clatin.” În umanitatea Sa a fost fără păcat datorită prezenței Tatălui în El, rămânând astfel fără pată și sfânt în toată umblarea Sa pe pământ.

Astfel, Isus Hristos, Fiul lui David și Fiul lui Dumnezeu, unit în aceeași Persoană, a manifestat în mod desăvârșit atât natura umană, cât și pe cea duhovnicească, trăind o viață curată și sfântă, în deplină ascultare față de voia Tatălui.

În capitolul 6 din Epistola către Romani, Pavel explică legătura dintre moartea și învierea lui Hristos și moartea și învierea

creștinilor, evidențiată prin botez.

Romani 6:4-7 *„Noi deci, **prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El**, pentruca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi **să trăim o viață nouă**. În adevăr, dacă **ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui**, vom fi una cu El și printr-o **înviere asemănătoare cu a Lui**. Știm bine că **omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El**, pentru ca **trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui**, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.”*

Prin scufundarea în apa botezului, creștinul, în mod simbolic, moare împreună cu Hristos și este „îngropat” împreună cu El, pentru ca apoi să „învie” la o viață nouă, trăită pentru Dumnezeu, eliberată de robia păcatului. Botezul simbolizează această trecere de la omul vechi la omul nou, creat după chipul lui Hristos.

Observăm că Pavel subliniază faptul că atât moartea, cât și învierea creștinului sunt asemănătoare cu ale lui Hristos. Ele nu pot fi identice, deoarece, chiar dacă un creștin ar muri martirizat pe cruce, el ar muri ca un om afectat de păcat, lipsit de slava lui Dumnezeu, pe când Hristos, fiind fără păcat, Și-a dat viața ca jertfă desăvârșită pentru mântuirea noastră. Prin urmare, o înviere fizică identică cu a lui Hristos nu este susținută de învățătura lui Pavel. Învierea despre care vorbește el se referă la transformarea de la omul vechi, stăpânit de păcat, la omul nou, stăpânit de Hristos: „pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui” (v. 6).

În textul original, expresia „trupul păcatului” este to sōma tēs hamartias și desemnează starea de corupție a naturii umane, nu trupul fizic. Aceasta este o realitate spirituală a decăderii umane, nu una fizică.

Domnul Isus subliniază această realitate când spune:

*Matei 5:28 „Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, **a și preacurvit cu ea în inima lui.**”*

Dacă Domnul spune că cineva a păcătuit deja, chiar înainte de a săvârși fizic fapta, înseamnă că puterea ce se manifestă în trupul păcatului este o realitate spirituală, nu una fizică. Pentru a trăi o viață nouă, eliberată de puterea păcatului, omul trebuie să se dezbrace de această natură păcătoasă și să se îmbrace cu Hristos. Această schimbare profundă, de la omul vechi la omul nou, este esența învierii spirituale despre care vorbește Pavel.

Efectele acestei învieri trebuie să fie vizibile în mod practic în viața creștinului. Pavel subliniază acest adevăr în *Romani 6:12-13*:

*„Deci, **păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularile voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularile voastre, ca pe niște unelte ale **neprihănirii.**”***

Trupul fizic este muritor și trecător încă de la crearea omului, așa cum vedem în *Geneza*, deoarece face parte din lumea materială, văzută, unde ciclul nașterii și al morții este inevitabil (vezi *2 Corinteni 4:18*). Îndemnul lui Pavel nu vizează în mod direct trupul fizic, ci natura coruptă a omului, pe care o numește

„trupul păcatului.” Cu alte cuvinte, păcatul, care își exercită influența prin această natură căzută, nu trebuie să mai stăpânească asupra mădurelor trupului fizic și să le folosească drept instrumente ale nelegiurii. Decizia aparține omului lăuntric, care, dacă este în Hristos, devine o făptură nouă, născută din nou. Omul cel nou, transformat în interior, își supune și trupul fizic voii lui Dumnezeu.

De exemplu, cineva care înainte de a-L cunoaște pe Hristos era stăpânit de diferite dependențe, folosindu-și trupul ca instrument al păcatului, acum, luminat de Duhul lui Dumnezeu, se împotrivesc acestora, aducându-și măduarele în ascultare de omul cel nou, creat după chipul lui Hristos (vezi *Efesenii* 4:24).

În *2 Corinteni* 4, Pavel vorbește despre slujba propovăduirii luminii Evangheliei lui Isus Hristos, pe care au primit-o apostolii. Este remarcabil felul în care se exprimă, descriind Evanghelia astfel:

*2 Corinteni 4:7 „**Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.**”*

Pentru Pavel, Evanghelia este o comoară purtată în niște vase de lut, adică trupurile fizice în care locuiește omul lăuntric luminat de Hristos. Aceste trupuri sunt slabe (*vase de lut*), supuse suferinței și degradării, dar ele devin un mijloc prin care se manifestă *această putere nemaipomenită* de la Dumnezeu.

După ce descrie prigoana pe care o îndură pentru această slujbă, Pavel continuă:

*2 Corinteni 4:10-12 „**Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la***

*moarte din pricina lui Isus, **pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor**. Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.”* (vezi și 2 Corinteni 6:4-10)

Observăm că moartea la care erau supuși apostolii din pricina lui Isus se făcea simțită și în trupul fizic - prin prigoană, băătăi, temnițe, osteneli etc. (2 Corinteni 6:5). Totuși, spune Pavel, chiar în acest trup muritor se arăta viața lui Isus, care lucra o schimbare duhovnicească în credincioșii din Biserica din Corint. Această schimbare nu are legătură cu o viitoare transformare a trupului fizic, ci este o manifestare exterioară a vieții noi din omul lăuntric, născut din Duhul lui Dumnezeu, pentru folosul celor cărora apostolii le slujeau.

Aceeași idee o găsim și în Epistola către Coloseni:

*Coloseni 1:24 — „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, **pentru trupul Lui, care este Biserica.**”*

Apostolii au renunțat la sinele omului vechi, acceptând prigoana până la moarte în „*omul de afară*” — adică în trupul fizic, muritor și trecător. Acest contrast este clarificat și în versetul următor:

2 Corinteni 4:16 „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.”

Așadar, Pavel vorbește despre viața lui Isus din omul dinăuntru, însă care se manifestată și în omul de afară, care este trecător. Această „înviere” nu este una fizică, ci una spirituală, interioară, care se manifestă în exterior prin supunerea mădularelor trupului fizic voii lui Dumnezeu.

Prin urmare, atunci când Pavel vorbește despre „*viața lui Isus*” arătată în trupul muritor, el nu se referă la o înviere fizică a acestuia, ci la trăirea unei vieți noi, conduse de Duhul. Aceasta este adevărata înviere despre care vorbesc Scripturile – o transformare spirituală profundă, care îl face pe credincios viu pentru Dumnezeu chiar și în timp ce trupul său fizic rămâne supus morții și suferinței.

În *Romani 8:10-11*, Pavel afirmă:

*„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, **Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.**”*

La prima vedere, acest pasaj pare să vorbească despre o înviere viitoare a trupului fizic. Însă, dacă analizăm contextul și sensul termenului „soma” (trup) în scrierile lui Pavel, observăm că nu este vorba de o înviere fizică după moarte, ci despre o transformare duhovnicească care are loc în viața prezentă a credinciosului. Deși „*trupurile voastre muritoare*” se referă la trupurile fizice în care locuiește omul lăuntric, învierea la care face referire Pavel nu este o readucere la viață a trupurilor după ce au murit, ci o manifestare a vieții lui Hristos în trupurile celor care sunt încă vii fizic. Această idee este întărită de versetul anterior (*Romani 8:10*), unde Pavel afirmă că, deși trupul este supus morții din pricina păcatului, duhul credinciosului este deja viu datorită neprihănirii primite prin Hristos.

Dacă *Romani 8:11* s-ar referi la o înviere fizică viitoare, ar însemna că Duhul lui Dumnezeu va readuce la viață trupurile fizice ale credincioșilor „*din pricina Duhului Său*” care locuiește în ei. Însă unde locuiește Duhul? În omul lăuntric sau în trupul

fizic? Răspunsul este clar dacă luăm în considerare faptul că trupul fizic este supus descompunerii odată cu moartea. Ar putea Duhul să locuiască într-un trup fizic aflat în descompunere? Evident, nu!

Prin urmare, Duhul locuiește în omul lăuntric, iar „învierea” despre care vorbește Pavel trebuie înțeleasă în acest context. Nu este vorba despre o reanimare a trupului fizic după moarte, ci despre o transformare spirituală care are loc în viața prezentă a credincioșilor. Această „înviere” îi ajută să nu mai fie conduși de păcat, ci de Duhul Sfânt, manifestând o viață nouă și în măduarele trupurilor fizice, trecătoare.

Această înțelegere devine și mai clară atunci când o comparăm cu *Romani 12:1*, unde Pavel folosește același termen „to soma” (trup) și spune:

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.”

Aici, Pavel nu îi îndeamnă pe credincioși să-și ardă trupurile fizice pe altar, ci să-și supună întreaga ființă voii lui Dumnezeu, să renunțe la poftele firii și să trăiască o viață sfântă. La fel, în *Romani 8:11*, „învierea trupurilor muritoare” nu înseamnă o restaurare fizică după moarte, ci o eliberare de sub stăpânirea păcatului prin lucrarea Duhului Sfânt, astfel încât trupurile credincioșilor să nu mai fie instrumente ale nelegiuirii, ci ale neprihănirii.

Această înțelegere este în armonie cu mesajul lui Pavel din *Romani 6:12-13* pe care l-am citat pe parcurs. Așadar, învierea despre care vorbește Pavel nu este o restaurare fizică viitoare, ci o viață nouă, duhovnicească, manifestată și în trupurile

credincioșilor aflați în viață, prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta este adevărata înviere a trupurilor muritoare, care înseamnă supunerea mădularelor voii lui Dumnezeu și trăirea prin Duhul.

În *Filipeni 3:20-21*, Pavel afirmă că *„cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a supune toate lucrurile.”*

Această afirmație este adesea interpretată ca o promisiune a unei transformări fizice viitoare a trupului credincioșilor. Însă, dacă analizăm atent terminologia folosită de Pavel și contextul general al epistolelor sale, observăm că el vorbește despre o schimbare de natură spirituală, nu despre o restaurare fizică în lumea văzută. Expresia *„trupul stării noastre smerite”* (în greacă *sōma tēs tapeinōseōs hēmōn*) face referire la condiția actuală a credinciosului în această lume, o existență marcată de slăbiciune, suferință și limitări. Nu este vorba doar despre limitările trupului fizic, ci despre întreaga stare a omului în această viață trecătoare. În contrast, trupul glorificat este numit *„trupul slavei Sale”* (în greacă *sōmati tēs doxēs autou*), ceea ce indică faptul că învierea credinciosului urma să fie conformă cu natura duhovnicească și slăvită a lui Hristos, care *„S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu”* (vezi *Evrei 10:12*).

Nu trupul fizic al lui Hristos este numit *„trupul slavei Sale”*, ci trupul Său duhovnicesc — nu un trup din carne și oase — transformat și glorificat potrivit naturii Tatălui, în conformitate cu slava pe care o avea înainte de întrupare, *„înainte de a fi lumea”* (conform *Ioan 17:5*). Așezarea Sa la dreapta lui Dumnezeu nu trebuie înțeleasă ca o poziționare fizică într-un loc anume, ci ca o expresie a autorității supreme și a îndreptăririi pe care a dobândit-o prin moartea și învierea Sa. Această realitate

este spirituală și desemnează poziția de domnie, slavă și putere pe care Hristos o are, după cum este scris în *Filipeni 2:9-11*:

*„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și **I-a dat Numele care este mai presus de orice nume**; pentru ca, în **Numele lui Isus, să se plece orice genunchi** al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul”.*

Așadar, înălțarea Sa este direct legată de Numele care l-a fost dat, nu de trupul fizic înviat, un Nume nou (vezi *Apocalipsa 3:12*) care reflectă supremația Sa asupra întregii creații.

La fel, în *Efesenii 1:20-21*, se arată că Dumnezeu L-a „pus să șadă la dreapta Sa în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.” (veacul acesta = Vechiul Legământ, veacul viitor = Noul Legământ)

Prin urmare, „dreapta lui Dumnezeu” nu trebuie înțeleasă ca un loc fizic, ci ca expresia îndreptățirii și a recunoașterii poziției Sale de suveranitate și autoritate supremă. Trupul în care Hristos Se află acum este unul duhovnicesc, așa cum îl descrie Pavel în *1 Corinteni 15* — un trup plin de slavă și putere, în deplină armonie cu dumnezeirea Sa.

Un alt pasaj important în care Pavel vorbește despre învierea lui Isus se găsește în *Faptele Apostolilor 13*, în cuvântarea sa în sinagoga din *Antiohia Pisidiei*. După ce oferă o scurtă recapitulare a istoriei poporului Israel, Pavel ajunge la punctul central al mesajului său: promisiunea făcută de Dumnezeu lui David, care s-a împlinit în persoana lui Isus. Astfel, el spune:

Fapte 13:23 „Din sămânța lui David, **Dumnezeu**, după

făgăduința Sa, a ridicat lui Israel un mântuitor, care este Isus.”

În continuare, Pavel explică faptul că locuitorii Ierusalimului, împreună cu conducătorii lor, nu L-au recunoscut pe Isus ca Mesia și L-au condamnat la moarte, deși nu au găsit în El nicio vină. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți și El S-a arătat timp de mai multe zile celor care aveau să devină martorii învierii Sale în fața poporului.

Apoi urmează o declarație profundă și surprinzătoare:

Fapte 13:32-33 „Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.»”

Este remarcabil modul în care Pavel interpretează Psalmul 2. Versetul „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut” este aplicat nu nașterii biologice sau întrupării lui Isus, ci învierii Sale. În acest sens, învierea este prezentată ca o „naștere” într-o nouă realitate — o naștere într-o viață nouă, duhovnicească și plină de slavă, care confirmă cu putere statutul Său de Fiu al lui Dumnezeu (cf. *Romani 1:4*).

Astfel, pentru Pavel, învierea lui Isus nu este doar dovada vie a biruinței asupra morții, ci și împlinirea promisiunii mesianice făcută părinților — în special părintelui David. Această „naștere” sau înviere marchează începutul unei noi creații, iar Isus este Cel dintâi născut dintre cei morți, adică primul înviat în noua creație (vezi și *Fapte 26:23*).

Așadar, întrucât în *Fapte 26:23* Pavel afirmă fără echivoc că Isus este „cel dintâi înviat din morți”, este limpede că nu se referă la învierea Sa fizică – pentru că, în mod evident, înaintea lui Isus, au mai existat oameni readuși la viață fizică, precum Lazăr. Însă învierea despre care vorbește Pavel este una diferită: o înviere în Duh, o trecere într-o viață nouă, spirituală, nestricăcioasă – așa cum spune și 1 Petru 3:18: „*a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.*”

A susține că Isus este „cel dintâi înviat din morți” în sens fizic înseamnă să ignorăm învierile anterioare consemnate în Scriptură. Obiecții precum „Lazăr nu a trecut prin ușile încuiate” sau „Lazăr a murit din nou” sunt doar încercări de argumentație menite să susțină ideea că trupul fizic al lui Isus, după înviere, ar fi fost un trup de slavă (Filip evanghelistul a fost răpit de Duhul fiind în trup omenesc).

Noua creație, despre care vorbesc apostolii, nu începe cu un trup fizic restaurat, ci cu un trup duhovnicesc – conform naturii spirituale a Tatălui (vezi 1 Corinteni 15:44-49). În acest sens, Isus este primul care a intrat în această realitate nouă și veșnică, în această creație spirituală.

Dacă am susține că noua creație începe cu trupul Său fizic înviat, am fi constrânși să admitem că timp de aproape 2000 de ani, El este singurul participant la această creație nouă, în vreme ce întreaga umanitate, de la începutul lumii până azi, se află încă în moarte. Această perspectivă fizică nu reflectă adevăratul sens al noii creații inaugurate în Hristos, care este una spirituală, veșnică

și accesibilă oricărui credincios care „învie împreună cu El” în mod duhovnicesc.

Susținătorii unei învieri fizice viitoare afirmă, de regulă, și că întreaga creație materială — lumea văzută — urmează să fie restaurată la o presupusă stare originală, anterioară căderii lui Adam. Potrivit acestei concepții, odată cu învierea fizică a tuturor morților, ar avea loc și reînnoirea cosmosului, prin apariția unui nou cer și a unui nou pământ, ambele în sens literal, fizic. Totuși, această viziune ridică o întrebare logică: întrucât presupusa restaurare fizică a universului nu a avut încă loc, atunci unde se află trupul fizic al lui Isus în prezent? Cum poate un așa-zis trup glorificat să existe undeva într-un univers încă supus stricăciunii, corupției și morții — și totodată la dreapta lui Dumnezeu? Această întrebare respinge ideea unei restaurări materiale viitoare și subliniază importanța unei înțelegeri duhovnicești. Conform acesteia, învierea lui Hristos a marcat începutul unei realități spirituale, nevăzute, dar accesibile tuturor celor care cred, prin Duhul Sfânt.

Cuvintele lui Pavel din *1 Corinteni 9:1* aduc și mai multă clarificare în ceea ce privește natura învierii lui Hristos:

„Nu sunt eu slobod? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu în Domnul?”

Așadar, Pavel afirmă că L-a văzut pe Isus. Întrebarea firească este: Când L-a văzut Pavel pe Isus? Răspunsul îl găsim în relatarea din *Faptele Apostolilor 9*, unde ni se spune că Isus i s-a arătat pe drumul Damascului. Pavel vede o lumină strălucitoare venind din cer și aude glasul lui Isus care îi vorbește, însă nu vede o formă fizică sau trupească a Lui.

Atunci, de ce spune Pavel că L-a „văzut” pe Isus?

Pentru a înțelege ce înseamnă „a vedea” în limbajul Noului Testament, este esențial să analizăm modul în care Isus folosește acest termen. Să privim, de exemplu, dialogul dintre Isus și Filip, în *Ioan 14:8–10*:

*„«Doamne» i-a zis Filip «arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.» Isus i-a zis: «De atâta vreme Sunt cu voi, și **nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?” Nu crezi că Eu Sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.»”***

La cererea lui Filip de a-L vedea pe Tatăl, Isus răspunde că cine L-a văzut pe El, L-a văzut pe Tatăl. Prima interpretare la care ne gândim ar fi că este vorba despre a-L fi văzut fizic pe Isus. Însă Isus clarifică imediat: nu trupul Său fizic este ceea ce trebuie „văzut”, ci persoana nevăzută care locuiește în El – adică Tatăl.

Așadar, „a vedea”, în acest context, nu înseamnă simpla percepție cu ochii fizici, ci recunoașterea cu inima și cu înțelegerea duhovnicească a prezenței și autorității dumnezeiești în cel care vorbește. În cazul lui Filip – era Duhul Tatălui prezent în Isus. În cazul lui Pavel – era recunoașterea prezenței lui Hristos în lumină și în glasul care i-a vorbit.

Prin urmare, atunci când Pavel spune că L-a văzut pe Isus, el face referire la o experiență duhovnicească autentică, în care L-a cunoscut pe Domnul după glorificarea Sa, într-un mod real, viu și revelator, nu prin ochii trupului, ci prin „ochii inimii” – așa cum el însuși va spune mai târziu în *Efesenii 1:18*.

Concluzia care se desprinde este că Pavel L-a văzut pe Isus în starea Sa glorificată — nu în trupul fizic de carne și oase pe care L-a avut până la înălțare, ci în trupul Său duhovnicesc, în care

S-a așezat la dreapta Tatălui.

Aceeași idee, că „a vedea” înseamnă o înțelegere a inimii, apare și în alte pasaje din Noul Testament. De exemplu, în *Ioan 4* este relatată întâlnirea lui Isus cu femeia samariteancă la fântână. Iată un scurt fragment din dialogul lor:

Ioan 4:25-26 „«Știu» i-a zis femeia «că are să vină Mesia, (cărui a se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.» Isus i-a zis: «Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.»»

Un detaliu semnificativ reiese din acest pasaj: Isus nu spune simplu „Eu sunt Acela”, ca și cum ar face referire la identitatea Sa fizică, ci „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” Așadar, Mesia nu putea fi recunoscut doar după înfățișarea trupească, ci după cuvintele pe care le rostea. Ideea aceasta este susținută de faptul că elita iudaică, deși L-a văzut în mod fizic, nu L-a cunoscut cu adevărat. A-L vedea pe Dumnezeu înseamnă, de fapt, a-L cunoaște prin „auzirea” și înțelegerea Glasului Său — prin Cuvântul revelat, care luminează inima.

Această înțelegere a „vederii” ca percepție duhovnicească este reluată și în relatarea vindecării orbului din naștere, în *Ioan 9:35-38*. După ce este alungat de farisei pentru mărturia sa despre Isus, Domnul îl caută și îl întreabă: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” La răspunsul sincer: „Și cine este, Doamne, ca să cred în El?”, Isus spune: „L-ai și văzut, și Cel care vorbește cu tine, Acela este.”

Exprimarea aceasta se leagă firesc de dialogul cu femeia samariteancă și de celelalte exemple menționate: Isus nu Se descoperă printr-o simplă identificare fizică, ci prin cuvintele Sale, prin glasul care revelează identitatea Sa. A „vedea” în sensul Evangheliei nu înseamnă a-L privi cu ochii trupești, ci a-L

cunoaște cu inima pe Cel care vorbește – o cunoaștere născută din credință și luminare interioară.

Orbirea spirituală a fariseilor devine astfel foarte evidentă: ei L-au văzut fizic pe Isus, dar nu L-au cunoscut. În schimb, fostul orb „vede” cu adevărat abia atunci când înțelege Cine este Cel ce i-a vorbit. Iar răspunsul lui confirmă această revelație: „*Cred, Doamne!*” – o mărturisire ce arată o vedere deplină, adâncă, a inimii.

Aceeași perspectivă asupra „vederii” trebuie aplicată și în ceea ce privește revenirea lui Isus. Dacă comparăm Matei 24:30 — unde se spune că „*vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului...*” — cu Matei 24:27, unde revenirea Sa este asemănată cu fulgerul care străbate cerul de la răsărit până la apus, devine clar că nu poate fi vorba despre o apariție fizică, localizată, a unui trup omenesc. Fulgerul nu este o imagine statică, ci una dinamică, vizibilă pretutindeni în același timp, sugerând o manifestare spirituală, universală și atotcuprinzătoare. Această comparație întărește ideea că manifestarea prezenței Sale este una duhovnicească, nu trupească, iar venirea Lui nu este destinată vederii cu ochii fizici, ci recunoașterii prin ochii inimii, de către cei care sunt deschiși lucrării Duhului. În acest sens, revenirea Sa spirituală de la sfârșitul generației apostolice nu contrazice poziția Sa actuală la dreapta Tatălui, ci o confirmă ca fiind o realitate spirituală veșnică, nu una fizică. Odată cu distrugerea Ierusalimului și a Templului, elementele centrale ale Vechiului Legământ au fost înlăturate, marcând sfârșitul definitiv al acestuia și instaurarea deplină a Noului Legământ — o realitate spirituală, eternă și deschisă tuturor celor care cred.

O perspectivă similară asupra „vederii” se conturează și în relatarea din Ioan 21, unde Isus Se arată a treia oară ucenicilor, după învierea Sa, la Marea Tiberiadei. Este remarcabil că ucenicul pe care-L iubea Isus Îl recunoaște și îi spune lui Petru:

„Este Domnul!”. Întrebarea firească ce se naște este: de ce nu L-au recunoscut imediat Petru și ceilalți ucenici? Nu era El același care li Se arătase deja în ziua învierii, când a suflat peste ei și le-a spus: „*Luați Duh Sfânt*”?

Se deduce că Isus nu putea fi recunoscut după trăsăturile Sale fizice. Această realitate este susținută și de întâlnirea cu Maria Magdalena, care nu L-a recunoscut la început, dar și de experiența celor doi ucenici pe drumul spre Emaus, care L-au cunoscut abia la frângerea pâinii. În Ioan 21:12 citim: „*Niciunul dintre ucenici nu cuteza să-L întrebe: «Cine ești?» fiindcă știau că este Domnul.*” Remarcabil este faptul că nu se spune că „L-au văzut” și L-au recunoscut, ci că „știau” — un act al înțelegerii interioare, al cunoașterii duhovnicești. Prin urmare, Hristosul înviat nu a fost cunoscut de ucenici după fața trupului Său fizic, ci prin cuvintele spuse de El, care pătrund inimile celor deschiși să Îl primească.

Această recunoaștere duhovnicească a lui Hristos nu este doar o realitate istorică, ci și una prezentă, accesibilă și nouă. Și astăzi, cei care Îl „văd” pe Hristos nu Îl percep prin ochii trupului, ci prin ochii inimii, deschiși de Duhul Sfânt. Așa cum ucenicii L-au cunoscut după cuvintele Sale, tot așa și credincioșii din toate timpurile Îl recunosc în Adevărul scris în Scripturi, în puterea Cuvântului Său — în lucrarea Duhului care continuă să-L reveleze.

A-L „vedea” pe Hristos înseamnă a-L recunoaște ca Domn și Mântuitor printr-o revelație interioară, o iluminare spirituală care nu are nevoie de dovezi fizice, ci de credință vie. Isus spune în Ioan 14:21: „*Cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.*” Această arătare nu este una vizibilă ochiului natural, ci este o manifestare a prezenței Sale în inimă, în duhul omului născut din nou.

Astfel, învierea, înălțarea și revenirea Sa sunt evenimente ale noii creații, aparținând dimensiunii spirituale, și nu trebuie așteptate sau căutate în termeni fizici, văzuți. Hristos este viu, prezent și vizibil — nu prin carne și sânge, ci în și prin Duhul. Iar această vedere este accesibilă oricui crede, oricui are „ochii inimii” deschiși pentru a-L primi.

Această realitate spirituală a prezenței lui Hristos la dreapta Tatălui, pe care Pavel o afirmă implicit atunci când spune că L-a „văzut”, este esențială pentru a putea înțelege natura învierii celor morți.

Dacă Hristos, Cel dintâi înviat dintre cei morți, trăiește într-o dimensiune duhovnicească și veșnică, atunci și învierea celor ce sunt ai Lui trebuie înțeleasă în același cadru al noii creații spirituale, nu în termeni materiali.

De aceea, înainte de a aprofunda învățătura despre învierea morților, este necesar să recunoaștem că Hristos **nu** Se află la dreapta Tatălui într-un trup de carne și oase, ci în trupul Său duhovnicesc, potrivit cu natura lui Dumnezeu.

Pavel, cel care spune că L-a „văzut” pe Isus în starea Sa gloriificată și care a primit Evanghelia direct de la Domnul (vezi *Galateni 1:11-12*), le explică celor din Efes ce înseamnă învierea pe care o dă Dumnezeu celor care cred Evanghelia.

În *Efesenii 2:1-3*, el le amintește cum, înainte, erau morți în păcatele lor și trăiau după voia firii pământești. Erau, ca toți oamenii, despărțiți de Dumnezeu. Dar apoi, în versetele

următoare, arată cum Dumnezeu, prin dragostea și harul Său, i-a adus la viață împreună cu Hristos.

Pavel spune clar:

„El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2:6)

Aici, el nu vorbește despre o înviere fizică, despre trupuri care se ridică din morminte. Este vorba despre o înviere duhovnicească, o schimbare adâncă și reală în viața celui care crede. Deși credinciosul trăiește încă în trup, el nu mai aparține lumii vechi, ci este parte dintr-o nouă realitate — una spirituală și cerească. A fi „înviat” și „așezat în locurile cerești” înseamnă a fi unit cu Hristos, a primi viață din Dumnezeu și a începe să trăiești potrivit cu voia Lui. Această înviere nu vine prin faptele noastre bune, ci prin credință. Însă faptele bune devin dovada clară că această viață nouă este una autentică. Pavel spune că Dumnezeu le-a pregătit „mai dinainte”, ca noi să umblăm în ele (*Efeseni 2:10*). Cu alte cuvinte, viața nouă pe care Dumnezeu o dă celor care cred se vede în felul în care trăiesc: o viață schimbată, curată, roditoare.

Așadar, învierea de care vorbește Pavel în Epistola către Efeseni nu este doar o promisiune viitoare. Era o lucrare prezentă, care deja se împlinea în viața credincioșilor din Efes. O înviere interioară, în duh, care se face vizibilă prin faptele bune și printr-o viață trăită în sfințenie. Ea arată că omul a trecut de la moarte la viață, fiind deja părtaș la Împărăția lui Dumnezeu — chiar înainte ca ea să se arate în plinătatea ei, „cu putere”, cum spunea Isus ucenicilor:

„Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere.” (Marcu 9:1)

Prin urmare, învierea despre care vorbește Pavel avea loc în cadrul unei noi creații și al unei noi împărății, care era așteptată să vină cu putere — adică să se manifeste deplin — la sfârșitul generației apostolice, înainte ca unii dintre ucenici să fi murit fizic. De aceea, în scrierile sale, Pavel vorbește despre înviere atât la timpul prezent, ca realitate deja începută, cât și la timpul viitor, dar un viitor apropiat lor. Era o înviere spirituală, care urma să ajungă la deplinătatea sa odată cu manifestarea cu putere a Împărăției lui Dumnezeu și încheierea definitivă a epocii Vechiului Legământ.

Vom vedea, pe parcursul acestui studiu, că această înviere duhovnicească din perioada apostolică — începută prin credință și trăită în viața celor aduși la viață de Hristos — este, de fapt, ceea ce Noul Testament numește întâia înviere.

În același duh, apostolul Pavel învață și Biserica din Colose:

„Dacă, deci, ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. De aceea, omorâți măduarele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli.” (Coloseni 3:1-5)

Potrivit acestui text, învierea împreună cu Hristos era deja o realitate pentru credincioșii din Colose — o înviere spirituală, trăită prin credință. Totuși, arătarea în slavă împreună cu Hristos era așteptată ca un eveniment viitor, care urma să aibă loc „când Se va arăta Hristos”. Această arătare nu se referă la o revenire fizică, ci la o descoperire deplină a prezenței Sale glorioase, care

avea să se manifeste în mod desăvârșit la sfârșitul veacului Vechiului Legământ, și la instaurarea cu putere a Noului Legământ.

După ce au murit față de omul cel vechi și s-au dezbrăcat de viața păcătoasă de dinainte, creștinii au fost aduși la viață împreună cu Hristos, printr-o transformare lăuntrică. Ei au fost *„îmbrăcați cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:10)*. Această înnoire nu era doar o simplă schimbare morală, ci o lucrare profundă a Duhului lui Dumnezeu, care îi transforma pe credincioși după chipul lui Hristos, al cărui caracter are ca esență dragostea. Așadar, viața creștină nu se rezuma la reguli sau comportamente exterioare, ci era rodul unei lucrări interioare, a unei învieri duhovnicești care începea deja să schimbe omul dinlăuntru, în așteptarea manifestării depline a slavei lui Hristos.

Slava care urma să se arate în mod deplin la revenirea Sa lucra deja în viața lor, schimbându-i treptat *„din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18)*. Așadar, ei trăiau un proces continuu de înnoire, având deja parte de realitatea noii creații, dar așteptând desăvârșirea acesteia odată cu arătarea lui Hristos, după ce toate domniile și stăpânirile îi vor fi fost supuse. Această arătare urma să aibă loc la încheierea deplină a Vechiului Legământ, marcată prin distrugerea Templului și a Ierusalimului (vezi *Matei 24*) — un moment profetic ce însemna sfârșitul unei epoci și confirmarea intrării depline în Împărăția spirituală, a Noului Legământ.

Faptul că învierea duhovnicească trăită de credincioșii din vremea apostolilor nu era doar o realitate prezentă, ci includea și o dimensiune viitoare, este evidențiat clar de cuvintele lui Pavel din *2 Timotei 2:11-13*:

*„Adevărat este cuvântul acesta: **dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi. Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.**”*

Acest pasaj întărește ideea că, deși credincioșii muriseră împreună cu Hristos (adică lepădaseră omul vechi, păcătos), trăirea împreună cu El — în sensul plin al cuvântului — era încă așteptată. Pavel le vorbește despre o trăire viitoare, care urma să se manifeste pe deplin odată cu arătarea lui Hristos în slavă. Este vorba de o unitate deplină cu Hristos, în împărăția Sa, care urma să se arate la sfârșitul generației apostolice. Această trăire de la final era încununarea procesului spiritual deja început — ținta spre care se îndreptau toți cei care răbdau în credință până la sfârșitul Vechiului Legământ, încheiat la finalul generației apostolice.

Totodată, textul avertizează asupra pericolului lepădării și al necredincioșiei, subliniind responsabilitatea creștinilor de a rămâne statornici până la capăt. Cu alte cuvinte, viața împreună cu Hristos nu era doar o promisiune prezentă, ci și o răsplată viitoare, condiționată de perseverența în credință și răbdare. Lepădarea unora dintre cei ce făceau parte din comunitatea creștină a generației apostolice era un lucru anticipat și prevăzut. Domnul Isus a vorbit despre acest lucru în mai multe pilde — precum cea a neghinei și cea a celor zece fecioare (vezi *Matei 13* și *Matei 25*) — arătând că nu toți cei care se aflau în comunitatea creștină erau cu adevărat parte din ea. De asemenea, Pavel confirmă acest adevăr în *2 Tesaloniceni 2:3*, unde afirmă clar că revenirea lui Hristos nu avea să se întâmple *„înainte ca să fi venit lepădarea de credință”* din generația apostolică (nu se referă la noi cei de azi). Această lepădare nu însemna o trecere de la credință la necredință în sensul modern de ateism, ci o

întoarcere înapoi la Vechiul Legământ — la mozaism — renunțând astfel la harul adus prin Hristos și întorcându-se la ceea ce fusese deja învechit și pe cale de dispariție (vezi *Evrei 8:13*).

După ce am analizat mai multe pasaje în care apostolul Pavel vorbește despre înviere, este momentul să ne oprim asupra celui mai amplu și detaliat text pe această temă din Noul Testament: capitolul 15 din prima Epistolă către Corinteni. Aici, Pavel oferă o învățătură esențială despre natura învierii, scopul ei și legătura cu lucrarea lui Hristos. Acest capitol reprezintă o piatră de temelie pentru înțelegerea întregii perspective creștine asupra vieții, morții și noii creații.

O analiză asupra învierii explicate în 1 Corinteni 15

Acest text este central în Noul Testament pe tema învierii. Aici găsim cele mai multe detalii despre acest eveniment, precum și o analiză profundă a instaurării depline a noii creații în Hristos, conform planului lui Dumnezeu, alcătuit în Sine Însuși mai înainte de veci. Se folosește adesea expresia „restaurarea creației”, ca și cum, înainte de căderea în păcat, ar fi existat o creație perfectă, care acum trebuie refăcută. În opinia noastră, această învățătură este profund greșită și nu își găsește temeiul în Scriptură.

Potrivit înțelegerii prezentate în prima noastră carte, creația din *Geneza 1* nu este doar un act fizic inițial, ci o desfășurare simbolică în timp – o imagine profetică a istoriei mântuirii.

Primele trei zile ale creației reprezintă prima lume, cea de dinainte de potop, iar zilele patru, cinci și șase sunt cele trei zile ale creației care oglindesc lumea Vechiului Legământ, în care Dumnezeu S-a descoperit lui Israel. Această lume „*era sub robia stricăciunii*”, o creație veche, aproape de pieire în primul secol.

Din punct de vedere profetic, ziua a șasea din *Geneza 1* capătă o semnificație aparte în istoria mântuirii. Este ziua în care Hristos intră în lume prin întrupare făcând ispășire pentru păcate prin moarte și înviere, dând astfel viață noii creații. Nu este vorba doar de o „*a treia zi*” în sens natural, după răstignire, ci și de o zi profetică, în care începe moartea unui sistem învechit, abolirea lui și învierea unei noi creații în Hristos, care urma să crească, să se înmulțească și să umple pământul (*Geneza 1:26-28*).

De aceea, atunci când Pavel afirmă în *1 Corinteni 15:4* că „*Hristos a înviat a treia zi, după Scripturi*”, putem înțelege această „a treia zi” nu doar în sens natural, ci și într-un sens simbolic. Învierea lui Hristos marchează începutul unei noi etape în istoria creației – etapa vieții veșnice, a rodirii și a instaurării Împărăției lui Dumnezeu cu putere. Aceasta este cea de-a treia mare etapă, după prima lume, cea de dinainte de potop, și a doua lume, cea a Vechiului Legământ, în care Dumnezeu a lucrat prin Israel.

Acest tipar al „zilei a treia” se regăsește și în relatarea creației din *Geneza 1*: în ziua a treia, pământul iese din ape și aduce viață – verdeață, iarbă și pomi cu sămânță –, o imagine a începutului vieții și rodirii. Totuși, acea lume și-a stricat calea prin unirea fiilor lui Dumnezeu cu fetele oamenilor (*Geneza 6*), iar creația a ajuns să fie total coruptă de păcat. Ca urmare, Dumnezeu a hotărât distrugerea aproape totală a lumii de atunci, salvându-l doar pe Noe și familia sa. În Hristos, însă, imaginea este încoronată cu desăvârșirea: noua creație este chemată să aducă rod veșnic și să umple pământul cu viața care vine de la Dumnezeu. Dacă, din prima lume, a fost salvat doar cel neprihănit – Noe –, la sfârșitul celei de-a doua lumi, Cel Neprihănit, Isus Hristos, S-a făcut păcat pentru ca, prin credința în jertfa Sa, mulți păcătoși să devină neprihăniți.

În *1 Corinteni 15* ni se arată cum învierea lui Hristos este începutul acestei noi realități, iar credincioșii, uniți cu El, sunt parte din această nouă creație care începuse să se manifeste treptat în generația apostolică și se desăvârșea odată cu sfârșitul Vechiului Legământ, marcat de distrugerea Templului și a Ierusalimului.

Din primul verset al capitolului 15 observăm că Pavel le adresează corintenilor următoarele cuvinte: „*Vă fac cunoscută, fraților, Evanghelia [...]*”. El continuă apoi să sublinieze moartea și învierea lui Isus Hristos, deoarece acestea constituie punctul

central al Evangheliei. Învierea lui Hristos nu este prezentată ca o simplă afirmație de credință, ci ca un eveniment istoric confirmat de martori oculari.

Primul martor menționat de Pavel este Petru, apoi cei doisprezece ucenici, iar mai târziu, peste cinci sute de frați care L-au văzut pe Isus în același timp — dintre care majoritatea erau încă în viață la momentul scrierii epistolei. Apoi, tuturor apostolilor, după care S-a arătat și lui Iacov. Toți aceștia L-au văzut pe Isus în trupul Său înviat, în forma Sa fizică, nu doar într-o înviere spirituală.

Această enumerare a martorilor are un rol convingător: ea constituie o mărturie puternică, dovedind realitatea învierii lui Isus, care stă la baza credinței creștine.

În versetul 8 Pavel spune că i S-a arătat și lui:

„După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie.”

Dacă, în cazul celorlalți ucenici, Isus li S-a arătat înainte de înălțarea Sa, în cazul lui Pavel, arătarea are loc după ce Hristos fusese deja glorificat. Apostolul face referire la întâlnirea de pe drumul Damascului, când Isus i S-a descoperit într-o lumină orbitoare și printr-un glas care i-a vorbit din cer. Astfel, și Pavel devine un martor al învierii lui Hristos, însă experiența sa diferă de cea a celorlalți martori care L-au văzut pe Isus înviat în trup fizic. Această diferență sugerează că, deși învierea fizică a fost reală pentru ceilalți, Pavel accentuează o altă dimensiune a învierii: manifestarea unei realități spirituale, aparținând unei noi creații, duhovnicești. Reamintim acest aspect și în legătură cu modul în care Petru vorbește despre învierea lui Isus, subliniind dimensiunea ei spirituală (1 Petru 3:18).

În versetul 12, Pavel atinge o problemă esențială și sensibilă pentru unii dintre membrii bisericii din Corint: îndoiala față de realitatea învierii viitoare a morților, o credință fundamentală pentru creștini, întrucât aceasta era așteptată de biserica primului secol. El întreabă direct:

*„Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, **cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților?**” (1 Corinteni 15:12).*

Pornind de la această stare de fapt, Pavel argumentează că negarea învierii generale subminează însăși esența Evangheliei. Dacă nu există o înviere a morților, atunci nici Hristos n-a înviat, și în acest caz, propovăduirea apostolilor este zadarnică, credința credincioșilor este lipsită de temei, iar mântuirea devine iluzorie. Fără înviere, Evanghelia se golește de putere, iar moartea devine finalul fără speranță al existenței umane.

Versetul 19 din 1 Corinteni 15 atrage atenția asupra unui adevăr esențial, adesea neglijat:

„Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii.”

Aceste cuvinte sunt o atenționare asupra tendinței unor creștini de a se raporta la Dumnezeu doar în termeni de utilitate imediată, așteptând de la El o viață fără lipsuri, sănătate deplină, copii realizați și succes în toate aspectele vieții. O astfel de concepție reduce credința la o formă de idolatrie subtilă, în care omul nu l se închină lui Dumnezeu cel viu, ci unei proiecții imaginare – un „dumnezeu” modelat după propriile dorințe și aspirații. Acest mod de gândire nu doar că deformează Evanghelia, dar distorsionează și înțelegerea învierii. În loc să aștepte învierea într-o realitate duhovnicească, în Împărăția lui Dumnezeu din planul nevăzut, unii creștini tânjesc, de fapt, după

o viață veșnică pe pământ, într-o versiune îmbunătățită a lumii actuale. Însă, potrivit Scripturii, viața veșnică nu se desfășoară într-o creație reparată, adusă la o presupusă starea inițială, de dinaintea căderii, ci într-una complet nouă. Scopul acestei noi realități nu este perpetuarea unui confort fizic, pământesc, ci comuniunea veșnică cu Hristos, într-un cadru spiritual, pe deplin conform cu natura Tatălui, care este Duh. Așadar, învierea nu este o simplă continuare a vieții prezente, ci o trecere într-o existență radical transformată, în care toate lucrurile sunt făcute noi.

Mulți creștini din zilele noastre își imaginează o viitoare creație fizică refăcută, în care vor primi trupuri noi, asemănătoare celor actuale — cu cap, trup, mâini și picioare — dar nemuritoare. În contrast cu această perspectivă, unii dintre credincioșii din biserica din Corint respingeau învierea în întregime, pentru că înțeleseseră greșit că li se propovăduia o înviere a trupurilor fizice — idee care li se părea absurdă sau de neacceptat. Apostolul Pavel abordează direct această confuzie începând cu versetul 35 din capitolul 15, un aspect pe care îl vom analiza la momentul potrivit.

În versetul 20, Pavel afirmă că învierea lui Hristos este „*pârğa celor adormiți*”, adică primul rod — Cel dintâi înviat dintre morți. Hristos nu a rămas în Locuința Morților, așa cum fusese profețit în *Psalmul 16:10*: „*Nu vei lăsa sufletul Meu în Locuința Morților și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.*” Am arătat deja că Hristos nu este primul înviat în sens fizic — au existat înainte și alte învieri relatate în Scripturi — ci este primul înviat într-o nouă creație spirituală, intrat definitiv în slava cerească. Pavel continuă ideea arătând că toți ceilalți morți, care încă se aflau în Locuința Morților, urmau să fie înviați la venirea lui Hristos.

Necredința unora dintre corinteni, credem noi, viza în mod specific soarta credincioșilor care muriseră înainte de revenirea lui Hristos: ei se îndoiau că aceștia ar mai putea primi viață sau o formă de înviere. Totuși, aceasta nu exclude posibilitatea ca ei să fi păstrat speranța că cei rămași în viață până la revenirea Domnului vor primi viața veșnică într-o formă fizică. Este posibil ca unii dintre ei să fi fost confuzi cu privire la natura învierii și la aplicabilitatea ei — dacă ea se referea doar la cei vii sau și la cei deja morți, ale căror trupuri se descompuseseră.

Chiar și această nesiguranță întărește ideea că acești credincioși se așteptau ca Hristos să revină în timpul vieții lor. Deși aveau o înțelegere greșită a învierii, ei nu trebuie considerați necredincioși în sensul complet al cuvântului, asemenea ateilor. Pavel le spune clar în versetul 2: „*altfel degeaba ați crezut*”, ceea ce sugerează că, într-o anumită măsură, încă se țineau de Evanghelie — dar fără credința în învierea celor morți, credința lor era lipsită de valoare. Mai mult, simplul fapt că continuau să participe la întâlnirile bisericii arată că aveau totuși o anumită credință în Dumnezeu. Cel mai probabil, ei formau un grup din interiorul comunității, cu propriile convingeri particulare — așa cum și astăzi întâlnim în cadrul Bisericii o varietate de opinii între cei ce se declară creștini.

În versetele 21–23, textul inspirat ne arată o paralelă profundă între două persoane esențiale ale istoriei mântuirii: Adam și Hristos. Prin Adam, primul om, moartea a intrat în lume și s-a extins asupra întregii omeniri. În contrast, prin Hristos – numit „*cel dintâi rod*” al învierii – a fost inaugurată viața veșnică. Toți oamenii, născuți în Adam, moștenesc o stare de moarte spirituală. Însă oricine crede în jertfa și învierea lui Hristos este făcut părtaș unei vieți spirituale noi, fiind înviat într-un mod asemănător cu El, nu identic (vezi *Romani 6:5*).

Prin urmare, începutul morții și al învierii este legat de două persoane reprezentative: Adam, prin care a venit moartea, și Hristos, prin care a venit viața.

În continuare, în versetul 24, Pavel vorbește despre un moment esențial din planul lui Dumnezeu – sfârșitul:

„În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere.” (1 Corinteni 15:24)*

Pavel nu clarifică în mod explicit ce anume înseamnă „sfârșitul”, însă contextul oferă indicii clare. Acest „sfârșit” este marcat de două evenimente majore: (1) nimicirea completă a tuturor autorităților spirituale potrivnice – domnii, stăpâniri și puteri – și (2) predarea Împărăției lui Dumnezeu Tatăl de către Hristos.

Așadar, sfârșitul se caracterizează printr-un transfer de autoritate: Împărăția spirituală, aflată sub conducerea lui Hristos în perioada de înfrângere a răului (vezi *Psalmul 110:1*), este în cele din urmă încredințată Tatălui. Aceasta implică în mod indirect că, până în acel moment, lumea se afla încă sub influența acestor forțe spirituale căzute – o realitate recunoscută și în alte pasaje ale Scripturii, unde diavolul este numit „*stăpânitorul lumii acesteia*” (vezi *Ioan 12:31; Efeseni 2:2; 6:12*). Astfel, se clarifică faptul că sfârșitul se referă la încheierea unei epoci, a unei domnii, a unei lumi în care diavolul era stăpân. Totodată, acest sfârșit marchează începutul unei noi lumi, în care Tatăl urma să domnească.

Pentru creștinii din generația apostolică, acest „sfârșit” era încă un eveniment viitor. Întrebarea care se poate pune este dacă acest eveniment se află și în viitorul nostru. Dacă lucrurile ar sta astfel, atunci domniile și stăpânirile nu au fost încă supuse, iar Tatăl nu a primit Împărăția din mâna Fiului. Faptul că Biserica

apostolică, inclusiv Pavel, aștepta sfârșitul în propria lor generație este incontestabil. Există numeroase pasaje în Noul Testament care arată acest lucru, dintre care amintim: *Matei 10:23* („nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului”), *Matei 24:34* („adevărat vă spun că nu va trece generația aceasta până nu se vor întâmpla toate acestea”), *Romani 13:11–12* („mântuirea este mai aproape de noi acum decât atunci când am crezut; noaptea aproape a trecut, se apropie ziua”), *1 Corinteni 7:29* („timpul s-a scurtat”), *Evrei 10:37* („încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi”) și *Iacov 5:8–9* („venirea Domnului este aproape... iată, Judecătorul stă chiar la ușă”).

Apostolul Pavel confirmă, în versetul 25, că Hristos împărăția împreună cu Biserica apostolică, în vederea supunerii domniilor și stăpânirilor. El scrie:

„Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale” (1 Corinteni 15:25).

Dacă lupta cu domniile și stăpânirile din locurile cerești, despre care vorbim, menționată și în *Efesenii 6:12*, nu s-ar fi încheiat cu victoria lui Hristos și a Bisericii apostolice, atunci ar trebui să admitem un eșec major al misiunii creștinismului din primul secol. Aceasta ar însemna că Biserica, în forma ei apostolică și istorică, a eșuat în chemarea de a participa la instaurarea Împărăției și de a învinge forțele răului. Într-o asemenea perspectivă, diavolul ar fi încă „stăpânitorul lumii acesteia”, iar Împărăția lui Dumnezeu ar rămâne, perpetuu, o realitate amânată — o promisiune mereu viitoare, dar niciodată împlinită. Implicațiile unei astfel de înțelegeri sunt devastatoare pentru credința creștină, căci transformă speranța schimbării într-o așteptare fără sfârșit. Este timpul ca această eroare să fie recunoscută și abandonată. Creștinismul nu trebuie să mai perpetueze o viziune care anulează biruința lui Hristos din primul

secol. Așa-numita comunitate teologică, responsabilă pentru promovarea acestei perspective neîntemeiate, poartă o mare răspundere în fața istoriei și a adevărului revelat.

Toți creștinii ar trebui să se întoarcă personal la Scriptură și să nu mai primească fără discernământ tot ce li se spune, doar pentru că acei vorbitori sunt foarte educați. Educația, oricât de riguroasă ar fi, nu garantează înțelegerea autentică a Cuvântului lui Dumnezeu. Așa cum elitele religioase ale iudeilor din primul secol, în ciuda pregătirii lor, nu au înțeles Scripturile, iar pescarul Simon Petru, un om simplu, le-a înțeles prin descoperire de la Dumnezeu, tot astfel și creștinii de astăzi pot ajunge să cunoască adevărul, dacă se apropie cu sinceritate, cu smerenie, și cu inimă deschisă față de Scriptură (vezi 1 Corinteni 2:6-16).

Pasajul următor demonstrează că Hristos împărătea deja în generația apostolică, deoarece lupta cu domniile și stăpânirile, în vederea supunerii lor, era o realitate trăită de Biserica primară (Efeseni 6:12).

1 Corinteni 15:25-28 „Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, «a pus totul sub picioarele Lui». Dar când zice că totul l-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce l-a supus totul. Și când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.”

Foarte interesant este modul în care se exprimă Pavel: după ce afirmă că Hristos trebuie să împărățească „până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale”, imediat adaugă că Dumnezeu „a pus totul sub picioarele Lui” – la timpul trecut. Așadar, avem de-a face cu o tensiune între o realitate prezentă și o împlinire progresivă: o supunere „deja”, dar „nu încă” în mod deplin. Această realitate era concretă pentru Biserica apostolică, care

trăia în contextul instaurării Împărăției și al înfrângerii celui rău. Cum se explică această aparentă contradicție între o supunere afirmată ca fiind deja realizată și una care se afla încă în desfășurare?

În prima noastră carte⁴ am afirmat și explicat că lupta cu domniile și stăpânirile din vremea apostolică, perioadă în care Hristos a împărășit împreună cu Biserica Sa, se încadrează în timpul împărășiei de o mie de ani – desigur, o mie de ani simbolici, nu literal (vezi capitolul „Împărășia de o mie de ani. Împărășia lui Dumnezeu”).

Păcatul, care a intrat în lume prin om, în grădina Eden, prin amăgirea Satanei, i-a acordat acestuia autoritate asupra unei lumi căzute, prin înșelăciunea minciunii în care a crezut Adam. Acest păcat a fost șters de Isus Hristos prin jertfa Sa, pe baza căreia omul este curățit de orice nelegiuire. În virtutea acestui fapt, Pavel afirmă că Dumnezeu „a pus totul sub picioarele Lui”, pentru că biruința Sa era deja asigurată, însă urma să se manifeste și în Biserica apostolică prin perseverența ei în credință și răbdare până la venirea sfârșitului. Atunci, biruința urma să fie deplină, după ce diavolul avea să fie aruncat în iazul de foc și de pucioasă – într-un sens spiritual, marcând sfârșitul lumii Vechiului Legământ și a autorității lui.

Pavel face în continuare referire la o practică existentă printre corinteni: botezul pentru cei morți. Acest pasaj a stârnit multe dezbateri în rândul creștinilor de-a lungul timpului, însă nu există o explicație definitivă sau unanim acceptată. Totuși, un lucru este clar: dacă unii dintre ei practicau acest tip de botez, înseamnă că aveau convingerea că morții vor învia — spre

⁴ Facerea, de la geneza la Apocalipsa? Iată, Eu fac toate lucrurile noi

deosebire de alții din Biserica din Corint, care nu credeau în învierea morților.

*„Și de ce suntem noi în primejdie în orice clipă? **În fiecare zi, eu sunt în primejdie de moarte**; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru. **Dacă**, vorbind în felul oamenilor, **m-am luptat cu fiarele în Efes, care-mi este folosul? Dacă nu înviază morții, atunci «să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri»**. Nu vă înșelați: «Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.» Veniți-vă în fire cum se cuvine și nu păcătuiți! **Căci sunt între voi unii care nu cunosc pe Dumnezeu, spre rușinea voastră o spun.**” (1 Corinteni 15:30-34)*

În acest pasaj, apostolul Pavel se oferă pe sine și pe tovarășii săi de lucru drept exemplu. Ei vesteau Evanghelia cu prețul vieții, fiind expuși zilnic pericolului de moarte. Dar, dacă morții nu înviază, care ar fi rostul acestor sacrificii? De ce și-ar risca ei viața în fiecare zi? Într-o asemenea perspectivă, ar fi mai logic să trăiască la fel ca ceilalți oameni, bucurându-se fără reținere de viața trecătoare. Prin urmare, Pavel subliniază că învierea este un adevăr esențial al credinței creștine — fără această credință, întreaga lor dedicație devine lipsită de sens. De altfel, învierea era tocmai făgăduința lui Dumnezeu făcută părinților poporului Israel (cf. *Fapte 13:32–33*). A nega învierea înseamnă, de fapt, a nu-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu — chiar dacă cineva pretinde că are credință în El.

Ne aflăm acum în punctul central al argumentației lui Pavel, acolo unde el abordează direct obiecțiile celor care negau posibilitatea învierii morților.

Cum învie morții?

1 Corinteni 15:35-38 „Dar va zice cineva: «Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?» Nebun ce ești! Ce semeni tu nu înviază dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, **semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi, **Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.**”**

Pavel răspunde aici unei obiecții tipice ridicate de cei care respingeau învierea: Cum ar putea să învie morții? Și ce fel de trup ar putea avea după înviere?

Expresia directă și tăioasă — „*Nebun ce ești!*” — arată frustrarea profundă a apostolului față de confuzia și prejudecățile celor care nu înțeleseseră esența Evangheliei. Nu este doar o simplă indignare personală, ci o reacție la gravitatea necredinței lor: a nega învierea înseamnă a ignora puterea și făgăduința lui Dumnezeu.

Interpretările cele mai cunoscute, spun că acest pasaj s-ar referi la învierea trupului fizic, asemenea învierii trupului lui Isus. Noi vom arăta că Pavel exact acest lucru îl neagă. Să analizăm cu atenție ce spune pasajul:

1. „Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?”

Această întrebare este determinată de o înțelegere greșită a învierii, bazată probabil pe concepții iudaice sau anumite influențe filozofice grecești, care nu puteau concepe o formă de viață după moarte decât în termenii trupului fizic actual. Însă Pavel răspunde întrebării arătând că e vorba de alt tip de trup.

2. „Ce semeni tu nu înviază dacă nu moare mai întâi.”

Pavel folosește o analogie din natură — bobul de grâu. Nu semeni o plantă completă, ci un bob simplu, care trebuie să moară pentru a putea da naștere unei vieți noi. Este un proces de transformare, nu de restaurare. Așa este și învierea: nu o readucere la viață a trupului fizic vechi, ci o înnoire radicală, într-o nouă creație, după voia lui Dumnezeu.

3. „Semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte.”

Această afirmație este esențială. Pavel respinge ideea că la înviere corintenii urmau să primească același trup fizic pe care l-au avut în viața pământească, dar „îmbunătățit”. El afirmă că trupul învierii este diferit prin natură — așa cum spicul este fundamental diferit de bobul semănat, deși sunt legate organic. Dacă luăm un alt expemplu de sămânță, de pildă o ghindă, trupul care se naște din sămânță este un pom secular. Aceasta contrazice concepția unei simple „readuceri la viață” a trupului fizic. Nu este semănat un trup cu cap, mâini, corp și picioare, ca apoi să învie tot un trup fizic cu aspect identic, dar care nu mai moare.

4. „Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.”

Trupul învierii este dat de Dumnezeu, și nu este rezultat din calitățile pământești ale trupului vechi. Este un trup care corespunde noii existențe — spiritual, ceresc, nestricăcios, așa cum Pavel va detalia în versetele următoare (vrs. 42–44). Fiecare „sămânță” (adică fiecare om născut din Cuvânt și din Duh) primește un trup potrivit cu noua viață.

Am ajuns la un punct esențial în cadrul acestui studiu: Cum se armonizează învierea fizică a lui Isus cu explicațiile apostolului

Pavel despre bobul care moare pentru a da naștere unui trup nou? Susține Pavel ideea unei învieri fizice, similare cu cea a lui Isus?

După răstignire, trupul lui Isus — alcătuit din cap, mâini, picioare și trup — a fost așezat într-un mormânt. În a treia zi, El a înviat și S-a arătat ucenicilor și femeilor într-un trup fizic, palpabil, din carne și oase. Așadar, un trup fizic a fost pus în mormânt, și tot un trup fizic a fost cel care a ieșit din el. Însă această înviere, deși reală și puternic mărturisită, nu este aceeași cu învierea pe care Pavel o descrie în 1 Corinteni 15.

Apostolul folosește imaginea bobului de grâu care, odată semănat, moare nu pentru a da naștere **nu** unui alt bob cu proprietăți diferite (care apare, dispare sau trece prin uși închise), ci unui trup nou, total diferit — așa cum o ghindă dă naștere unui stejar. Metafora subliniază nu continuitatea fizică a unei forme îmbunătățite, ci transformarea profundă a naturii trupului — diferența dintre ghindă și stejar este mare. În acest context, învierea fizică a lui Isus trebuie înțeleasă nu ca model universal al învierii, ci doar ca un semn prin care s-a dovedit că El este Mesia, destinat generației Sale — un semn care împlinește cuvintele Psalmului 16:10: „[...] *nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.*”

Mulți creștini cred că Isus Se află acum la dreapta lui Dumnezeu într-un trup fizic înviat, alcătuit din carne și oase, dar devenit nemuritor. Însă această credință ridică o problemă semnificativă: dacă Isus Se află într-un trup fizic, iar în același timp este capul unui trup duhovnicesc — Biserica, alcătuită din pietre vii — rezultă că ar avea două trupuri: unul fizic și unul spiritual. Această contradicție scoate în evidență cât de fragilă este ideea unei învieri fizice viitoare.

*1 Corinteni 15:39-45 : "Nu orice trup este la fel, ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor. Tot așa **sunt trupuri cerești și trupuri pământești**, dar alta este strălucirea trupurilor cerești și alta a trupurilor pământești. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea. **Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în ocară și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere. Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc. De aceea este scris: «Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.» Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.**"*

Pasajul acesta confirmă în mod direct ceea ce susținem, subliniind existența a două tipuri de trupuri: pământești și cerești. Trupurile cerești sunt superioare celor pământești, având o slavă și o strălucire diferită, așa cum soarele se deosebește de lună, iar stelele diferă între ele în strălucire.

Trupurile pământești, spune Pavel, sunt caracterizate de **putrezire, ocară și neputință**. În schimb, trupurile cerești se disting prin **neputrezire, slavă și putere**. Iar în continuare, apostolul afirmă limpede: „*Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc.*”

Această afirmație ne provoacă să ne întrebăm: ce înseamnă „trup firesc”? Se referă Pavel la trupul fizic, din carne și oase? Sau la o altă componentă a ființei umane?

Versetul imediat următor oferă un indiciu important:

„Dacă este un trup firesc, este și **un trup duhovnicesc**. De aceea este scris: «Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu», iar al doilea Adam a fost făcut **un duh dătător de viață**.”

Tabel: Corespondența dintre trup firesc și duhovnicesc.

Trup firesc	Trup duhovnicesc
<i>un suflet viu</i>	<i>un duh dătător de viață</i>
Primul Adam	Al doilea Adam

Se poate observa cu claritate din textul citat că trupul firesc este asociat cu sufletul viu al primului Adam, iar **trupul duhovnicesc** cu **duhul dătător de viață** al lui Hristos. Când Pavel vorbește despre „trup firesc”, nu face o simplă referire la un trup fizic, de carne și oase, ci la o formă de existență omenească în care viața interioară — voința și dorințele sufletului — se manifestă prin trup, într-un cadru firesc, pământesc.

Termenul în original pentru „suflet viu” este „*psuchē*”, care tradus din greacă înseamnă „suflet” sau „viață”, exact cum apare și în Geneza 2:7, din care Pavel citează.

1 Corinteni 15:46-49 „Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc vine pe urmă. **Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.**”

Dacă privim cu atenție modul în care se exprimă Pavel: „Dar întâi **nu** vine ce este **duhovnicesc**, **ci** ce este **firesc**”, putem înțelege că aceasta reflectă starea lui Adam înainte de căderea în păcat, imediat după ce a primit de la Dumnezeu suflarea de viață. Pavel

nu spune că Adam a devenit firesc și pământesc după ce a păcătuit, ci că așa a fost încă de la început. Astfel, un om pământesc, neduhovnicesc, nu putea să poarte chipul Celui ceresc și, prin urmare, nu avea viață veșnică.

Lucrul acesta ar trebui să-i pună pe gânduri pe mulți din lumea teologică, care îi învață pe creștini că Adam ar fi avut, inițial, viață veșnică (inclusiv fizică), pe care ar fi pierdut-o prin păcat — o idee neîntemeiată și nesusținută de Scripturi. În plus, prezența pomului vieții în grădina Eden, destinat să dăruiască viață veșnică, și-ar fi pierdut sensul dacă Adam ar fi fost deja nemuritor. Toate acestea susțin concluzia că primul Adam a fost, de la început, pământesc și muritor. Prin urmare, ideea unei presupuse învieri a unui trup fizic veșnic, care a fost de la început trecător, devine neîntemeiată, întrucât nu găsim o astfel de învățătură în Scripturi.

Orice om care se naște în această lume este ca Adam și alege, asemenea lui, păcatul. Vorbim, așadar, despre o genealogie adamică, alcătuită din oameni păcătoși, lipsiți de slava lui Dumnezeu — adică lipsiți de Chipul Său. Din acest motiv, *Geneza 1:26-27*, unde se afirmă că omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, nu poate fi aplicată primului Adam, ci celui de-al doilea Adam, adică lui Hristos (și, implicit, Bisericii Sale), așa cum am explicat în prima noastră carte, în capitolul despre ziua a șasea a creației. Primul Adam a fost făcut doar după asemănarea lui Dumnezeu, după cum aflăm din *Geneza 5:1-2*.

Pe de altă parte, Hristos, cel de-al doilea Adam, este Chipul Dumnezeului nevăzut, întipărirea ființei Sale, care S-a pogorât din cer. Și, după cum din Adam se naște o genealogie firească, pământească, tot astfel, din Hristos se naște o genealogie cerească, duhovnicească — oameni duhovnicești nemuritori, care primesc în dar Chipul lui Hristos, veșnic și netrecător.

În continuare, Pavel oferă un răspuns clar la întrebările din versetul 35: „Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?

*1 Corinteni 15:50 „Ce spun eu, fraților, este că **nu pot carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu, și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.**”*

Aceast verset este concluzia apostolului la aceste întrebări și ar trebui să pună capăt oricăror dezbateri legate de o presupusă viitoare înviere în trup fizic, asemănător trupului înviat, fizic, al lui Isus — pe care unii îl consideră totuși un trup duhovnicesc. Însă cum ar putea un trup alcătuit din carne și oase să fie cu adevărat duhovnicesc? Isus spune limpede, când Se arată ucenicilor după înviere: „*Un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu*” (Luca 24:39). Mai mult, semnele cuielei din mâinile Sale și coasta străpunsă de sulita soldatului roman arată că trupul Său înviat era același trup care fusese răstignit pe cruce.

Să ne amintim că, după ce Pavel pune cele două întrebări din versetul 35, el continuă în versetul 36 cu o replică dură: „*Nebun ce ești!*” Cui sunt adresate aceste cuvinte? Unora din biserica din Corint care credeau că Evanghelia ar susține o înviere fizică a celor morți. Ei nu puteau să creadă că cineva care a putrezit mai poate învia fizic. Așadar, problema necredinței lor pornea de la o presupunere greșită despre natura învierii. Iar dacă cineva, astăzi, pornește de la aceeași presupunere, chiar dacă afirmă că crede într-o viitoare înviere fizică, aceleași cuvinte din versetul 36 i se pot aplica.

*1 Corinteni 15:51-53 "Iată, **vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.**"*

Pavel continuă spunând o taină. Taina este o realitate ascunsă, necunoscută sau neînțeleasă pe deplin, care este, de obicei, revelată treptat de Dumnezeu. În sens scriptural, taina nu este un mister perpetuu, ci un adevăr dumnezeiesc, ascuns în trecut, dar revelat la timpul rânduit de Dumnezeu.

Taina pe care o descoperă Pavel se referă exact la momentul învierii morților, pe care el și creștinii din primul secol o așteptau. Acest lucru este evidențiat prin cuvintele: „*nu vom adormi toți*”.

Prin urmare, învirea morților urma să aibă loc la revenirea lui Hristos, la sfârșitul generației apostolice, înainte ca toți ucenicii să fi murit fizic (vezi și *Marcu 9:1*). A plasa acest eveniment la mii de ani distanță, încă în viitorul nostru, este o speculație care continuă să inducă în eroare pe mulți creștini contemporani.

Așadar, convingerea lui Pavel era că nu toți creștinii din generația apostolică aveau să moară fizic înainte ca evenimentul descris în acest pasaj să se împlinească, lucru confirmat și în *Ioan 21:22*: „*Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?*” Această credință este în deplină armonie cu ceea ce spune Domnul Isus și în *Matei 10:23*: „*Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.*”

În continuarea pasajului ni se spune că morții vor învia nesupuși putrezirii, iar aceia dintre ei care nu adormiseră (nu muriseră fizic) până la acel moment urmau să fie schimbați. Schimbarea de care vorbește Pavel este de la trup supus putrezirii, la trup care se îmbracă în neputrezire. Iar dacă Pavel s-ar fi referit și la

trupul fizic, nu doar la suflet, înseamnă că acest trup fizic de carne, acum având o nouă haină, urma să nu mai putrezească. Însă un trup fizic cere o haină fizică. Un trup al sufletului cere o haina spirituală. Totuși ce urma să se îmbrace? Trupul sau sufletul? Sau amândouă?

În continuarea pasajului din *1 Corinteni 15*, Pavel vorbește despre învierea celor morți și transformarea celor vii la revenirea lui Hristos. El afirmă că „*morții vor învia nesupuși putrezirii*”, iar aceia care nu adormiseră (adică nu muriseră fizic) vor fi schimbați. Această schimbare de la sfârșit nu se referă la un „trup fizic” care ar deveni nemuritor, ci la o schimbare spirituală profundă a sufletului prin mântuire (*1 Petru 1:9 „Pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, **mântuirea sufletelor voastre**”*).

Apostolul Pavel oferă bisericii din Tesalonic aceleași explicații despre învierea și transformarea celor credincioși, asemenea celor scrise în Epistola către Corinteni. Ceea ce în *1 Corinteni 15:51–52* este exprimat prin cuvântul „*schimbați*”, apare în *1 Tesaloniceni 4:17* sub forma termenului „*răpiți*”. Cele două pasaje descriu același eveniment al sfârșitului, destinat celor care rămâneau în viață până la venirea Domnului, în prima generație creștină.

Pavel le scrie tesalonicenilor:

1 Tesaloniceni 4:13-17 "**Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu o vom lua înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui**

Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul."

Acestea sunt singurele două pasaje din Noul Testament care vorbesc explicit despre *răpirea sau schimbarea celor rămași în viață* până la venirea Domnului: *1 Corinteni 15:51-52* și *1 Tesaloniceni 4:17*. Din ambele texte se observă clar că Pavel aștepta această transformare în cadrul generației sale, nu într-un viitor îndepărtat. El le spune tesalonicenilor același lucru pe care îl afirmase și corintenilor: „*noi cei vii, care vom fi rămas...*”.

Pentru claritate, putem urmări paralelismul dintre cele două pasaje:

1 Tesaloniceni 4:13-17	1 Corinteni 15:51-52
<i>cei ce au adormit în El</i>	<i>nu vom adormi toți</i>
<i>cu trâmbița lui Dumnezeu</i>	<i>la cea din urmă trâmbiță</i>
<i>întâi vor învia cei morți în Hristos</i>	<i>morții vor învia nesupuși putrezirii</i>
<i>noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți</i>	<i>nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați</i>

Se observă ușor că este vorba despre același eveniment descris ușor diferit, destinat aceleiași comunități: biserica primului secol.

Așadar, răpirea — sau schimbarea — nu vizează o generație din viitorul lor și nici una din viitorul nostru, ci pe cea contemporană apostolului. Cei care erau încă în viață la momentul „venirii Domnului” urmau să fie „răpiți în nori” pentru a-L întâmpina în văzduh. Dacă am interpreta această răpire ca fiind fizică, cu un trup fizic înălțat literal în nori, atunci și norii și văzduhul ar trebui să fie tot fizici. În această logică, credincioșii ar fi trebuit să-L întâmpine pe Hristos în atmosferă, în trupuri fizice, și să petreacă eternitatea „unde în aer”. Evident, o astfel de concluzie sună absurd.

Dar ce înseamnă, atunci, aceste cuvinte: norii și văzduhul? Pavel folosește un limbaj profund simbolic, iar înțelegerea sa necesită întoarcerea la simbolistica Vechiului Testament.

În Scriptură, norul este deseori asociat cu slava și prezența lui Dumnezeu. De exemplu:

- În *Exod 13:21*, Domnul mergea înaintea lui Israel „ziua într-un stâlp de nor”;
- În *Exod 40:34*, „norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul”;
- În *1 Împărați 8:10-11*, slava Domnului a umplut Templul sub formă de nor.

Așadar, „norii” nu sunt atmosferici, ci semnifică prezența Domnului — locul întâlnirii cu Dumnezeu.

La fel, „văzduhul” nu este spațiul fizic dintre pământ și cer, ci un tărâm spiritual, în care se manifestă forțe nevăzute. Pavel însuși îl numește pe Satan „stăpânitorul puterii văzduhului” (*Efesenii* 2:2), referindu-se la o dimensiune spirituală, nu la atmosferă. În această logică, întâlnirea cu Domnul în văzduh este o unire spirituală, o intrare deplină în împărăția lui Hristos, nu o călătorie fizică prin aer.

Prin urmare, schimbarea sau răpirea reprezintă o transformare spirituală profundă: trecerea de la modul de gândire specific Vechiului Legământ la conștiința Legământului Nou. Este o trecere de la un trup (sufletesc) supus păcatului la omul lăuntric, înnoit după chipul lui Dumnezeu. Acest act luminează cugetul omului ca să-și cunoască unitatea cu Hristos, în realitatea spirituală a împărăției Sale.

Aceasta nu este o mutare fizică, ci o realitate duhovnicească, trăită de cei credincioși în Hristos, în momentul în care Legea a fost împlinită, iar moartea și păcatul și-au pierdut puterea. A fost momentul de încheiere a Vechiului Legământ și de începere a unei noi creații — o realitate a Duhului, în care nu mai există condamnare, ci viață și părtășie eternă cu Domnul.

În învățătura lui Isus nu găsim nici măcar un singur exemplu în care să se vorbească despre salvarea sau schimbarea trupului fizic, ci doar a sufletului, cu toate că pasajele din *Ioan* 5:28-29 sunt adesea interpretate în sensul schimbării trupului fizic.

*Matei 16:26 „Ce ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă își pierde sufletul? Sau **ce ar da un om în schimbul sufletului său?**”*

Când Pavel folosește termenul „îmbrăcat”, el face referire la o schimbare spirituală. Acest act de „îmbrăcare” nu vizează trupul fizic, așa cum ar sugera o interpretare materialistă, ci mai degrabă se referă la îmbrăcarea sufletului într-o natură spirituală, care nu este supusă morții. Aceasta este o schimbare de statut spiritual, care îndreptățește ființa umană pentru viața veșnică în prezența lui Dumnezeu.

Dacă Pavel s-ar fi referit la un trup fizic care să fie transformat într-un „trup nemuritor”, atunci ar trebui să ne așteptăm să vedem astăzi pe mulți dintre creștinii din primul secol care încă trăiesc, lucru care nu este confirmat de realitatea istorică. De aceea, înțelegerea corectă a acestui pasaj sugerează că nu este vorba despre un trup fizic care va învia, ci despre sufletul care urma să fie mântuit, „îmbrăcat” într-o natură duhovnicească, nemuritoare și plină de slavă. Astfel, învierea nu se referă la o reîntoarcere la o viață fizică nemuritoare, ci la o transformare a sufletului.

Termenul „îmbrăcat” apare și în alte două pasaje semnificative scrise de apostolul Pavel, care întăresc natura spirituală a schimbării creștinului:

Romani 13:14: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos [...]” (în greacă: *endýsasthai ton Kyrion Iēsoun Christon*), și

Galateni 3:27: „Câți ați fost botezați în Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos” (în greacă: *Christon enedýsasthe*).

În ambele cazuri, Pavel folosește verbul *endýō*, care, în sens figurat, înseamnă a te înveșmânta cu o identitate, un caracter sau o realitate spirituală.

Nu este vorba despre un act fizic, ci despre o schimbare interioară care dă vieții credinciosului chipul și natura lui Hristos cel înviat.

Pentru a înțelege mai clar această chemare la „îmbrăcare”, este esențial să observăm contextul în care apare în Romani 13:14. Versetul anterior, Romani 13:12, explică cadrul temporal în care se aflau ei:

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.”

Prin această imagine, Pavel subliniază tranziția iminentă de la Vechiul Legământ – asociat cu întunericul – către Noul Legământ, caracterizat prin lumină, adevăr și viață trăită în Hristos. „Noaptea” simbolizează starea omenirii din perioada Vechiului Legământ, aflată sub păcat și în necunoașterea lui Dumnezeu. În contrast, „ziua” face referire la apropiata manifestare a lui Hristos, la instaurarea deplină a Împărăției Sale spirituale și la întruparea Sa — de această dată, nu într-un trup fizic, omenesc, ci în trupul colectiv al Bisericii Sale preaiubite.

Creștinii din primul secol trăiau în acest moment unic de tranziție, asemenea lui Noe, care construia corabia salvării în așteptarea potopului. Pavel îi îndeamnă să se „dezbrace” de faptele întunericului, adică să renunțe la modul de viață vechi, păcătos, și să se „îmbrace” cu „armele luminii” – o expresie care desemnează o viață condusă de adevăr, neprihănire și comuniune cu Hristos. Această schimbare este fundamental spirituală, și nu fizică, cu toate că se manifesta și în lumea văzută.

Mai mult, expresia „*v-ați îmbrăcat cu Hristos*” din *Galateni 3:27*, asociată direct cu botezul, confirmă natura simbolică a acestei

„îmbrăcări”: cel botezat nu capătă un trup nou fizic, ci primește o nouă identitate spirituală în Hristos.

Așadar, și limbajul „îmbrăcării” folosit de Pavel, în *1 Corinteni 15:53*, este profund simbolic și spiritual. Nu este vorba despre îmbrăcarea unui trup fizic cu ceva vizibil sau material, care nu mai este supus putrezirii fizice. Acest mod spiritual de a vedea lucrurile este valabil în toate epistolele lui Pavel și se potrivește cu mesajul Noului Testament în ansamblul său.

Același verb „endýō” – *a se îmbrăca, a fi înveșmântat* – este folosit și în următorul pasaj:

Efesenii 4:22-24 – „Să vă dezbrăcați de felul vostru de viață din trecut [...] și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu...”

Pavel vorbește despre îmbrăcarea cu omul nou, făcut după chipul lui Dumnezeu. Este foarte clar că apostolul se referă la îmbrăcarea omului lăuntric, într-un sens spiritual. Chipul lui Dumnezeu nu se referă la trupul fizic, ci la cel duhovnicesc, la spirit. Acest verset ne confirmă că Adam nu a avut chipul lui Dumnezeu nici măcar înainte de căderea în păcat. Fiind creat din țărâna pământului, el este, prin natura sa, pământesc și, ca atare, nu poate poseda chipul dumnezeiesc în sensul spiritual revelat în Noul Testament. Chipul lui Dumnezeu nu este o calitate a omului natural, ci un dar duhovnicesc care se primește doar în Hristos, prin nașterea din nou. Doar prin unirea cu Hristos și prin lucrarea Duhului Sfânt, omul poate fi transformat după chipul Creatorului său. De aceea, primul om care poartă chipul lui Dumnezeu este Isus Hristos. Acest adevăr subliniază că declarația din *Geneza 1:26 – „Să facem om după chipul Nostru și după asemănarea Noastră”* – are o dimensiune profetică și cristologică, împlinită pe deplin în Hristos. Astfel, acest verset nu

se referă la primul Adam, ci îl anticipează pe Hristos, Cel de-al doilea Adam.

Explicațiile apostolului Pavel cu privire la învierea morților se încheie cu următorul pasaj:

*1 Corinteni 54-56 – "Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «**Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?»** Boldul morții este păcatul și puterea păcatului este Legea."*

Clarificările cu privire la îmbrăcarea trupului muritor, supus putrezirii, cu nemurirea dată prin înviere, continuă cu citatul din *Osea 13:14*:

„Moarte, unde îți este ciurma? Locuința a morților, unde îți este nimicirea?”

Observăm că profetul *Osea* se referă la morții care se aflau în Locuința morților, nu la trupurile fizice din morminte. Vechiul Testament învață că în Locuința morților (Sheol) se aflau sufletele celor morți, nu trupurile lor. Așadar, *Osea* vorbește despre o biruință asupra morții în sens spiritual, atunci când sufletele sunt izbăvite, nu când trupurile sunt reînviat. În același sens, și Pavel se referă la cei care se aflau în Locuința morților, nu la cei din cimitir, chiar dacă folosește termenul „trup” atunci

Astfel, îmbrăcarea „trupului” în nemurire trebuie înțeleasă ca o transformare spirituală a ființei interioare, sufletești, nu ca o reînviere biologică.

când face referire la sufletul omului. În limbajul său simbolic „trupul” nu desemnează neapărat materia fizică, ci omul în totalitatea lui, așa cum este el în starea sa muritoare și supusă păcatului.

Pavel preia acest text din *Osea* și folosește termeni sinonimi pentru a transmite aceleași idei, după care adaugă: „*Boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este Legea.*”

Cuvântul arhaic „boldul”, folosit în traducerea Cornilescu, poate fi explicat ca „țepușul care provoacă moartea”, adică păcatul. Deși Legea este desăvârșită, ea oferă păcatului puterea de a aduce condamnare, deoarece definește standardul ceresc și cere o neprihănire pe care omul, în firea sa veche, nu o poate atinge. Astfel, Legea împuternicește păcatul să dea moarte păcătosului.

De aceea, în Hristos, toți sunt morți față de Lege (cf. *Romani* 7) și vii pentru Dumnezeu, trăind o viață nouă, eliberați de sub condamnarea păcatului și a morții (vezi *Romani* 8:1-2).

Ceea ce afirmă Pavel este că, odată cu încheierea epocii Legii, păcatul și moartea își pierd puterea. Atâta vreme cât Legea era în vigoare, păcatul avea o forță legală de acuzare, iar moartea domnea prin el. Însă, odată cu sfârșitul Vechiului Legământ, când Legea și-a încheiat lucrarea, puterea păcatului a fost nimicită, iar moartea a fost învinsă. Acest fapt confirmă că apostolul nu avea în vedere o înviere trupească literală, întrucât la încheierea Vechiului Legământ nu s-a produs nicio reînviere a trupurilor fizice.

Acest moment marchează încheierea domniei Legii și instaurarea deplină a unei noi creații spirituale în Hristos, în care

credincioșii nu mai trăiesc sub condamnare, ci în libertatea și călăuzirea Duhului, odată cu intrarea în vigoare deplină a legii Duhului de viață. Astfel, biruința asupra păcatului și morții este strâns legată de împlinirea și încheierea Vechiului Legământ, nu de o așteptare viitoare, ci de un eveniment deja împlinit în primul secol.

În concluzie, deși apostolul Pavel folosește termenul „trup” în contextul învierii, el nu se referă la o înviere a trupului fizic, ci la o schimbare a omului lăuntric, făcut după chipul lui Dumnezeu — o realitate spirituală, conformă cu natura duhovnicească a lui Dumnezeu, nu una fizică.

Prima și a doua înviere

Singurul loc din Scriptură în care se vorbește explicit despre două învieri este Apocalipsa, capitolul 20. Prima, sau „întâia înviere”, așa cum apare în traducerea Cornilescu, o găsim în Apocalipsa 20:5-6:

*„Ceilalți morți n-au înviat până ce s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este **întâia înviere**. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de **întâia înviere**! Asupra lor, a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani.”*

Expresia „a doua înviere” nu o găsim nicăieri în Scripturi, însă ea rezultă logic din Apocalipsa capitolul 20. Acesta ne învață că există două învieri care sunt despărțite de o mie de ani, timp în care cei dintâi înviați urmau să fie preoți și să împărățească împreună cu Dumnezeu și cu Hristos. La sfârșitul celor o mie de ani trebuia să aibă loc învierea tuturor celorlalți morți, unii pentru judecată și pedeapsă veșnică, iar alții pentru viață și

răsplată veșnică. Morții la care se face referire provin din Mare și din Locuința morților.

Așadar, întâia înviere este strâns legată de împărăția de o mie de ani, iar dacă ajungem să înțelegem ce este această împărăție și împărățire și când urma ea să aibă loc, lucrurile devin mai clare.

Acesta este unul dintre cele mai controversate subiecte din creștinism. Există multe păreri și contradicții care îi divizează pe credincioși, transformând creștinul de rând într-un spectator dezorientat, expus la tot felul de învățături și interpretări contradictorii. Se pare că, în loc să se caute adevărul Scripturii, se caută creșterea numărului de adepți — ca și cum adevărul ar fi stabilit prin vot majoritar. Dacă ar fi așa, Domnul Isus nu ar fi spus niciodată: *„Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția (Luca 12:32).”*

Împărăția la care se referă Domnul Isus în acest pasaj este Împărăția lui Dumnezeu Tatăl și le este promisă, în primul rând, ucenicilor din primul secol. Aceasta este inaugurată după învierea tuturor morților și judecata descrisă în Apocalipsa, capitolul 20. Însă împărăția de o mie de ani are loc înaintea acesteia. Dacă ucenicii Domnului urmau să fie părtași la Împărăția lui Dumnezeu, atunci, mai întâi, trebuiau să împărățească împreună cu Hristos timp de o mie de ani. În prima noastră carte am dedicat un capitol explicării acestei împărății.

După părerea unora dintre creștini, niciuna dintre aceste două împărății nu ar fi venit încă, ceea ce duce la concluzia că nici întâia înviere nu a avut loc.

Însă Scriptura contrazice o astfel de înțelegere, deoarece Pavel vorbește despre împărățire ca despre o realitate prezentă în biserica din primul secol. În epistolele sale, el face referiri directe

la faptul că unii creștini deja considerau că împărățesc și trăiau cu conștiința participării la o formă de domnie spirituală.

De pildă, în 1 Corinteni 4:8, Pavel scrie: *„Voi sunteți sătui! Voi v-ați îmbogățit! Voi ați început să împărățiți fără noi! Și măcar de ați fi împărățit cu adevărat, ca să împărățim și noi împreună cu voi!”* — o ironie clară la adresa creștinilor din Corint, care pretindeau că împărățesc, deși viața lor era zdruncinată de lupte și păcate grave. Cu toate acestea, se vede clar că Pavel nu neagă ideea împărățirii în generația lor, ci mai degrabă o afirmă.

Iar în 1 Corinteni 15:25, Pavel afirmă: *„Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale.”* Aceasta nu este formulată ca o promisiune viitoare, nedeterminată, ci ca o realitate activă, în desfășurare. Hristos era deja în poziția de autoritate și domnie spirituală, procesul supunerii vrăjmașilor era în curs, iar biserica primară era parte a acestei împărății, în timp ce vrăjmașii erau biruiți și supuși.

Aceeași idee este susținută și de apostolul Petru în ziua Cincizecimii, când, predicând mulțimii, spune despre Hristos, în Faptele Apostolilor 2:35: *„De acum El așteaptă ca vrăjmașii să-l fie făcuți așternut al picioarelor Sale.”* Acest „de acum” este esențial. El indică o stare deja inaugurată: Hristos este înălțat și domnește, iar ceea ce urmează este doar desfășurarea acestui act de autoritate pentru supunerea vrăjmașilor.

Prin urmare, atât Pavel cât și Petru afirmă același lucru din perspective diferite: împărăția lui Hristos era deja activă în primul secol, iar procesul de supunere a vrăjmașilor fusese declanșat. Această realitate este perfect compatibilă cu afirmația din Apocalipsa 20 despre cei care au parte de întâia înviere și care „împărățesc cu Hristos o mie de ani”. Dacă Hristos domnea deja, iar unii creștini participau activ la această împărăție, atunci întâia înviere, în sensul descris acolo, trebuie

să fi avut loc deja în primul secol, iar ucenicii lui Isus au fost primii care au luat parte la ea. Această înviere a fost una spirituală, rezultată în urma nașterii din Duh — o condiție strict necesară pentru a fi părtăș la împărăție (vezi *Ioan 3:3–6*).

Iacov, prin epistola sa, ne aduce clarificări suplimentare, spunând despre creștinii din biserica primară următoarele:

*Iacov 1:18 „El, de bună voia Lui, **ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.**”*

Prin urmare, Iacov, împreună cu creștinii contemporani lui, erau „pârga” — adică primele roade ale jertfei lui Hristos. Hristos este Cel dintâi născut din noua creație (vezi *Coloseni 1:15*), iar primii care au urmat după El au fost ucenicii Săi și toți ceilalți care au crezut cuvântul Evangheliei propovăduit de apostoli.

Tiparul împlinirii acestei realități în biserica apostolică se regăsește în Sărbătoarea Secerișului — a celor dintâi roade:

*Exodul 23:16 „Să ții **Sărbătoarea Secerișului, a celor dintâi roade din munca ta, din ceea ce vei semăna pe câmp; și să ții Sărbătoarea Strângerii Roadelor, la sfârșitul anului, când vei strânge de pe câmp rodul muncii tale.**”*

Credem că este greu de contestat, în mod onest, faptul că creștinii din biserica primului secol reprezintă primele roade câștigate de Hristos prin jertfa Sa. Iar dacă ei fac parte dintre primele roade, atunci sunt cei dintâi înviați din moartea adamică — o moarte spirituală, nu fizică.

Un pasaj care aduce și mai multă clarificare este cel din Evrei 12:22-23 :

„Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți [...]”

Această epistolă este adresată evreilor, care erau poporul ales în baza Vechiului Legământ. Învățăturile și explicațiile inspirate de Duhul Sfânt, pe care le aduce autorul, sunt de o importanță majoră pentru o bună înțelegere a Scripturilor în ansamblul lor.

Să observăm câteva lucruri foarte importante care se desprind din acest pasaj:

1. Creștinilor evrei din primul secol le spune apostolul că s-au apropiat de cetatea Dumnezeului celui viu, care este Ierusalimul ceresc.
2. Biserica celor întâi născuți nu poate fi alta decât aceea care a fost adusă la existență în ziua Cincizecimii.
3. Cei întâi născuți sunt scriși în ceruri, ceea ce implică faptul că aceștia au înviat împreună cu Hristos chiar înainte de judecată și de pogorârea cetății Noul Ierusalim din cer. De fapt, nașterea menționată în acest pasaj este sinonimă cu învierea.
4. Dumnezeu, Judecătorul tuturor, este Acela care i-a scris în ceruri; deci ei nu mai urmau să fie judecați de Cel ce i-a scris, întrucât au trecut din moarte la viață (vezi *Ioan* 5:24). De aceea, în Apocalipsa 20 ni se spune că asupra lor a doua moarte nu are nicio putere.
5. Întrucât se face o legătură clară între Biserica celor întâi născuți și duhurile celor neprihăniți, rezultă că duhurile neprihăniților sfințiți de Isus Hristos erau deja scrise în ceruri.

Apropierea de Ierusalimul ceresc a creștinilor evrei din primul secol dovedește faptul că pogorârea Noului Ierusalim din cer era aproape, în generația apostolică. Acest lucru implică faptul că Noul Ierusalim trebuia să se pogoare din cer în generația lor. Dacă acest lucru nu s-ar fi împlinit încă, atunci Scriptura ar conține profeții și învățături neadevărate — o concluzie inacceptabilă, deoarece ar implica faptul că Dumnezeu nu spune adevărul.

De aceea, Noul Ierusalim **s-a pogorât** din cer până la sfârșitul generației apostolice, ceea ce implică că natura lui este **spirituală**, nu fizică. Iar într-un Ierusalim spiritual locuiesc duhuri neprihănite, aduse la viață de Isus Hristos, așa cum arată pasajul.

Mai sunt și alte pasaje care clarifică faptul că cei întâi înviați au fost creștinii Bisericii apostolice, iar cei dintâi au fost ucenicii Domnului, martorii învierii Sale. Nu le mai luăm acum în discuție, întrucât considerăm că explicațiile oferite sunt suficiente. Dacă cineva dorește informații suplimentare, le poate găsi în prima noastră carte, la capitolul care explică împărăția de o mie de ani. Aici explicăm și faptul că cei o mie de ani sunt simbolici și au fost împliniți până la sfârșitul generației apostolice.

În ce privește , a doua înviere, menționăm doar că aceasta are loc imediat după încheierea împărăției de o mie de ani. În *Apocalipsa 20* este scris clar că, la sfârșitul celor o mie de ani, diavolul este dezlegat pentru a înșela neamurile și a le aduna pentru război împotriva sfinților și a cetății preaiubite. Însă Dumnezeu trimite un foc din cer care îi mistuie, semnificând înfrângerea finală a diavolului.

Această nimicire este spirituală, nu fizică, întrucât și diavolul este o ființă spirituală. Aruncarea lui în iazul de foc și de pucioasă exprimă, deci, un act de judecată spirituală definitivă.

După acest eveniment are loc judecata tuturor morților. Cei care nu au fost găsiți scriși în cartea vieții sunt pedepsiți cu moartea a doua — o realitate spirituală și definitivă, adică despărțirea veșnică de prezența lui Dumnezeu, simbolizată prin aruncarea în iazul de foc.

În schimb, cei găsiți scriși în cartea vieții au parte de înviere și intrare în cetatea sfântă, Noul Ierusalim, care s-a pogorât din cer — imaginea deplină a noii creații și a locuirii cu Dumnezeu.

Având în vedere că în paginile anterioare am prezentat în detaliu sensul și desfășurarea celei de-a doua învieri, nu vom insista mai departe asupra acestui subiect.

CONCLUZII

Am văzut, pe parcursul acestui studiu, felul în care Scriptura vorbește despre învierea morților — nu ca despre un simplu eveniment fizic, așteptat într-un viitor îndepărtat, ci ca despre o realitate profund duhovnicească, legată direct de viața nouă în Hristos. Învierea nu este promisiunea unei „reparații” trupești după moarte, printr-o presupusă înviere fizică, ci o lucrare prezentă a Duhului Sfânt: o trecere reală din moarte la viață pentru cei ce cred.

Această realitate a fost manifestată în mod plinar în generația apostolică și rămâne valabilă pentru orice generație de oameni. Dumnezeu, care este veșnic, a făcut un plan veșnic — *pentru toate generațiile de oameni, în veci (vezi Geneza 9:12).*

Ideea populară din unele cercuri religioase despre o așa-numită „**ultimă generație**” a omenirii susține că la un moment dat istoria umană s-ar încheia prin dispariția, nimicirea omenirii. Scriptura nu afirmă așa ceva, ci, dimpotrivă, ea vorbește clar despre o **ultimă generație, dar aceasta este ultima generație a Vechiului Legământ**, și anume generația apostolică din primul secol, nu o ultima generație a omenirii. De atunci înainte, generațiile continuă să se succedă neconținut, iar prin Evanghelie, Dumnezeu aduce la viață, din moartea spirituală, pe toți cei care cred din toată inima vestea bună a mântuirii.

În acest sens, **legământele lui Dumnezeu cu Noe și cu Avraam sunt numite „veșnice”** (vezi *Geneza 9 și 17*). Lui Noe, Dumnezeu îi promite că nu va mai nimici tot ce este viu, ceea ce garantează **perpetuarea vieții fizice** pe pământ; iar lui Avraam îi dă, în *Geneza 17*, făgăduința moștenirii veșnice a țării Canaan — fără delimitări geografice, fiind o referire clară la patria cerească. Prin aceste făgăduințe, Scriptura confirmă că mântuirea este un proces continuu, transmis din generație în generație, în cadrul Legământului cel Nou și veșnic. *Geneza 17* reprezintă, de fapt, o promisiune profetică a Noului Legământ, întemeiată pe

făgăduința pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Avraam și Seminței lui — Hristos.

Paradigma greșită, referitoare la sfârșitul lumii fizice actuale și apariția alteia — tot fizică, dar perfectă și veșnică — a generat, din păcate, o serie de concluzii grăbite și nefondate pe Scriptură. Una dintre ele este învățătura despre o presupusă înviere fizică a morților într-un univers refăcut, idealizat, despre care se crede că ar reflecta starea de dinaintea căderii lui Adam. Am arătat în acest studiu că o asemenea viziune nu este susținută de Scriptură, ci provine din tensiunea care se naște între limbajul duhovnicesc al revelației biblice și vederile materialiste caracteristice unei gândirii firești (vezi *1 Corinteni 2*).

Dacă avem parte de o schimbare de paradigmă în mintea noastră — luminați fiind de Duhul Sfânt — și înțelegem că „sfârșitul” se referă la încheierea Vechiului Legământ, care coincide cu sfârșitul creației din *Geneza 1* (cu noua creație în Hristos), atunci lucrurile capătă un nou înțeles. Întrebări care au frământat omenirea de-a lungul secolelor — Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm? Care este sensul vieții pe pământ? — își primesc un răspuns clar și articulat.

Ne naștem într-o lume fizică, vizibilă și limitată în timp, dar cu un scop măreț care depășește simpla existență biologică. Am fost creați pentru a trăi o a doua naștere — nașterea din Duh — care ne introduce într-o realitate nouă, duhovnicească: aceea din care a venit Isus și în care El ne conduce, în prezența Tatălui, pentru totdeauna. Adevărata înviere, aducerea la viață, este asemenea nașterii unui copil într-o familie: începutul unei apartenențe și al unei vieți care nu mai are sfârșit. Nașterea din Dumnezeu luminează în profunzime rostul vieții, oferind răspunsul deplin la întrebările esențiale ale existenței umane.

Ce se întâmplă cu cei care nu au parte de înviere?

Unde merg ei?

Scriptura ne oferă o imagine sugestivă, care aduce lumină asupra acestei întrebări profunde. Este vorba despre bine-cunoscuta relatare din *Geneza* despre *Iacov și Esau*. Acești doi frați gemeni se aflau în același pântec — în pântecul Rebecăi, cea care fusese stearpă până când Isaac s-a rugat Domnului, iar Dumnezeu l-a ascultat.

În *Geneza* 25:22, ni se spune că cei doi copii se luptau în pântecul mamei lor. Nedumerită, Rebeca întreabă: „*Dacă e așa, pentru ce mai sunt însărcinată?*” — iar Domnul îi răspunde:

„Două neamuri sunt în pântecul tău și două popoare se vor despărți la ieșirea din pântecul tău.”

Această imagine puternică prefigurează două linii spirituale distincte: una a credinței și promisiunii, cealaltă a firii și a dezinteresului față de darul moștenirii duhovnicești.

După multe secole, profetul Maleahi, inspirat de Dumnezeu, interpretează istoria celor doi în următorii termeni:

„Totuși am iubit pe Iacov și am urât pe Esau [...]”
 „Dacă zice Edomul: «Suntem nimiciți, dar vom zidi iarăși dărâmurile,» așa vorbește Domnul oștirilor: «Să zidească ei! Căci Eu voi surpa, și se vor numi: Țara răutății și Poporul pe care S-a mâniat Domnul pentru totdeauna.»” (*Maleahi* 1:2-4)

Esau, deși a fost primul, a disprețuit dreptul său de întâi născut — care era simbolul binecuvântării și al moștenirii spirituale — vânzându-l pentru o simplă mâncare: un blid de linte pe care l-a primit în schimb de la Iacov. Prin gestul său, el întruchipează omul firesc, preocupat doar de lucrurile imediate și trecătoare, fără să prețuiască chemarea și făgăduințele lui Dumnezeu.

La fel ca Esau, oameni din toate generațiile – trecute, prezente și viitoare – și-au vândut, își vând și își vor vinde dreptul la nașterea din Dumnezeu, pentru plăcerile trecătoare ale acestei lumi. Esau a pierdut binecuvântarea pentru că a ales să disprețuiască dreptul de întâi născut care i se cuvenea prin naștere, vânzându-l lui Iacov, care prețuia acest privilegiu și îl dorea cu ardoare.

Alegerea este liberă, dar are consecințe veșnice pentru fiecare om. Cei care nu au parte de învierea duhovnicească — adică de nașterea din Dumnezeu — rămân în afara vieții adevărate, chiar dacă poate au fost aproape de ea. Ei nu merg doar spre moartea fizică, ci spre o pierzare veșnică, adică o definitivare a stării de moarte spirituală în care se naște orice om în această lume. Oricine îl respinge pe Hristos respinge viața adevărată și rămâne despărțit pentru totdeauna de prezența lui Dumnezeu.

La întoarcerea lui Iacov din călătoria sa în Padan-Aram, fratele său Esau vine în întâmpinarea lui cu 400 de oameni, hotărât să se răzbune pentru pierderea binecuvântării părintești pe care, în mod firesc, ar fi trebuit să o primească de la tatăl lor, Isaac. Esau nu înțelesese că, în clipa în care și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o mâncare, a renunțat implicit și la binecuvântarea legată de acel drept. Cuvintele apostolului Pavel, cu referire la Isamel și Isaac, care spun:

„Și, cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc, prigonea pe cel ce se născuse prin făgăduință, tot așa se întâmplă și acum”, (Galateni 4:29)

pot fi aplicate și în cazul lui Esau și Iacov. Esau, născut „în chip firesc”, trăia după dorințele imediate ale trupului și disprețuia realitățile spirituale. Iacov, în schimb, deși imperfect, dorea ceea ce era ceresc: binecuvântarea, dreptul de întâi născut, și moștenirea făgăduinței promisă lui Avraam. În această lumină,

povestea lor devine o imagine vie a celor două tipuri de oameni: unii care trăiesc în firea pământească, legați de cele văzute și trecătoare, și alții care trăiesc prin credință, căutând lucrurile nevăzute și veșnice.

În noaptea dinaintea întâlnirii cu Esau, Iacov are o experiență dramatică: se luptă cu un om — pe care Scriptura ni-l descoperă ca fiind Însuși Dumnezeu — și refuză să-L lase să plece până nu primește binecuvântarea Sa.

Profetul Osea completează acest tablou, spunând că Iacov a plâns și s-a rugat în acea luptă cu Îngerul (*Osea 12:4*). În cele din urmă, el primește binecuvântarea lui Dumnezeu — una care nu doar că avea să schimbe deznodământul întâlnirii cu Esau din următoarea zi, dar care anticipa și un destin viitor, cu implicații generaționale, ce aveau să culmineze, în cazul lui Iacov, în Sămânța lui: Isus Hristos. În schimb, alegerea firească a lui Esau — disprețuirea dreptului de întâi născut — a adus consecințe dureroase pentru urmașii săi: națiunea Edom din muntele Seir, a cărei rădăcină este în el, a fost destinată judecății și nimicirii de către Dumnezeu.

*Ezechiel 35:3-9: „... am necaz pe tine, munte al Seirului! ... te voi preface într-un pustiu ... Pentru că **ai avut o ură veșnică și ai doborât cu sabia pe copiii lui Israel în ziua necazului lor ... fiindcă n-ai urât sângele, de aceea sângele te va urmări! ... te voi face un pustiu veșnic ... și vei ști că Eu sunt Domnul.**”*

(vezi și Obadia 1:10,14,18;)

Deși între Iacov și Esau nu a avut loc o confruntare directă atunci, conflictul lor s-a transmis mai departe, în istorie, prin urmașii lor. Ura lui Esau nu s-a stins, ci a devenit o ură moștenită, care a definit atitudinea Edomului față de Israel. Tocmai această ostilitate persistentă a atras judecata lui Dumnezeu, care a hotărât nimicirea completă a Edomului.

Orice om, din orice generație, care urmează exemplul lui Esau — disprețuind chemarea lui Dumnezeu și alegând ce este firesc în locul a ceea ce este veșnic — își alege, în cele din urmă, un destin asemănător cu cel al Edomului: o judecată definitivă, o despărțire veșnică de Dumnezeu. Acesta este răspunsul la întrebările puse anterior.

Ce se întâmplă cu cei ce urmează exemplul lui Iacov?

După lupta de la Peniel și binecuvântarea primită de la Dumnezeu, întâlnirea dintre cei doi frați se încheie nu cu conflict, ci cu o îmbrățișare și cu lacrimi — un moment neașteptat de reconciliere. Binecuvântarea lui Dumnezeu și-a arătat puterea chiar și în acest gest formal de împăcare, care însă a fost urmat imediat de despărțire, arătând că împăcarea a fost doar una de suprafață.

După acest moment, drumurile celor doi gemeni se despart: Esau se reîntoarce în muntele Seir, în țara sa Edom, iar Iacov, după un scurt popas la Sihem, ajunge la Betel. Acolo, Dumnezeu îi vorbește din nou, îi confirmă chemarea și îi reînnoiește promisiunea făcută patriarhilor:

*Geneza 35:9-12: „Dumnezeu S-a arătat iarăși lui Iacov, după întoarcerea lui din Padan-Aram, și l-a binecuvântat. Dumnezeu i-a zis: «Numele tău este Iacov; dar **nu te vei mai numi Iacov, ci numele tău va fi Israel.**» Și i-a pus numele Israel. Dumnezeu i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic: **crește, înmulțește-te;** un neam și **o ceată de neamuri se vor naște din tine** și chiar împărați vor ieși din coapsele tale. **Îți voi da țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac și voi da țara aceasta seminței tale după tine.**»”*

Promisiunea pe care Dumnezeu i-o face lui Iacov la întoarcerea din Padan-Aram este măreață: o Țară. Textul din *Geneza 35:12* precizează că această țară *a fost dată* lui Avraam și lui Isaac —

folosind timpul trecut. Dar lui Iacov, Dumnezeu îi spune: „*Îți voi da*” — folosind timpul viitor. De ce această diferență?

Pentru că moștenirea promisă lui Israel (mai înainte Iacov) nu se reducea doar la posesia fizică a țării, dată doar seminței lui genealogice, ci avea în vedere împlinirea finală, veșnică, care urma să vină prin Sămânța lui — Hristos (cf. *Galateni 3:16*). De fapt, lupta lui Iacov, începută încă din pântecul mamei sale, când îl ținea pe Esau de călcâi la naștere, s-a încheiat cu adevărat abia atunci când promisiunea dată poporului Israel a ajuns la împlinire deplină în Hristos, Cel prin care moștenirea a devenit realitate pentru el și pentru toți cei ce cred în jertfa Sa.

Lupta începută de Iacov nu s-a încheiat odată cu despărțirea de Esau. Ea a fost purtată mai departe de urmașii săi, poporul Israel, pe tot parcursul Vechiului Legământ — o luptă pentru credincioșie, pentru moștenire, pentru împlinirea promisiunii dumnezeiești. Această luptă a găsit biruința deplină doar în Sămânța lui Iacov, Isus Hristos, prin care promisiunea a fost pecetluită și moștenirea asigurată.

În același fel, fiecare dintre noi începe cu o luptă asemănătoare. Și noi avem un „Esau” interior — omul firesc, impulsiv, condus de dorințe imediate, care disprețuiește lucrurile duhovnicești și renunță ușor la ce este veșnic. Acest „Esau” trebuie dat spre nimicire, asemenea Edomului, pentru ca omul nou — cel care caută binecuvântarea lui Dumnezeu cu lacrimi și statornicie — să trăiască și să moștenească promisiunea.

Cuvintele Domnului Isus îl identifică pe acest „Esau” interior:

„Dacă vrei să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” (Matei 16:24)

Aceasta este chemarea pe care Isus o adresează fiecăruia dintre noi — ca omul cel nou, născut din Dumnezeu, să crească, în timp ce omul cel vechi, „Esau”, să fie dat la o parte și să piară.

În același sens trebuie înțelese și cuvintele pe care le spune tot Isus:

„Fiindcă oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.” (Matei 16:25)

A căuta să-ți salvezi viața înseamnă, de fapt, a te agăța de sinele tău vechi, pământesc — de identitatea moștenită din fire. Dar cine renunță la acest sine, alegând calea crucii și urmarea lui Isus, descoperă adevărata viață: viața nouă, primită prin nașterea din Dumnezeu. Aceasta este viața pe care El o dă în dar, prin har, celor care cred.

Biruința nu vine prin forță, ci prin zdrobire — prin lacrimi și rugăciune, cum zice profetul *Osea* despre *Iacov*. Așa s-a întâmplat în noaptea luptei de la Peniel, când nu l-a lăsat pe Dumnezeu să plece până nu a primit binecuvântarea Sa.

Un tipar asemănător îl regăsim și în viața lui Petru. La început, el reacționează firesc: scoate sabia și încearcă să-L apere pe Isus prin forțele proprii, neputând accepta gândul de a-L pierde pe Cel pe care Îl iubea — Cel ce întruchipa binecuvântarea lui Dumnezeu și în care își pusese întreaga încredere.

Dar apoi a fost cuprins de teamă din pricina iudeilor, așa cum și Iacov s-a înspăimântat la vestea că Esau venea spre el cu 400 de oameni (vezi *Geneza* 32:6-7). Din frică, Petru s-a lepădat de Domnul de trei ori. Totuși, în cele din urmă, după ce a cântat cocoșul — anunțând zorile din noaptea prinderii Domnului — a ieșit afară și a plâns cu amar, semnul unei inimi zdrobite și al unei pocăințe autentice.

Tocmai de aceea, dintre toți ucenicii, Simon Petru este primul căruia i Se arată Hristos după înviere, așa cum notează și

apostolul Pavel: „S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece” (1 Corinteni 15:5).

La Peniel, Iacov este lovit în coapsă — semnul frângerii sale — dar tot acolo este binecuvântat și transformat. După această întâlnire, el merge la Betel, Casa lui Dumnezeu, unde primește o nouă identitate: din Iacov devine Israel, „cel ce luptă cu Dumnezeu și este biruitor”. Nu prin puterea lui, ci prin harul unei întâlniri reale cu Dumnezeu — o întâlnire care i-a schimbat pentru totdeauna destinul.

Esau și Iacov simbolizează două tipuri de viață: una trăită după fire, în moarte sufletească, și cealaltă trăită prin Duhul, în călăuzirea lui Dumnezeu. Dreptul de întâi născut reflectă esența unei vieți înnoite, binecuvântate — viața trăită ca fiu preaiubit al Tatălui. Isus este Cel dintâi născut din noua creație, Fiul în care Tatăl își găsește toată plăcerea. În El, toate lucrurile au fost făcute noi. Oricine este născut din Dumnezeu primește acest „drept al întâilor născuți” — privilegiul inestimabil de a fi fiu sau fiică preaiubită, nu prin merite proprii, ci prin chemarea și alegerea suverană a Tatălui, care ne-a adus la viață și lumină veșnică.

Ajunși aici, în lumina învierii, se ridică o întrebare personală și esențială: îți dorești acest drept, așa cum l-a dorit Iacov? Îl prețuiești atât de mult încât să-L cauți cu lacrimi, în rugăciune, și să nu-L lași pe Dumnezeu până nu ți-l dă?

A fi înviat înseamnă a fi născut în Familia veșnică a lui Dumnezeu și a avea parte de comuniunea intimă cu Tatăl. El ne-a iubit, ne-a adus la viață și ne-a făcut moștenitorii inimii și caracterului Său.

Isus a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Totuși,

„Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1:12)

Esau a disprețuit acest drept. Și astăzi, mulți nu înțeleg ce înseamnă el cu adevărat. Ei cred că mântuirea înseamnă doar să scapi de iad sau să-ți fie iertate păcatele, și chiar și pentru aceasta încearcă să „plătească” prin milostenii sau fapte bune care să depășească faptele rele — toate produse ale unui sine religios, dar neînnoit.

Unii credincioși nu își trăiesc viața prin natura lor nouă, primită în dar de la Tatăl ceresc, ci continuă să se raporteze la Dumnezeu prin firea lor veche, căutând binele din pomul cunoștinței binelui și răului, în loc să trăiască din pomul vieții, din Hristos.

Pentru a înțelege mai bine diferența dintre viața trăită prin fire și cea trăită prin Duhul, să luăm un exemplu concret. Să ne gândim la un eveniment neplăcut care apare în viața unei persoane.

Reacția omului firesc este următoarea:

- Crede că evenimentul este o simplă întâmplare, fără legătură cu un plan dumnezeiesc, pentru că totul, în lumea văzută, pare dureros sau lipsit de sens.
- Simte că trebuie să controleze situația cu orice preț, pentru a-și păstra siguranța sau echilibrul.
- Se bazează exclusiv pe propriile resurse mentale, emoționale sau fizice pentru a rezolva problema.
- Este copleșit de deznădejde atunci când eforturile sinelui se dovedesc insuficiente, crezând că totul este pierdut.

În schimb, reacția omului conștient de calitatea lui de copil al Tatălui ceresc, deja înviat, adus la viață veșnică prin Duhul, este cu totul diferită, deoarece el:

- Crede că nimic nu este la voia întâmplării. Fiecare situație — plăcută sau dureroasă — face parte din planul desăvârșit al Tatălui ceresc, care lucrează în toate lucrurile spre binele celor ce îl iubesc. Această siguranță alungă frica și disperarea.
- Se odihnește în convingerea că nu duce lipsă de nimic. Tatăl știe de ce are nevoie și va trimite la timp tot ce este necesar, din bogăția harului Său. În Hristos, toate binecuvântările cerești sunt deja moștenite.
- Nu doar primește binecuvântare prin încercare, ci devine el însuși o binecuvântare pentru alții, reprezentându-L pe Tatăl exact în locul în care a fost așezat.
- Înțelege că prin har, participă împreună cu Hristos la crearea lucrurilor noi în Împărăția Lui, trăind deja în dimensiunea noii creații.
- Știe că, deși trăiește încă pe pământ, inima și sufletul îi sunt deja unite cu viața înviată, într-un trup duhovnicesc, imaterial.
- Trăiește conștient de faptul că, fiind parte din Soția lui Hristos, este un lucrător împreună cu Dumnezeu. Preocuparea sa principală nu este găsirea soluției pentru problema lui, ci este dornic să vadă ce face Tatăl — iar implicarea sa este una de colaborare spirituală.
- Găsește pace, bucurie, odihnă, putere și siguranță nu în absența problemelor, ci chiar în mijlocul lor, pentru că aceste daruri vin din relația cu Tatăl, nu din circumstanțe.
- Înțelege că rugăciunea nu este doar o cerere, ci o uniune cu voia Tatălui. Rugăciunea rostită dintr-o inimă înviată devine un act de colaborare în realizarea lucrurilor noi din Împărăția Fiului dragostei Sale. Deși pare că cerem, de fapt participăm — prin credință — la nașterea acestor realități spirituale, care prind formă și se răsfrâng apoi în lumea vizibilă.

Așa arată viața înviată. Așa arată o trăire desprinsă de ceea ce se vede și ancorată în ceea ce nu se vede — fiindcă lucrurile văzute sunt trecătoare, iar cele nevăzute sunt veșnice.

Aceasta este viața din belșug promisă de Hristos — o inimă din care curg râuri de apă vie, o existență alimentată de cunoașterea iubirii care ne-a creat și care ne înviază într-o realitate nesupusă lumii vizibile sau necondiționată de împrejurările pământești.

Aceasta este apartenența noastră la Împărăția lui Dumnezeu — o chemare sfântă de a trăi în părtășie cu Tatăl, în dimensiunea Duhului, încă din timpul vieții noastre pământești.

A fi înviat înseamnă că ai ajuns deja Acasă. Nu este nevoie să aștepți să-ți închizi ochii fizici pentru a-i deschide într-o realitate cerească; poți avea bucuria acestei trăiri chiar acum, pentru că Mielul lui Dumnezeu ne-a chemat să fim acolo unde este El.

Cine primește această perspectivă — deși trăiește în trup fizic — are harul de a gusta, chiar din prezent, slava unei vieți duhovnicești, înviate, în care sufletul omului este împlinit în cel mai înalt mod cu putință. Nu există pe acest pământ o fericire mai mare decât să știi că ești un Fiu sau o Fiică preaiubită, în care Tatăl Își găsește toată plăcerea — nu datorită meritelor tale, ci pentru că Duhul dătător de viață te-a unit cu El.

Viața înviată este în același timp un dar al Tatălui, oferit prin natura noastră nouă primită de la Isus Hristos, cât și o alegere personală de a părăsi rațiunea pământescului, trecătorului, și de a primi în suflet gândirea care izvorăște din unirea cu Domnul vieții.

Rugăciunea noastră este ca fiecare cititor să aleagă această viață înviată. Să trăiască în Duhul, în împărăția dragostei, într-o relație vie, reală și eternă cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.

„Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.”(Romani 11:36)

